

အောင်ရလင်း

ကမ္ဘာ့ကုန်းဘူမိ

ကမ္ဘာ့ကုန်းဘူမိ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၆၁/၉၃(၁၀)

မျက်နှာပုံ: ခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၇၅၆/၉၃(၁၀)

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

၁၉၉၄-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

အကြိမ်

ပထမအကြိမ်

အုပ်စု

၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး

၃၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ဦး (၀၅၅၇)
အရက်ဦးစာပေ
၁၁၂၀/က၊ ဝိန်ရတနာလမ်း၊
၉-ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်လန်း (၀၁၉၂၆)
၅၈၀ ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် (၁)၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊
ဒဂုံမြို့နယ်။

မျက်နှာပုံ: ခွင့်ပြုချက်

ဦးထိုးဝင်း (၀၂၄၃၁)
နေသရောင် အေဂျင်စီ၊
၉၆(၁)၊ (၁၁)လမ်း၊ ရန်ကင်း

အောင်ရဲယင်း

အဆိပ်ကျွန်းမှ ကိန္နရီသိုင်း

ဓုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

၂၃။ ဟန်ဆောင်အရူး

ဝမ်လုံဖေးသည် အဘိုးအိုရီတုံထံမှ ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်းကို သုံးလကျော် သင်ကြား လေ့ကျင့်ခဲ့သောအခါ အဖိုသိုင်း ကိုးကွက် အမသိုင်းကိုးကွက်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ လေပြီ။

ထိုသုံးလကျော်အတွင်း ဝမ်လုံဖေးက သူ၏ ကျေးဇူးရှင် မြွေနဂါးသခင်မ ဟွာချင်ချင်၏ အကြောင်းကို နားစွင့် စနည်း နာသည်။ အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပိုင်လျှောင်ချူးက ဟွာ ချင်ချင်ကို သတ်မပစ်သေးဘဲ အကျဉ်းချထားဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်အေးနေရသည်။

ဤအဆိပ်ကျွန်းမှ မိမိလွတ်မြောက်သည့် တစ်နေ့တွင် ဟွာ ချင်ချင်ကိုလည်း ဖြစ်သည့် နည်းနှင့် ကယ်ထုတ်သွားမည်ဟု ဝမ်လုံဖေး ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် ငရဲပန်းအဆိပ်သင့်သဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန် နေသော အကျဉ်းသားများနှင့် နေ့စဉ် တွေ့နေရသဖြင့် သူ ကိုယ်တိုင် ရူးဟန်ဆောင်ရသည်မှာလည်း ပို၍ ပီပြင်လာလေ ၏။

ဝမ်လုံဖေးအပေါ် ချစ်ခင်တူယံတာနေသော စီရူရှန်သည် လည်း ဝမ်လုံဖေး အရူးဟန် ဆောင်နေကြောင်း မရိပ်စားမိချေ။ နေ့တိုင်းလိုလို သူမက ကောင်းနိုးရာရာ စားသောက်ဖွယ်များကို ဝမ်လုံဖေးထံ လာပို့တတ်သည်။ ဝမ်လုံဖေးက အရူးလို အဆက်အစပ်မရှိသော စကားများကို ပြောသည်။ ရယ်လိုက် ငိုလိုက် လုပ်ပြသည်။ ကသည့်အခါ ကပြသည်။

ဝမ်လုံဖေး တကယ် ရူးနေသည်ထင်ကာ စီရူရှန် များစွာ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရသည်။ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်သွားရသည်။ ဝမ်လုံဖေးအပေါ် ထားရှိသော သူမ၏ ချစ်စိတ်၊ တွယ်တာစိတ်များကမူ ပျက်ပြယ်မသွားပါချေ။ ပို၍ပင် ကရုဏာတိုးခဲ့ရသည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း မိမိအပေါ် ကောင်းလွန်းရှာသော စီရူရှန်အား မလှည့်စားလိုပါချေ။ စီရူရှန် အမှန်တိုင်း သိသွားပါက လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မည်ကို ဝမ်လုံဖေး သိသည်။ သို့သော် အဆိပ်ကျွန်း၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖန်းတောက်စန်း သိသွားပါက အန္တရာယ်ဆိုးများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သဖြင့် စီရူရှန်ကိုပင် အဖြစ်မှန် ပြောမပြရဲပါချေ။

ဝမ်လုံဖေးအား စီရူရှန်က စားစရာလာပို့ နေသည်ကို ဖန်းတောက်စန်း သိသွားသောအခါ ကန့်ကွက်သေးသည်။ တားမြစ်သေးသည်။ စီရူရှန်လည်း ဤမျှလောက်တော့ ခွင့်ပြုပါရန် ဖန်းတောက်စန်းအား အသနားခံခဲ့သည်။

ဝမ်လုံဖေးအပေါ် စီရူရှန်က ချစ်ခင်တူယံတာနေကြောင်း ဖန်းတောက်စန်း သိသည်။ မကြာမီ ကာလတွင် စီရူရှန်သည် မိမိ၏ ဇနီးဖြစ်ရမည်ဟု ဖန်းတောက်စန်း အပိုင်တုတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်လုံဖေးနှင့် စီရူရှန်တို့ နီးစပ်သွားမည်ကို ဖန်းတောက်စန်း စိုးရိမ်ပြီး တားမြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်တော့ ဖန်းတောက်စန်း တွေးမိသည်။ ဝမ်လုံဖေးသည် သေသည်အထိ အရူးဘဝဖြင့် နေသွားရမည့်သူဖြစ်၏။ ဝမ်လုံဖေးနှင့် စီရူရှန်တို့ ဆက်ဆံပုံကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစေ့တစောင်း ကြည့်ခဲ့သည်။ သူ့လူများကိုလည်း စောင့်ကြည့်ခိုင်းခဲ့သည်။

ဝမ်လုံဖေးက စားစရာကိုသာ မက်ပြီး၊ စီရူရှန်ကို မမက်ကြောင်း၊ စီရူရှန်ကို ရိသဲ သဲ စကားပြောခြင်းပင်မရှိကြောင်း ကြားသိရသည်။ စီရူရှန်သည် ရူးသွပ်နေသော ဝမ်လုံဖေးနှင့် နေ့စဉ် တွေ့နေရပါက ဝမ်လုံဖေးအပေါ် မကြာခင် စိတ်ကုန်သွားလိမ့်မည်ဟု ဖန်းတောက်စန်း တွက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖန်းတောက်စန်းသည် စီရူရှန်က ဝမ်လုံဖေးထံ စားစရာပို့ခြင်းလောက်ကို ကန့်ကွက်တားမြစ်ခြင်းမပြုတော့ချေ။

စီရူရှန်လည်း ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ပင် ဝမ်လုံဖေးထံ စားစရာ ပို့ခွင့်ရသွားသည်။ သူမ

သည် ဝမ်လုံဖေး အတွက်သာမကဘဲ ဝမ်လုံဖေးနှင့် အတူနေ
သော အဘိုးအို ရီတု အတွက်ပါ စားသောက်စရာ ပိုထည့်
သွားတတ်သည်။ ထိုအခါ အဘိုးအို ရီတုလည်း အစားကောင်း
ကောင်း စားရလေသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးသည် စီရူရှန်၏ ဖခင် အဆိပ်ကျွန်း အုပ်ချုပ်
ရေးမှူးကြီး စီမိန်လိန်ကိုမူ ရံဖန်ရံခါမှသာ တွေ့ရတတ်သည်။
စီမိန်လိန်က ဝမ်လုံဖေးကို တွေ့တိုင်း သက်သက်ညာညာ
ဆက်ဆံတတ်သည်။ စီမိန်လိန်သည် ရှူးသွပ်နေသည့် အကျဉ်း
သားတိုင်းကို သက်သက်ညာညာ ဆက်ဆံ တတ်ကြောင်း၊
သူ့ လက်အောက် ဖန်းတောက်စန်းနှင့်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ
အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ဖေးမကူညီတတ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းမှ
ဝမ်လုံဖေး သိရသည်။ ဝမ်လုံဖေးလည်း စီမိန်လိန်အား လေး
စားလာသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် အလုပ်မလုပ်ရသည့် ရက်တိုင်း အဆိပ်
ကျွန်းအနှံ့ လျှောက်ကြည့်တတ်သည်။ ထွက်ပြေးလျှင် မည်သည့်

နည်းနှင့် အန္တရာယ်ကင်းကင်း သွတ်နိုင်ကြောင်းကို နည်းလမ်း
ရှာသည်။

သို့သော် အဆိပ်ကျွန်းတွင် လှေတစ်စင်းမှ မရှိချေ။ အဆိပ်
ကျွန်း ပတ်ပတ်လည်တွင် အစဉ်အမြဲ သားစားမိကျောင်းကြီး
များ များစွာ ရှိနေကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အဆိပ်
ကျွန်း ပတ်ပတ်လည်ရှိ ကန်ရေပြင်မှာလည်း မျက်စိတဆုံး
ကျယ်ဝန်းလှသည်။

ရေကူးပြေး၍လည်း မရချေ။ ဖောင်ဖွဲ့၍ ပြေးရန် မဖြစ်
ချေ။ မလွဲမသွေ မိကျောင်းစာမိမှာ သေချာလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးက အဆိပ်ကျွန်းမှ ထွက်ပြေးနိုင်သည့် နည်းလမ်း
မရှိကြောင်း အဘိုးအို ရီတုအား ပြောသောအခါ အဘိုးအို
ရီတုက....

“ထွက်ပြေးဖို့ကို မစဉ်းစားစမ်းပါနဲ့ဦး လုံဖေးရယ်။ ကိန္နရီ
မောင်နှံသိုင်းကိုသာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ပါဦး။ ထွက်ပြေး
သင့်တဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဖန်းတောက်စန်းနဲ့ သူ့ လူတွေကို
မင်းက အနိုင်တိုက်ပြီး ပြေးရမှာပဲ။ ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြား
နည်း မရှိဘူး။ ဖန်းတောက်စန်းကို သေချာပေါက် နိုင်အောင်
တိုက်ဖို့ အခု မင်းရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်လောက်နဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။
ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်စလုံး အကုန်မတတ်

သေးတာတောင် ဖိုမသိုင်း ဆယ့်ငါးကွက်လောက်စီ မင်းတတ် ပြီ ဆိုရင်တော့ ဖန်းတောက်စန်းကို သေချာပေါက်နိုင်အောင် မင်း တိုက်နိုင်ပါပြီ။ ဖန်းတောက်စန်းကို နိုင်ရင် မင်းလွတ်ပြီ။ အေး... မင်းလွတ်သွားရင်သာ မင်းမိထားတဲ့ ငရဲပန်း အဆိပ် ကို ဖြေနိုင်ဖို့ အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပိုင်လျှောင်ချူးဆီ မှာ ရှိတဲ့ အဆိပ်ဖြေဆေးကို ရအောင် အရင် ကြိုးစားကြည့်၊ ဒါမှမရရင် ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်း 'အူထင်း' တောင်ကို အရင်သွား။ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း လက်ကိုးချောင်း 'ယဲ့မုဟန်း' ကို တွေ့အောင်ရှာ၊ ယဲ့မုဟန်းဟာ လူ့ဂုဏ်ကြီး ဖြစ်သွားပေ မယ့် ငါ့နာမည် ပြောပြရင် မင်းမိထားတဲ့ အဆိပ်ကိုဖြေပေး နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း မိထားတဲ့ ငရဲပန်းအဆိပ်ကို အပြီးအပိုင် ဖြေနိုင်မှ မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လှုပ်ရှားလို့ရမှာ”

ဝမ်လုံဖေးလည်း ဖန်းတောက်စန်းကို အနိုင်တိုက်နိုင်မှသာ ဤအဆိပ်ကျွန်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်သဖြင့် အခြား နည်းလမ်းကို မရှာကြံတော့ချေ။ အဘိုးအို ရီတု ထံတွင်သာ ကိန္နရီမောင်နဲ့ သိုင်းကွက် ၃၆-ကွက်ကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဆက်သင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် အဆိပ်ကျွန်းပေါ်တွင် တစ်လကျော် ထပ်ကြာသွား သည်။

တစ်နေ့တွင် ဝမ်လုံဖေးထံ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် စီဂူရှန် စားစရာ လာပို့သည်။ ဝမ်လုံဖေးထံ သူမ ရောက်လာတိုင်း ပြုံးပျော်ရွှင်မြူးခြင်း မရှိချေ။ ဝမ်လုံဖေး ရူးနေပြီဟူသော အသိ ကြောင့် သူမသည် ယူကြီးမရ ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာ ခံစားနေရ သည်။

ယခု မိမိထံ စီဂူရှန် ရောက်လာသောအခါ ထိုခံစားချက် ကြောင့် မျက်ရည်ကျသည်ဟုပင် ဝမ်လုံဖေးက ထင်၏။

ဝမ်လုံဖေးက စီဂူရှန်ကို တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး မျက်နှာပြန် လွဲကာ အရူးလို အဆက်အစပ်မရှိသော သီချင်းကို ဆိုနေသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို”

စီဂူရှန် ငိုရှိုက်သံဖြင့် ခေါ်သည်။ ဝမ်လုံဖေး လှည့်မကြည့်ဘဲ သီချင်းဆိုမြဲ ဆိုနေသည်။

*

“အစ်ကိုရယ် ညီမကို ကြည့်ပါဦး”

စီရူရှန်တ ဝမ်လုံဖေး၏ ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါ၍ ခေါ်သည်။ ထိုအခါမှ သူမကို ဝမ်လုံဖေး လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြီးပြုံးလုပ်ပြသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး။ ငါ့ကို ခေါ်တယ်လား။ ဘာလဲ။ ကပြရမှာလား”

“အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ စိတ်ကို ထိန်းပါဦး”

“အစ်ကို့ စိတ်ကို ထိန်းပါဦး။ ထိန်းပါဦး။ ထိန်း...ထိန်းထိန်း...။ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား။ ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

ဝမ်လုံဖေး ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်ပြောရင်း အားပါးတရ ရယ်လေသည်။ သူသည် လေးလကျော်ကြာမျှ ရူးဟန်ဆောင်ခဲ့ရသဖြင့် အရူးအမူအရာမျိုး ပိုပြီး လုပ်တတ်နေလေပြီ။

“ဗုက္ခပါပဲ အစ်ကိုရယ်”

စီရူရှန် ပြောရင်း ငိုကြွေးသည်။

“ဟဲ့... မငိုနဲ့လေ။ ငိုတာ မကောင်းဘူး။ ရယ်လိုက်၊ ရယ်လိုက်။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ။ ဟား...ဟား...ဟား...ဟားဟား...”

ဝမ်လုံဖေး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး၊ ခြေကားယားလက်ကားယားဖြင့် ပြောကာရယ်ပြန်လေသည်။ စီရူရှန်အား ဤသို့ လှည့်စားနေသည်ကို သူ စိတ်မကောင်းချေ။ အဖြစ်မှန်မပေါ်စေရန်သာ ဟန်ဆောင်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

စီရူရှန် ငိုရင်းမှ ပြောသည်။

“အစ်ကို့ကို ဇီဘဝက လွတ်အောင် ညီမ မကယ်နိုင်သလို အစ်ကို့လည်း ညီမ ဗုက္ခကို ကယ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမတော့ ဘယ်လို ကြံရမယ်မှန် မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ သတ်သေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ”

ဝမ်လုံဖေး လက်ကာပြပြီး မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ပြောသည်။

“အံ့မယ်လေး။ သတ်တော့ မသေလိုက်ပါနဲ့ဟာ။ နင်မရှိရင် ငါတို့တွေ ကောင်းကောင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မသေနဲ့နော်။ မသေနဲ့။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ကို ညီမ ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဘယ်လောက် တွယ်တာတယ်၊ ဘယ်လောက် အားကိုးတယ် ဆိုတာ အစ်ကို မသိတော့ဘူးလားဟင်”

“သိပါတယ်။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ။ သိပါတယ်”

“အစ်ကို့၊ စိတ်ကို ထိန်းပြီး ညီမ ပြောတာကို နားထောင် ပါဦး”

ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာတည်တည်ကြီး လုပ်လိုက်ကာ....

“ထိန်းမယ်။ ထိန်းမယ်။ နားထောင်မယ်။ နားထောင်မယ်။ ပြောစေသတည်း။ ပြောစေသတည်း”

ထိုအချိန်တွင် ဂူထောင့်၌လည်း ဝမ်လုံဖေးတို့ကို ကျောခိုင်း လျက် အဘိုးအို ရီတု ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ သူကလည်း ပါးစပ်မှ ပွစိ ပွစိ ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက် ချ လိုက် လုပ်ကာ ရူးဟန်ဆောင်နေသည်။ သူက ဝမ်လုံဖေးတို့ကို လှည့်မကြည့်သော်လည်း ဝမ်လုံဖေးတို့၏ စကားများကို နား စွင့် ထောင်နေသည်။

စီရှရှန် ငိုကြွေးရင်း ပြောသည်။

“အစ်ကိုရယ်။ ညီမပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင် ပါ။ ဖေဖေ့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ခေ၀်လို့ နေ့ချင်းပြန်ဆိုပြီး ဖေဖေ ထွက်သွားတယ်။ အခု ဖေဖေသွားတာ သုံးရက်ရှိသွား ပြီ။ ပြန်လည်း ရောက်မလာဘူး။ ဘာသတင်းမှလည်း မကြား ရဘူး။ ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးတွေ ပေ၀်နေပြီလဲ မသိဘူး”

“ဟီး...ဟီး...ဟီး။ နင့်အဖေ မိန်းမယူသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝမ်လုံဖေး တည်တည်ကြီး လုပ်နေရာမှ တမင်သက်သက် ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ကာ မဟုတ်တယုတ် ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းကောင်း နားထောင်ပါ အစ်ကိုရယ်”

“ကောင်းကောင်း နားထောင်မယ်။ ဆိုးဆိုးနားမထောင် ဘူး။ ပြောစမ်း...ပြောစမ်း။ ပြောစမ်း”

ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာတည်တည်ကြီး ပြန်လုပ်လိုက်သည်။

စီရှရှန် ငိုကြွေးရင်း ပြောပြန်သည်။

“ဖေဖေမရှိတော့ အစ်ကိုကြီး ဖန်းတောက်စန်းက ညီမကို ပိုပြီး အနိုင်ယူချင်လာတယ်။ ညီမတို့ သားအဖ သဘောတူတူ မတူတူ ဆယ်ရက်အတွင်း လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောလာတယ်။ သူက ဇွတ်လုပ်မှာ”

ဝမ်လုံဖေး ငိုငံသွားသည်။ ရူးဟန်ဆောင်ဖို့ပင် မေ့သွား သည်။

*

တကယ်တော့ ဝမ်းလုံဖေးလည်း စီရူရှန်အပေါ် အတော်ကြီး
တွယ်တာနေပြီ ဖြစ်၏။ များစွာ သံယောဇဉ်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။
သူ့တွင် ချစ်ဦးသူ ငယ်ကျွမ်းဆွေ လျှူလုံချင်းသာ ရှိမနေပါက
စီရူရှန်ကို ချစ်ရေးဆိုကာ လက်ထပ်မိမှာ သေချာသည်။

ငယ်ကျွမ်းဆွေ လျှူလုံချင်းကား ဘယ်ဆီဘယ်ဝါ ရောက်
နေသည် မသိချေ။ သေသည် ရှင်လည် သတင်း မကြားရချေ။
သို့သော် လျှူလုံချင်း သေပြီဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား
ခိုင်လုံစွာ သတင်းမကြားရမချင်း သူက သစ္စာမဖောက်ဟု ခိုင်
မာစွာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းလုံဖေးသည် စီရူရှန်အား ချစ်ရေး မဆိုမိ
ချေ။ ဖက်လဲတကင်း မနေမိချေ။

ယခု စီရူရှန်၏ စကားကို ကြားရသောအခါ မခံချင် ဖြစ်
သွားမိသည်။ နှမြောခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

စီရူရှန်က အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။
ရုပ်ရည်ကော ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်ပါ လှသည်။ စိတ်ထား
လည်း ကောင်းသည်။ စာနာစိတ် ကရုဏာစိတ်လည်းရှိသည်။
မဟုတ်မတရားလည်း လုပ်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ဖြူစင် ရှိသား
လှသူ ဖြစ်၏။

ဖန်းတောက်စန်းကမူ စီရူရှန်ထက် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်
ပိုကြီးသည်။ ရုပ် အလွန်ဆိုးသည်။ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်ပြီး
ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။ စာနာစိတ်ကင်းမဲ့ကာ ကရုဏာ
စိတ်လည်း မရှိချေ။ မဟုတ် မတရားတာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်
သော လူဆိုးကြီး ဖြစ်၏။

စီရူရှန်လို လူမျိုးနှင့် ဖန်းတောက်စန်း နည်းနည်းကလေးမှ
မတန်ပါချေ။ ဖန်းတောက်စန်းနှင့်သာ လက်ထပ်ရပါက စီရူ
ရှန် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲကာ ဘဝ ဆုံးရပေလိမ့်မည်။

ထိုအချက်များကြောင့် ဝမ်းလုံဖေး မခံချင် ဖြစ်မိသည်။

“အစ်ကို.... အစ်ကိုကြီးဖန်းတောက်စန်းက ညီမကို အတင်း
လက်ထပ်ယူတော့မှာ၊ သူ့သာ ဇွတ်လုပ်ရင် ဖေဖေ ကိုယ်တိုင်
သူ့ကို ကြောက်နေရတော့မှာ။ ဆန့်ကျင်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။
ညီမ ဘာလုပ်ရမလဲ အစ်ကိုရယ်၊ ပြောပါဦး။”

စီရူရှန် ငိုကြွေးရင်း ပြောတော့ ဝမ်းလုံဖေး သတိဝင်လာ
ပြီး ငိုငဲ့တော့နေရာမှ ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး လုပ်ကာ
သူမကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် မေးသည်။

“လက်ထပ်တယ်.... လက်ထပ်တယ် ဟုတ်လား။ လက်ထပ်
တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အား.... သိပြီ.... သိပြီ။ လင်မယားဖြစ်
သွားကြတာ။ လင်မယားဖြစ်သွားကြတာ။ မှန်ရဲ့ မဟုတ်လား။”

“သတိထားပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဖန်းတောက် စန်းက ညီမကို အနိုင်ကျင့်တာ ကြည့်ရက်သလား”

“ဟဲ.... ဟဲ.... ဟဲ.... မကြည့်ရက်ဘူး....၊ မကြည့်ရက်ဘူး။ မျက်နှာလွဲနေမယ်၊ ဟား.... ဟား၊ မျက်နှာလွဲနေမယ်”

ဝမ်လုံဖေး ဟန်လုပ်ပြီး အူမြူးသည့် လေသံဖြင့် ပြောကာ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ စီဂျူရှန်ကို မကြည့်တော့ချေ။ သူ့ မျက်နှာကို စီဂျူရှန် မြင်ပါက သူ၏ ခံစားချက်အမှန်ကို သိသွားမည် စိုးသဖြင့် မျက်နှာလွဲလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

“အစ်ကို.... ညီမ ဒုက္ခကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

စီဂျူရှန် ငိုကြွေးရင်းပြောတော့ ဝမ်လုံဖေး လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှင်မြူးသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟဲ....ဟဲ....ဟဲ လက်ထပ်တာ ဒုက္ခ မဟုတ်ပါဘူး။ ပျော်စရာကြီး။ ဟီး ဟီး ဟီး.... ယူလိုက်ကြ၊ ယူလိုက်ကြ၊ ဟား.... ဟား.... ဟား.... ဟား”

“သတိထားပါဦး အစ်ကိုရယ်”

“ယူလိုက်ကြ.... ယူလိုက်ကြ၊ ဟား....ဟား....ဟား”

“ညီမကို ကြည့်ပါဦး အစ်ကို”

“ယူလိုက်ကြ.... ယူလိုက်ကြ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဝမ်လုံဖေး မူမမှန်သည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောပြီး ထကလေသည်။ စီဂျူရှန်ကိုလည်း မကြည့်တော့ချေ။ သူ့ ရင်ထဲထွင်မှု အတော်ကြီး မခံချင် ဖြစ်နေသည်။ စီဂျူရှန် မြန်မြန်ထွက်သွားစေရန် ဤသို့ ပြုမူလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စီဂျူရှန်လည်း ငိုကြွေးကာ ဂူထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

*

၂၄။ ဖြေရှင်းရမည့် အန္တရာယ်

ဂူထဲမှ စီဂျူရှန် ပြေးထွက်သွားတော့ ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားပြီး ဂူပေါက်ဝကို ပြေးလာသည်။ အပြင်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။ စီဂျူရှန် အပြေးကလေး သွားသည်။ ဝမ်လုံဖေး လှမ်းခေါ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်သောသော်လည်း ချက်ချင်း စိတ် ထိန်းလိုက်သည်။

သူ့မြင်ကွင်းက စီဂျူရှန် ပျောက်သွားတော့မှ ဝမ်လုံဖေး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိသည်။ သူ့အနီးသို့ အဘိုးအို ရီတု လျှောက်လာသည်။

ဝမ်လုံဖေးက အဘိုးအို ရီတု ကို လှည့်မေးသည်။

“ရှုရှုန် ပြောသွားတာတွေကို ဘာကြီး ကြားတယ်မဟုတ် လား”

အဘိုးအို ရီတု သက်ပြင်းချလိုက်ကာ....

“ကြားပါတယ်ကွာ”

“ဒီတိုင်းဆို ခုရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ လက်ထဲကို ရှုရှုန် ရောက်တော့မယ်။ ဒီလို အဖြစ်မျိုး တော့ ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ဘာကြီး”

“ငါလည်း ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး လုံဖေးရယ်။ ကောင်မလေးက ငါ့မျက်စိအောက်မှာတင် ကြီးလာတာပါ။ ကောင်မလေးကို ငါလည်း သိယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဖန်းတောက် စန်း လက်ထဲတော့ ဘယ် အရောက်ခံပါ့မလဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ။ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ကြ မှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီး လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာ လုပ်ကြတာပေါ့ကွာ။ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေ စီမိန်လိန် ပြန် ရောက်လာရင်လည်း ဘယ်လို ဖြစ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့။ မတတ်သတဲ့အဆုံး ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းမှာပဲ ဖန်းတောက်စန်းကို မင်း ယှဉ်ရကောင်း ယှဉ်ရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို သေချာငါပေါက် နိုင်အောင် ကိန္နရီမောင်နဲ့ သိုင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်ကျင့်ရမယ်”

အဘိုးအို ရီတု ၏ စကားက မှန်နေသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး ကိန္နရီမောင်နဲ့ သိုင်းကွက်သစ်ကို ဆက်လက်သင်ကြားလေ့ကျင့်

သည်။ နေ့ဘက်တွင် အလုပ်သွားလုပ်ရသဖြင့် ညဘက်တွင်သာ သင်ကြားလေ့ကျင့်ရသည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် မပျက်မတွက် စားစရာ လာပို့နေသော စီဂျူရှန်တစ်ယောက် သုံးရက်လုံးလုံး ပျောက်ချက်သားကောင်း နေသောအခါ သူမအတွက် ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်လာသည်။

ပထမ မိမိ အရူးလုပ်လိုက်ခြင်းအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မလာခြင်းလောဟု တွေးမိသေးသည်။ မကျေနပ်၍ သူမ ကိုယ်တိုင် မလာသည့်တိုင်အောင် ယုံကြည်စိတ်ချရလော တစ်ယောက် ယောက်ကို လွတ်ပြီး စားစရာ ပို့ခိုင်းမည်သာ ဖြစ်၏။ စားစရာ မပို့လောက်အောင် စိမ်းကားသွားမည်တော့ မဟုတ်ချေ။

ဆိုသို့ စီစဉ်၍မရလောက်အောင် သူမကိုယ်တိုင် လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်မရအောင် ဖန်းတောက်စန်းက ထိန်းချုပ်ထားလေ့ရှိသလား။ ထိုအတွေးဖြင့် ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအိုရီတုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သွားလာ လှုပ်ရှားရင်း စီဂျူရှန်အား တွေ့လေမလားဟု ကြည်ကြည် သေးသည်။ သို့သော် စီဂျူရှန်၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ပါချေ။ သူမ၏ ဖခင် စီမိန်လိန်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအိုရီတုတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရူးဟန်ဆောင်နေကြရသူများဖြစ်သဖြင့် စီဂျူရှန်တို့ သားအဖအကြောင်းကို အစောင့်အကြပ်များထံ မေးမြန်း စုံစမ်း၍လည်း မဖြစ်ချေ။ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသော အကျဉ်းသားများလည်း သိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဝမ်လုံဖေး အရူးအသွင်ဖြင့် စီဂျူရှန်တို့ အိမ်အနီးသို့ မယောင်မလည် သွားကြည့်သေးသည်။ စီဂျူရှန်တို့ သားအဖကို မတွေ့ရရုံမက စီမိန်လိန်၏ သစ္စာခံ ဘက်တော်သားများကိုပင် မတွေ့ရချေ။ ဖန်းတောက်စန်း၏ သစ္စာခံ ဘက်တော်သားများကိုသာ တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် စီဂျူရှန် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟု ဝမ်လုံဖေး တွေးမိကာ ပို၍ စိုးရိမ် ပူပန်မိလေသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးသည် ဖန်းတောက်စန်းကိုတော့ အသွားအလာ မပျက် တွေ့နေတတ်သည်။ ဖန်းတောက်စန်းသည် ဝမ်လုံဖေး

ကို တွေ့တိုင်း အခြားလူများထက် ပို၍ အနိုင်ကျင့် ရိုက်နှက် တတ်သည်။ ဝမ်လုံဖေးသည် အရှူးဟန်ဆောင် နေရသူ ဖြစ် သဖြင့် ပြန်လည်ခုခံခြင်း မပြုဘဲ နှိပ်စက်သမျှ ခံနေရသည်။

စီဂူရှန်ထံမှ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ရောက်မလာ တော့သဖြင့် ဝမ်လုံဖေးတို့သည် အခြား အကျဉ်းသား များ နည်းတူ ဆန်ပြုတ်နှင့် ဟင်းရွက်ပြုတ်တို့ကိုသာ စားကြရလေ သည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆက်လက်သင်ကြား လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ အဖို သိုင်း အမသိုင်း ၁၄-ကွက်အထိ တတ်မြောက်လာသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်နားခွင့်ရသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး တစ် ယောက်တည်း လူရိပ်လူခြေကြည့်၍ ဂူပေါက်ဝနားတွင် သိုင်း လေ့ကျင့်နေသည်။ အဘိုးအို ရီတု ကမူ ရှောင်ဝှမ်တန် အရက် ကို သွားယူရင်း စနည်းနာမည်ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။

အထန်ကြာတော့ အဘိုးအို ရီတု မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဝမ်လုံဖေးကို ပြောသည်။

“မကောင်းသတင်းတွေ ကြားလာရတယ် လုံဖေး။ စိတ် အေးအေးထားပြီး နားထောင်ပေးတော့”

အဘိုးအို ရီတု က စိတ်အေးအေးထားဟု ဆိုသော်လည်း ဝမ်လုံဖေး စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

“ဟင်...ဘာမကောင်းသတင်းလဲ”

“ဒီလိုကွ။ ရှောင်ဝှမ်တန် အရက်ကိုယူပြီး ငါပြန်လာတော့ လမ်းမှာ ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ လူသုံးယောက် အဆိပ်သီးတွေ ခူးရင်း စကားပြောနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူတို့ကတော့ ငါ ကို မတွေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါလည်း ချောင်းနားထောင်တယ်။ သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် စီဂူရှန်ရဲ့ အဖေ စီမိန်လိန်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပိုင်လျှောင်ချူးက ဂိုဏ်းစခန်းချုပ်မှာ ဖမ်း ထားလိုက်ပြီတဲ့ ကွ”

“ဟင်...ဟုတ်ရဲ့လား”

ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩသွားသည်။

“စီမိန်လိန် ပြန်လာတာမှ တို့မတွေ့ဘဲ ဟုတ်မှာပေ!”

“ဦးကြီး စီမိန်လိန်က ဘာဖြစ်လို့ အဖမ်းခံရတာလဲ”

“စီမိန်လိန်ဟာ အဆိပ်ကျွန်းက အကျဉ်းသားတွေကို ဖိဖိ စီးစီးနဲ့ မအုပ်ချုပ်ဘူး။ အကျဉ်းသားတွေကို ပံ့ပိုးကူညီတယ်။ အကျဉ်းသားတွေကို လွတ်မြောက်အောင် ကြံစည်နေတယ်။

အဆိပ်ကျွန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ စွဲချက်တွေနဲ့ စီမိန်လိန်ကို ဖမ်းလိုက်တာပဲတဲ့။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ သူ့ရောက်သွားသွားချင်း အဖမ်းခံရတာတဲ့”

“ဒါက ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ ဂုံးချော လုပ်ကြံစကားတွေပဲ ဖြစ်မှာပဲ အဘကြီး”

“အေးပေါ့၊ ဖန်းတောက်စန်းကလဲ့လို့ ဘယ်သူ ဖြစ်မှာလဲ၊ ဖန်းတောက်စန်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပိုင်လျှောင်ချူးရဲ့ လူယုံပဲ၊ ဖန်းတောက်စန်း ပြောသမျှ ပိုင်လျှောင်ချူးက ယုံမှာပေါ့”

ဝမ်းလုံဖေး သက်ပြင်းချလိုက်ကာ....

“ဟင်....ဒါဆို စီဂျူရှန်တွေ ခုကွပဲ”

“အေး....စီဂျူရှန်လည်း ခုကွရောက်နေပြီ၊ ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ ရောက်နေပြီ”

“ဟင်....ဟုတ်လား”

“ဖန်းတောက်စန်းက စီမိန်လိန် အဖမ်းခံရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် စီမိန်လိန်ထွက်သွားတာနဲ့ စီဂျူရှန်ကို ဆယ်ရက်အတွင်း လက်ထပ်ယူမယ်လို့ သူက အပြတ်ပြောလိုက်

တာ၊ ပထမ စီဂျူရှန်ကို မထိန်းချုပ်ဘဲ လွှတ်ထားသေးတယ်၊ သူ့လူတွေကိုတော့ ဖန်းတောက်စန်းက စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားသတဲ့။ နောက် သူ့အဖေ အဖမ်းခံနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ကောင်မလေး သိသွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမယ် လုပ်တယ်တဲ့”

လွင်စာပေ

“ဖြစ်ရလေ”

“ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ လူတွေ မိသွားလို့ အထမ္မမြောက်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဖန်းတောက်စန်းက ကောင်မလေးကို သူ့အိမ်ခေါ်လာလိုက်ပြီ၊ သူ့လူတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားသတဲ့၊ အကျယ်ချုပ် သဘော ဖမ်းထားတာ ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဂျူရှန်တို့ သားအဖအပေါ် သစ္စာခံတဲ့လူတွေလည်း ရှိနေသားပဲ၊ ဝီလူတွေက ဘာမှ မလုပ်ကြဘူးလား၊ ဂျူရှန်ကို ကယ်ဖို့ မကြိုးစားကြဘူးလား”

အဘိုးအိုရီတုံ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ....

“စီမိန်လိန်ရဲ့ သစ္စာခံတွေကိုလည်း ဖန်းတောက်စန်းက ဖမ်းထားလိုက်ပြီတဲ့ကွ၊ ဝီကောင်က အပိုင် လုပ်လိုက်တာ”

“တောက်”

ဝမ်လုံဖေး ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

*

“ဒါဆို ရှုရှန်က ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ အိမ်မှာပေါ့”

“အေး”

“ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးသွားကယ်မယ်။ အကျဉ်းသားတွေကို ရှူးအောင်လုပ်ပြီး ညည်းပမ်းနှိပ်စက်နေတဲ့ ဖန်းကောက်စန်းကိုလည်း သတ်မယ်”

“အေး... မင်း လှုပ်ရှားဖို့ အချိန်တန်ပြီ။ ဒါပေမယ့် စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မလုပ်နဲ့။ ခြေလှမ်းမှားရင် ကောင်မလေးကို မကယ်နိုင်တဲ့အပြင် မင်းပါ ဒုက္ခ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဖန်းတောက်စန်းက သိုင်းပညာလည်း တော်တယ်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လည်း များတယ်။ သူ့မှာ နောက်လိုက် အင်အား သုံးဆယ်ကျော်လည်း ရှိတယ်။ နောက်လိုက်တွေအားလုံး သူ့အမိန့်ကို နာခံကြတယ်။ သူ့အပေါ် သစ္စာရှိကြတယ်။ ဖြို

မယ်ဆိုရင် ဖန်းတောက်စန်းပဲ ဖြိုလို့မရဘူး။ သူ့နောက်လိုက်တွေကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ဖြိုပစ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ တစ်ယောက်ယောက် ကျန်လို့ ဟိုဘက်က အခစာငဲ့တွေကို အချက်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် အဆိပ်ငါးမျိုး ဝိုက်ဝင်တွေ့ အလုံးအရင်းနဲ့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒါဆို တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်ပြီပဲ”

အဘိုးအိုရီတု၏ စကားက မှန်သဖြင့် ဝမ်လုံဖေး စိတ်ပြန်ထိန်းသည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အဘိုးအိုရီတု တွေဝေစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ....

“အဖမ်းခံနေရတဲ့ စီမိန်လိန်ရဲ့ သစ္စာခံတွေကို အရင်ကယ်ထုတ်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်....။ ဒါဆို တို့ဘက်ကလည်း အင်အားများသွားပြီ။ ဒါဆို လူခွဲပြီး အကွက် စေ့စေ့နဲ့ လှုပ်ရှားလို့ရပြီ”

“အဲဒီလူတွေကို ဘယ်မှာ ဖမ်းထားသလဲ ဘာကြီး သိသလား”

“မသိပေမယ့် မှန်းကြည့်လို့ ရပါတယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ အကျဉ်းသား များများကို ချုပ်နိုင်တဲ့ အကျဉ်းခန်း ဆိုလို့ ကျွန်းတောင်ဘက်မှာရှိတဲ့ မြေအောက် အကျဉ်းခန်းတစ်ခန်းပဲ ရှိတာပဲ။ အဲဒီမှာပဲ ချုပ်ထားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သေချာအော့ဇီ

ငါ သွားပြီး လေ့လာလိုက်မယ်။ ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ အိမ်
ဘက်ကိုလည်း တစေ့တစောင်း ပတ်ကြည့်ခဲ့မယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“မလိုက်ပါနဲ့... ခုချိန်မှာ မင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်တာ
အကောင်းဆုံးပဲ။ မင်းကို ဖန်းတောက်စန်းက ပြီးနေတာ၊
ငါ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဝါရင့်
အရူးကြီးလို့ပဲ သဘောထားကြတာ။ အခုဆိုမင်းက လက်တွေ့
ပွဲဝင်ရတော့မယ်။ မင်းတတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာတွေကို အပြန်
ပြန် အလှန်လှန် လေ့ကျင့်ပြီး သွေးပူအောင် လုပ်ထား”

အဘိုးအိုရီတု ပြော၍ ဂူထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဝမ်လုံဖေး ခေါင်းကိုက်နေသည်။ ရယ်ချင် ငိုချင်သလိုလည်း
ဖြစ်နေသည်။ ငရဲပန်းအဆိပ် အစွမ်းပြလာပြီ ဖြစ်၏။ စိုးရိမ်
ပူပန်စိတ်ကြောင့် ခေါင်းက ပိုကိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း အဘိုးအိုရီတု ယူလာသော ရှောင်ဝှမ်
တန် အရက်ကို သောက်လိုက်ကာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူသည်
ငရဲပန်းအဆိပ် မိစဉ်က အရက်ကို တစ်နေ့တစ်ကြိမ် သောက်
ရင်းဖြင့် အဆိပ်ကို မပြန်အောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း
တွင် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်သောက်မှ ထိန်းနိုင်လေသည်။ ယခုအခါ
တစ်နေ့ သုံးကြိမ် လေးကြိမ် သောက်မှ ထိန်းနိုင်လေသည်။

အဘိုးအိုရီတု ကမူ ငရဲပန်းအဆိပ်ကို မိခဲ့သည်မှာ ၆-နှစ်
ခန့် ကြာပြီဖြစ်၍ အဆိပ်ကို ထိန်းနိုင်ရန် အရက်အား မကြာ
ခဏ သောက်ပေးရလေသည်။ သူ့ကိုယ်နှင့်မကွာ အမြဲတမ်း
ရှောင်ဝှမ်တန် အရက်ကို ဆောင်ထားရလေသည်။

ယခုအခါ အဘိုးအိုရီတုသည် အရက်သမားကြီးလုံးလုံး
ဖြစ်နေလေပြီ။ အမြဲတမ်း မူးနေသဖြင့် ရူးဟန်ဆောင်ရန်လည်း
အရှက်အကြောက် မရှိတော့ချေ။

အဘိုးအိုရီတုသည် သူ့ကဲ့သို့ ဝမ်လုံဖေး ဖြစ်မှာကိုတော့
မလိုလားချေ။ သူက သိုင်းပညာကို အသုံးချ၍ မရအောင်
ဗုက္ကိုတလို ဖြစ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့ဘဝကို မက်မောတယ်တာ
ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ဝမ်လုံဖေးကိုမူ အညွန့်တလူလူနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်
သဖြင့် ဤဘဝမှ ရုန်းထွက် လွတ်မြောက် စေချင် သည်။ ထို့
ကြောင့် သူ့အတွက်ထက် ဝမ်လုံဖေးအတွက် ကြိုးစား လုပ်
ဆောင် နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေး ခဏမျှ ငြိမ်နေလိုက်ရုံဖြင့် ခေါင်းကိုက်ပျောက်
သွားသည်။ သူသည် စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထားလျက် သိုင်း
လေ့ကျင့်ခန်း ဝင်နေလေသည်။

*

၂၅။ အင်အားဖြည့်ခြင်း

လဆုတ်ရက်။

ညဦးပိုင်းဖြစ်သဖြင့် လ မထွက်သေးချေ။ မိုးတိမ်ကင်းစင်
သောကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်တွင်ကြယ်ကလေးများဝင်းလက်
တောက်ပနေကြသည်။ အားနည်းသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများ
က အလင်းရောင်ကသာ အဆိပ်ကျွန်းပေါ်သို့ ခပ်လျော့လျော့
ဖြာကျနေသည်။

အဆိပ်ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး အမှောင်အောက်တွင်တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေသည်။ လေတိုးတွေ့သံ သစ်ပင်များဆီမှ တရှိုးရှိုး
တရှဲရှဲမြည်သံများသာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

ကန်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်၍လာသော လေက တဟူးဟူး
တိုက်ခတ်နေသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအို ရီတု တို့ နှစ်ယောက် ဂူထဲမှထွက်
ပြီး လူရိပ်လူခြေကို ကြည့်၍ ကျွန်းတောင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်
လာကြသည်။

ညနေက အဘိုးအို ရီတု ကိုယ်တိုင် လှည့်လည်လေ့လာ
ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ စီမိန်လိန်၏ သစ္စာခံ လူနှစ်ဆယ်ခန့်ကို ကျွန်း
တောင်ဘက်ရှိ မြေအောက် အကျဉ်းခန်းထဲ၌ ဖမ်းချုပ်ထား
ကြောင်း ခိုင်လုံစွာ သိခဲ့ရလေပြီ။

အဘိုးအို ရီတု သည် ဖန်းတောက်စန်း၏ အိမ်ဘက်သို့လည်း
လှည့်၍ စနည်းနာ လေ့လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ကျောက်ခုံပေါ်
တွင် ငိုကြွေးလျက် ထိုင်နေသော စီရူရှန်ကို လည်းကောင်း၊
သူမ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် စောင့်ကြည့်နေကြသည့် ဖန်း
တောက်စန်း၏ လူများကိုလည်းကောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

အဘိုးအို ရီတု သည် သူ့မှန်းဆချက် သူ့ကြားထားရသော
သတင်း မှန်နေသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးထံ ပြန်လာပြီး တွေ့မြင်ခဲ့ရ
သမျှတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထို့ ခနောက် နှစ်ယောက်သား ခဉ်းစား တိုင်ပင်ကြသည်။
လှုပ်ရှားကြမည့် အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကြသည်။

အဘိုးအို ရီတု ကမူ တိုက်ပွဲဝင်နိုင်စွမ်း မရှိချေ။ ဖန်းတောက်
စန်းနှင့် သူ့လူများကို တစ်ပြိုင်တည်း စီးမိဖို့လိုသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး
တစ်ယောက်တည်းနှင့်လည်း တိုက်ပွဲဝင်ရန် မဖြစ်ချေ။ အဖမ်း
ခံနေသော စီမိန်လိန်၏ သစ္စာခံများကို ကယ်တင်၍ အင်အား
ယူရမည် ဖြစ်၏။

စီမိန်လိန်၏ လူများအား အကျဉ်းခန်းထဲမှ ကယ်ထုတ်ရန် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ မြေအောက်အကျဉ်းခန်း ဌာ အစောင့်နှစ်ယောက်သာ စောင့်နေကြောင်း အဘိုးအိုရီတု သိခဲ့ရသဖြင့် ထိုနှစ်ယောက်လောက်ကိုပင် ဝမ်းလုံဖေး လွယ် လွယ်နှင့် ရှင်းနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကြံအစည်ဖြင့် ဝမ်းလုံဖေးနှင့် အဘိုးအို ရီတု တို့သည် မြေအောက် အကျဉ်းခန်းရှိရာသို့ လာနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလုံဖေး ဤကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ၄-လ ကျော် သာ ရှိသေးသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ သွားသွားလာလာသိပ်မလုပ် သဖြင့် တစ်ကြောင်း လမ်းမကျွမ်းပါချေ။

အဘိုးအို ရီတု ကမူ ခြောက်နှစ်ခန့် နေထိုင်သွားလာ လှုပ် ရှားခဲ့သဖြင့် မရောက်ဖူးသည့်နေရာ မရှိချေ။ ခြေရာချင်းပင် ထပ်နေလေပြီ။

အဆိပ်ကျွန်းပေါ်တွင် အဆိပ်ပင်၊ အဆိပ်သီးများ များစွာ ရှိသော်လည်း အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါဟူ၍ တစ်ကောင်မှ မရှိ သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ရဲရဲ လာနိုင်ကြ သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လက်နက်ဟူ၍ မရှိချေ။ ရန်သူ့ လက်နက် ကို မိမိလက်နက် လုပ်ကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

အမှောင်ထဲတွင် လာခဲ့ကြရသော်လည်း မျက်စိကျင့်သား ရနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခပ်ရေးရေးတော့ မြင်နေရ သည်။

မကြင်မီ မြေအောက် အကျဉ်းခန်း အနီးသို့ ရောက်လာကြ သည်။

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ကွယ်မှ မြေအောက် အကျဉ်းခန်း ရှိရာသို့ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ မြေအောက် အကျဉ်းခန်းမှာ ကျောက်တောင် ကမူကြီး အောက်ဘက်၌ ရှိနေသည်။

ထိုနေရာတွင် မီးပုံတစ်ပုံ ဖိုထားပြီး မီးပုံအနီး၌ အေးအေး လူလူ ထိုင်၍ စကားပြောနေသည့် အစောင့် နှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရသည်။ အစောင့် နှစ်ယောက်စလုံး လူရွယ်များ ဖြစ် ကြပြီး အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်း ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကာ ကျော၌ ဓားတစ်လက်စီ လွယ်ထားကြသည်။ ခါးတွင် ကျားပုတ်ကိုယ်စီ ပတ်ထားကြသည်။ တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်၍ တစ်ယောက် က အရပ်ပုသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် မျက်နှာမျိုး ရှိကြသည်။

*

ဝမ်းလုံဖေးတို့သည် အစောင့်နှစ်ယောက်ထံမှ သတင်းလူးကြားရလို့ ကြားရခြင်း လှုပ်ရှားခြင်း မပြုကြသေးဘဲ နားစွင့်ထောင်နေကြသည်။

“ငါက စခန်းချုပ်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဒုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ မရှိတုန်း နောက်ထပ် တစ်ရက်နှစ်ရက် နေလိုက်ချင်သေးတာကွ။ သခင်ကြီးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ခရီးထွက်သွားတာနဲ့ ငါထည်း ပြန်လာရမယ်လို့ အမိန့်ပေးထားတော့ ဒီကို မပြန်ချင်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရတယ်”

အရပ်ပုပု လူက ပြောတော့ အရပ်ရှည်ရှည်လူက မေးသည်။

“မင်းက ဟိုမှာ ဘာဖြစ်လို့ နေချင်ရတာလဲ။ ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ မပြန်ချင်ရတာလဲ”

“စခန်းချုပ်မှာက ဧည့်ခံ ပြုစုတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ အပျော်ကျူးလို့ ရတယ်လေကွာ။ ဒီမှာက အရှူးတွေကိုပဲ ထိန်းနေရတာ။ တခြား ပျော်စရာလည်း မရှိဘူး။ ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းသလဲ”

“မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ။ သခင်ကြီးကလည်း တို့ကို သူ့ရဲ့ သစ္စာခံတွေမို့ သူနဲ့အတူ ခေါ်ထားတာ။ ဒါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဒု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့က ဘယ်ကို ခရီးထွက်သွားတာလဲကွ”

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွ။ ဂိုဏ်းဝင်သုံးဆယ်ကျော် လောက်လည်း ပါသွားတယ်။ အကျဉ်းသား တချို့ကိုလည်း ခေါ်သွားတယ်။ ငါတော့ နေပြည်တော်ကိုသွားပြီး မန်ချူး ဧကရာဇ်နဲ့ တွေ့မယ် ထင်တာပဲ။ အခု စခန်းချုပ်ကို ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းက ယာယီ အုပ်ချုပ်နေတယ်”

ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်း၏ နာမည်ကို ကြားရသော အခါ ဝမ်းလုံဖေး မျက်နှာထားတင်းသွားသည်။ ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းကြောင့် ဤ အဆိပ်ကျွန်းသို့ သူ ရောက်လာရသည် မဟုတ်ပါလား။

အစောင့်နှစ်ယောက် ပြောနေကြသည့် သခင်ကြီးဆိုသူမှာ ဖန်းတောက်စန်းဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလုံဖေးတို့ သိကြသည်။

အရပ်ပုပုလူက ပြောပြန်သည်။

“ဒီကို ငါ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကင်းစောင့်ဖို့ အလှည့်ကျတော့ ပိုပြီး ပျင်းစရာ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ တကယ်ဆို စောင့်စရာ မသိုပါဘူး။ ဒီကျွန်းပေါ်ကို ဘယ်လိုရန်သူမျိုးမှ ရောက်အောင် လာနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အရပ်ရှည်ရှည် လူက....

“ဒီည တစ်ညပဲ တို့တွေ စောင့်ရမှာပါကွာ။ နောက်ည တွေဆို ဘယ်သူမှ စောင့်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဟိုကောင်မလေးနဲ့ သခင်ကြီးနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်လေ။ စီမိန်လိန်ရဲ့ သစ္စာခံတွေ အကုန်လုံးကို မိကျောင်းစာ ကျွေးပစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ တို့တွေ စောင့်စရာ မလိုတော့ဘူးကွ။ ယဲ...ယဲ...ယဲ... မနက်ဖြန် သခင်ကြီး ပျော်သလို တို့လည်း ပျော်ရမှာကွ။ မင်း မသိဘူးလား။”

“မသိဘူး။ ဘယ်လို ပျော်ရမှာလဲကွ”

“ယဲ...ယဲ... စခန်းချုပ်က အချောအလှလေးတွေကို လွှတ်ပေးဖို့ သခင်ကြီး မှာထားတယ်ကွ။ မနက်ဖြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ တို့အတွက်ပေါ့ကွ။ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား။”

အစောင့်နှစ်ယောက်စလုံး အူမြူးစွာ ရယ်ကြလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးကမူ ဖန်းတောက်စန်းက စီဂျှန်အား မနက်ဖြန်တွင် လက်ထပ်တော့မည်ဟု သိရသောအခါ ခံပြင်း ခေါသဖြစ်မိသည်။ မိမိတို့ အချိန်မီရုံကလေး လှုပ်ရှား နိုင်သဖြင့် တော်ပေသေးသည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

အဘိုးအိုရီတုက ဝမ်လုံဖေးအား ခေါင်းညိတ် အချက်ပြပြီး ပါးစပ်ဆိုင်းတီးလျက် ဦးစွာ ခုန်ဆူခုန်ဆူဖြင့် ထွက်သွားသည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း စိတ်ကိုလျော့လိုက်ပြီး ကိုးရိုးကားရားကခုန်၍ အရူးဟန်ဆောင်ကာ လိုက်သွားသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအို ရီတုကို တွေ့ကော့ ထရပ်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း။ အရူးနှစ်ယောက်က ဒီအထိတောင် ရောက်လာပါလား။”

“နာနာ တီးလွှတ်ကွာ”

အစောင့်နှစ်ယောက် ပြောရင်း ခါးမှ ကျာပွတ်ကို ဖြုတ်ကိုင်ကာ ဝမ်လုံဖေးတို့ထံ လျှောက်လာကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအိုရီတုတို့က အစောင့်နှစ်ယောက်ကို အရေးမထားဟန်ဖြင့် ဆိုမြဲဆို ကမြဲ ကနေကြသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်လုံဖေးတို့ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ကျာပွတ်ဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရိုက်ကြသည်။

“ရှမ်း...ရှမ်း”

“ဘိုး”

“အား”

အဘိုးအို ရီတုက အရပ်မြင့်မြင့်လူ၏ ရိုက်ချက်ကို လွတ်အောင် လှိမ့်ရှောင်လိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေးကမူ အရပ်ပုပုလူ၏ ရိုက်ချက်ကို ရှောင်၍ လူချင်းပူးဝင်ကာ တောင်ပြို့ အတွင်းအား သိုင်းဖြင့် ပြန်ရိုက်သည်။

အရပ်ပုပုလူ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်မိပြီး ပေ ၂၀-နီးပါး လွင့်သွားကာ ပစ်ကျ၍ ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ သတိမေ့သွားသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကြက်သေသေသွားသည်။

ဤအဆိပ်ကျွန်းပေါ်မှ အကျဉ်းသား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်ကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။ ကြားလည်း မကြာဖူးချေ။ ရှေ့ပန်း အဆိပ်မိ၍ ရူးနေသူများသည်လည်း ခုခံရဲသည့် သတ္တိ မရှိကြချေ။

ယခုမူ မိမိတို့၏လူ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ခံသွားရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩကာ ကြက်သေ သေသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တော့မှ အရပ်ရှည်ရှည် လူလည်း ဇားကို ဆွဲထုတ်ကိုင်၍ ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ဟေ့ အရူး..... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ မင်းသေပြီမှတ်”

ဝမ်လုံဖေး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် မရူးဘူး။ မရူးလို့ ဟိုလူ့ကို ငုက္ခိတတဝ ရောက်အောင် ကျုပ် လုပ်လိုက်တာပေါ့။ တစ်သက်လုံး သူ့သိုင်းပညာကို သုံးလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း သူလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ခွေးမသား”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူ ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ရင်း ဇားဖြင့် လွှဲခုတ်သည်။ ဝမ်လုံဖေး မရှောင်ချေ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အရပ်ရှည်ရှည် လူ၏ ဇားမရောက်ခင် သူ့လက်ဝါးက ထိုလူ၏ ရင်ဘတ် အလယ်တည့်တည့်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်မိသွားသည်။

“ဘိုး”

“အွန်”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်လူ လူတခြား ဇားတခြားလွင့်ကာ ပစ်ကျသွားပြီး ပြန်မထနိုင်တော့ဘဲ သတိမေ့သွားသည်။

“ပီရိတယ်... သေသပ်တယ်ဟေ့”

အဘိုးအိုရီတု ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မနက်ဖြန်လောက်မှ သတိပြန်ရ ကြလိမ့်မယ် ဘာကြီး။ ဘယ်တော့မှ သိုင်းပညာကို သုံးလို့ ကျင့်လို့ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ မလိုအပ်ဘဲ ကျွန်တော် လူမသတ် ချင်လို့ ခုလို လုပ်လိုက်ရတာပဲ”

“ကောင်းတယ် လုံဖေး... ကောင်းတယ်”

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအိုရီတု တို့ သတိမေ့နေသော အစောင့် နှစ်ယောက် ကိုယ်ပေါ်တွင် ရွာကြသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်လူ၏ ထံမှ သော့တွဲကို ရသည်။ ရန်သူ ဓားတစ်လက်စီနှင့် ကျားပုတ် တစ်ချောင်းစီကိုလည်း ယူထားလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုရီတုက သော့ဖြင့် မြေအောက် အကျဉ်းခန်း တံခါးကို ပွင့်သည်။ အတွင်းဘက်၌ မှောင်မည်း နေသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးက မီးပုံမှ မီးတောက်ကောင်းသော သစ်တိုင် နှစ် တိုင်ကို ယူလိုက်သည်။

“ကွမ်းကျူး... မင်းတို့ကို ငါတို့ လာကယ်တာ။ ပြီးရင် မင်းတို့ရဲ့ သခင်မလေးကိုလည်း သွားကယ်ရမယ်။ အခု အစောင့် တွေကို ရှင်းပြီးပြီ။ မင်းတို့ ထွက်ခဲ့ကြ”

အဘိုးအိုရီတုသည် ဤကျွန်းပေါ်၌ ၆-နှစ်ခန့် နေခဲ့ရ သဖြင့် ဖန်းတောက်စန်း၏ ဘက်တော်သား အကုန်လုံးကို လည်း သိနေသည်။ စီမိန်လိန်၏ ဘက်တော်သား အကုန်လုံး ကိုလည်း သိနေသည်။

ဖန်းတောက်စန်း၏ လူယုံတပည့်မှာ ချွန်းမင် ဖြစ်ကြောင်း သိသကဲ့သို့ စီမိန်လိန်၏ လူယုံတပည့်မှာ ကွမ်းကျူးဖြစ်ကြောင်း လည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းကျူးကို ဦးတည်၍ ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်လုံဖေးက အတွင်းဘက်ကို မီးပြပေးသည်။ အတွင်းဘက် မှ စီမိန်လိန်၏ ဘက်တော်သားများ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် ထွက်လာကြသည်။ စုစုပေါင်း ဆယ့်လေးယောက် တိတိ ရှိသည်။

၎င်းတို့ အားလုံးပင် မိမိတို့ကို ကယ်တင်သူမှာ အဘိုးအို ရီတုနှင့် ဝမ်လုံဖေးတို့ ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသောအခါ အံ့ဩ တကြီး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့နှင့် သတိမေ့နေသော အစောင့်နှစ်ယောက်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်ရင်း စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေကြသည်။

အဘိုးအိုရီတုက ပြုံး၍ အသက် ၄၀ ရွယ်ရှိ ကွမ်းကျူး ကို ပြောသည်။

“တို့နှစ်ယောက်က ငရဲပန်းအဆိပ် မိပေမယ့် မရှူးပါဘူး ကွ။ မရှူးညို့လည်း ခုလို မင်းတို့ကို လာ ကယ် နိုင် တာ ပေါ့ ကွမ်းကျူး မင်းတို့လူ ဒါ အကုန်ပဲလား”

ကွမ်းကျူး အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဟင်... အံ့ဩစရာပဲ။ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် မရှူးဘူး ဟုတ်လား။ ငရဲပန်းအဆိပ် မိတဲ့သူတိုင်း ရူးကြတာပဲ”

“ဪ... တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အဆိပ်ကို ထိန်းထား နိုင်လို့ မရှူးတာ။ အခြေအနေအရာ ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ ကြတာ။ နောက်မှ ရှင်းပြမယ်။ အခု မင်းတို့ရဲ့ သခင်မလေးကို သွားကယ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဖန်းတောက်စန်းနဲ့ သူ့လူတွေ သုတ်သင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မင်းတို့လူ ဒါ အကုန်ပဲလား”

အဘိုးအို ရီတုန်၏ အပြောအဆို အမူအရာက တည်ငြိမ်လှ သဖြင့် ကွမ်းကျူးတို့ အားလုံး ယုံကြည်သွားကြသည်။ ကွမ်း ကျူး ကပင် လေးလေးစားစား ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာကြီးတို့ လာကယ်တာ အချိန်မီရုံလေးပါပဲ။ မနက် ပြန်ဆို သင်းတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မိကျောင်းစာ ကျွေးတော့ မှာ။ ကျွန်တော်တို့လူ စုစုပေါင်း ဆယ်ကိုးယောက် ရှိပါတယ်။ ငါးယောက်ကို မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့လူ ဒါ အကုန်ပဲ”

ဝမ်လုံဖေး ဝင်မေးသည်။

“ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ သစ္စာခံတွေက ဇာင်အား ဆုံးဆယ် ကျော် ရှိတယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ယှဉ်ရဲ့ပါ့မလား”

“ယှဉ်ရဲ့တယ် ဆရာလေး။ သူတို့က သူတို့ကို ရန်မူမယ်လို့ မရှိဘူးထင်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့တွေ ခြား စားကြီး ဝင်တိုက်ရင် သူတို့ ခံရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့က ဖန်းတောက် စန်းကိုပဲ မယှဉ်နိုင်တာပါ”

ဝမ်လုံဖေးက....

“ဖန်းတောက်စန်းကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ရှင်းမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟူသော သံသယမျက်လုံးဖြင့် ကွမ်းကျူးတို့ လူစုက ဝမ်လုံဖေးကို ကြည့်ကြသည်။

အဘိုးအို ရီတုန်က ဝင်ပြောသည်။

“ဖန်းတောက်စန်းကို သူက ရှင်းပစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် မင်းတို့ မပူနဲ့။ တို့တစ်တွေ အခုပဲ ဝင်တိုက်ရမယ်။ အခုပဲ အစီ အစဉ် ဆွဲရမယ်”

*

၂၆။ အချစ်ရူးသူလေး

ဖန်းတောက်စန်း၏ အိမ်ကို သစ်လုံးများဖြင့် ခိုင်ခန့်စွာ ဆောက်ထားသည်။ အိမ်က မကြီးသော်လည်း သေသပ်သည်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင် နှစ်ဆောင် သာ ရှိသည်။

ဖန်းတောက်စန်း၏အိမ် ရှေ့ နောက်ဝဲယာတွင်တဲတန်းလျား တစ်ခုစီ ရှိသည်။ ထိုတဲတန်းလျား လေးခုတွင် သူ၏ သစ္စာခံ တပည့်များ နေကြသည်။

နေ့ဘက်တွင် အစောင့်မရှိချေ။ ညဘက်တွင်မူ အိမ်၏ အရှေ့တောင်ဘက်ထောင့်၌ အစောင့်နှစ်ယောက်၊ အနောက် မြောက်ထောင့်၌ အစောင့်နှစ်ယောက် ထားတတ်လေသည်။

ထိုသို့ အစောင့်ထားခြင်းမှာ ရန်သူများ ဝင်တိုက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မဟုတ်ချေ။ ဤကျွန်းပေါ်သို့ မည်သည့် ရန်သူမှ ရောက်မလာနိုင်ကြောင်း ဖန်းတောက်စန်း သိသည်။ လိုလိုမယ်မယ် အစောင့်ထားခြင်းမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသည့် အကျဉ်းသားများ ရန်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

တစ်ခါက အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် နယ်ကျွံပြီးရောက်လာ ကာ တဲတန်းလျားတစ်ခုကို မီးရှို့ဖူးသည်။ အချိန်မီလူသိသဖြင့် များများစားစား မီး မလောင်ချေ။

ထိုအချိန်မှစပြီး ဖန်းတောက်စန်းက အလှည့်ကျ အစောင့် ချထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကျူးသည် ဖန်းတောက်စန်း၏ အိမ်ဝင်းထဲ၌ ဖန်း တောက်စန်း၏ ဘက်တော်သား (၂၀) ယောက် တိတိသာရှိ ကြောင်း၊ စိုက်ခင်းတွင် အစောင့်သုံးယောက်၊ မွေးမြူရေးခြံ၌ အစောင့်သုံးယောက် ထားကြောင်း တိကျစွာ သိထားသည်။ (၂၀) ယောက်တွင် ဝမ်လုံပေး လက်ချက်ဖြင့် သတိမေ့သွားသူ နှစ်ယောက် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖန်းတောက်စန်း အိမ်၌ နောက်ထပ် (၂၆) ယောက်သာ ရှိမည်ဟု တွက်ကြသည်။

မွေးမြူရေးခြံနှင့်စိုက်ပျိုးခင်းမှ အစောင့် (၆) ယောက်ကို အလွယ်တကူ ရှင်းနိုင်သဖြင့် ဝမ်လုံပေးတို့သည် ဖန်းတောက် စန်း အိမ်ကိုသာ ဦးတည်စွာ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း လာကြ သည်။

အိမ်အနီးသို့အရောက် အစီအစဉ်ဆွဲထားသည့်အတိုင်း လူ ခွဲလိုက်ကြသည်။ ဝမ်လုံပေးနှင့်အတူ အတိုးအိုရီတုနှင့် လူ

နှစ်ယောက်က အရှေ့တောင်ဘက်ထောင့်သို့ ဦးတည်လာခဲ့ကြသည်။

တဲတန်းလျား လေးလုံးကမူ မီးရောင် မရှိတော့ချေ။ လူသွား လူလာလည်း မရှိတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အားလုံးလိုလို အိပ်မောကျနေပြီ ဖြစ်၏။

ဖန်းတောက်စန်း၏ အိမ်ထဲတွင်လည်း အခန်းတစ်ခန်းသာ မီးလင်းနေသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးလာခဲ့ကြ၏။ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် စောင့်နေသည့် အစောင့် နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးက အဘိုးအိုရီတုံတို့ကို လက်ကာပြုပြီး ရှေ့ကိုတိုးလာသည်။ အဘိုးအိုရီတုံတို့ ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှင်ရှင် ထား၍ ကြည့်၍ အစောင့်နှစ်ယောက်နောက်သို့ ရောက်အောင် ကွင်းပတ်၍ လာသည်။

အစောင့်နှစ်ယောက်က ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်ကာ ခပ်တိုးတိုး စကား ပြောနေကြသည်။ သူတို့ နောက်မှ ဝမ်လုံဖေး တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို အစောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မသိကြချေ။

ဝမ်လုံဖေး လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်ပြီး လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းနှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်၏ 'ထိုက်ကျီ' သွေးကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။ အစောင့်နှစ်ယောက်စလုံး အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ လဲကျသတိမေ့သွားကြသည်။

အဘိုးအိုရီတုံနှင့် လူနှစ်ယောက်လည်း အပြေးရောက်လာကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးက အစောင့် နှစ်ယောက်ထံမှ ဓားနှစ်လက်ကို လူနှစ်ယောက်အား ပေးလိုက်သည်။ အစီအစဉ် ဆွဲထားသည့် အတိုင်း အဘိုးအိုရီတုံနှင့် နှစ်ယောက်က ခွဲထွက် သွားကြပြန်သည်။

ဝမ်လုံဖေး တစ်ယောက်တည်း ဖန်းတောက်စန်းအိမ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မီးလင်းနေသော အခန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ လာခဲ့သည်။

မီးလင်းနေသော အခန်းမှာ ပြတင်းပေါက် ရှိသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ လိုက်ကာချထားသဖြင့် အထဲကို မမြင်ရချေ။ ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ပိတ်ထားသည်။ ရှိုက်ငိုနေသောအသံ တစ်သံကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းလုံဖေးလည်း ပြတင်းပေါက်အနီး သို့ ကပ်ကာ နားစွင့်ထောင်မိသည်။

“မငိုပါနဲ့ ရှုရှုရယ်.... နင့်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာပါ၊ မနက်ဖြန်ပဲ တို့တွေ လက်ထပ်တော့မယ် ဥစ္စာ”

ငိုနေသူမှာ စီရူရှန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြောလိုက်သူမှာ ဖန်းတောက်စန်း ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလုံဖေး သိသောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့်အတူ ခံပြင်းစိတ် ဖြစ်လာသည်။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး.... ရှင့်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်မ မပြောခဲ့ဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံတယ်။ အနိုင်ကျင့်တယ်”

“အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ချစ်လွန်းလို့ မနက်ဖြန် အထိတောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ခုမှ မထူးတော့ပါဘူး ရှုရှုရယ်။ နင် ထွက်ပြေးလို့လည်း မရပါဘူး။ ငါ့လက်က လွတ်အောင်လည်း ရုန်းလို့ မရဘူးဆိုတာ နင်သိပြီးပြီပဲ။ စိတ်ကို လျော့ပြီး ငါနဲ့ ပျော်ပျော် နေလိုက်စမ်းပါ။ ဒါဆို အချစ်ရဲ့ စည်းစိမ်ကို နင် ခံစားရမှာ”

“ခွေးတိရစ္ဆာန်ကြီး.... ကျွန်မကို ထပ်ပြီး အနိုင်မကျင့်နဲ့ နော်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင် အနိုင်ကျင့်တာကို မခံဘူး။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတ်သေလိုက်မယ်”

ပြောသံကို ကြားရရုံဖြင့် ဖန်းတောက်စန်း၏ အဓမ္မ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို စီရူရှန် ခံရပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလုံဖေး သိလိုက်သည်။ ခံပြင်း ဒေါသစိတ်ဖြင့် အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ညဉ့်ဌာန်တစ်ကောင်၏ အော်သံမျိုးပေါ်လာသည်။ ကွမ်းကျူးက အနောက်မြောက်ထောင့်မှ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ရှင်းပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း အချိန်းအဆက် လုပ်ထားသည့် အတိုင်း အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“နင့်ကိုယ်နင် သတ်မသေနိုင်အောင် ငါနဲ့ ငါ့လူတွေက နင့်ကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေကြတာပါ။ နင် သေချင်တိုင်း သေလို့ မရပါဘူး။ ကဲပါ.... အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းမနေစမ်းပါနဲ့။ စိတ်လျော့လိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ဆန္ဒကို အသာတကြည် လိုက်လျော့စမ်းပါ။ နင်လည်း အပျိုပြန်မဖြစ်တော့ပါဘူး”

“ရှင် ရှေ့မတိုးနဲ့နော်။ ဟောဒီမှာ မြင်လား”

“ဟင်.... နင်....နင်၊ ဒီဇားကို ဘယ်က ရသလဲ”

“ဘယ်ကရရ၊ ရှင် ရှေ့မတိုးနဲ့၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မသတ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတော့ သတ်သေနိုင်တယ်”

ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်သွားသည်။ စီရူရှန်က သူမကိုယ် သူမ သတ်သေမှာ စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ အထဲကို အမြန်ဆုံးရောက်မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အထဲကိုဝင်နိုင်မည့် အပေါက်ကိုရှာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှလွဲ၍ အခြားအပေါက် မရှိချေ။

ပြတင်းပေါက်မှ အရှိန်ဖြင့် ခုန်ဝင်ရန် ဝမ်လုံဖေး နောက်သို့ ဆုတ်ကာ အရှိန်ယူလိုက်သည်။

“နင် တကယ်ပဲ သေရဲလို့လား။ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

“ရှင်... ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ မတိုးနဲ့၊ အား...”

“ဟာ... ရှူရှန်”

ထွက်ပေါ်လာသော အသံများကြောင့် ဝမ်လုံဖေး ပို၍ စိုးရိမ်သွားပြီး တစ်ရှိန်တိုးခုန်၍ ပြတင်းပေါက်ကို ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်သည်။

“ဝုန်း”

ပြတင်းပေါက် ကျိုးပျက်ကာ အခန်းထဲ ရောက်သွားသည်။ ကြမ်းပေါ်သို့ မတ်တတ်ရပ်လျက် ကျသည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ သူ

ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ခုတင်ပေါ်ရှိ စီရူရှန်ကို ထွေရသည်။ သူမ ရင်ဘတ်၌ ဓားမြှောင်တစ်လက် စိုက်ဝင်နေပြီး လူးလွန်နေသည်။

ခုတင်အနီးတွင် ဖန်းတောက်စန်း ရပ်နေသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်တွင် တောဦးဘီတို တစ်ထည်သာ ဝတ်ထားသည်။

ဝမ်လုံဖေးကို မြင်တော့ ဖန်းတောက်စန်း အံ့ဩသွားသည်။

“ဟိတ်...အရူး၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဝမ်လုံဖေး ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ် မရူးဘူး၊ ခင်ဗျားကို သတ်မလို့ ရောက်လာတာ”

“သောက်ရေးထဲမှာ ဒီအရူးက”

ဖန်းတောက်စန်း ပြောပြီး ဝမ်လုံဖေးထံ ခုန်ဝင်၍ လက်ဝါးဖြင့် လှဲချိတ်သည်။ ဝမ်လုံဖေး မရှောင်ဘဲ တောင်ဖြို့ အတွင်း အားဖြင့် ပြန်ချိတ်သည်။

“ဝုန်း”

“အွန်”

လက်ဝါးနှစ်ခု အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်မိကာ ဖန်းတောက်စန်း
နောက်ကို လှင့်သွားပြီး နံရံနှင့် ကျော ဆောင့်မိသည်။ ပြန်
ထိန်းလိုက်သဖြင့် လဲမသွားချေ။

ဖန်းတောက်စန်း အံ့ဩတကြီးဖြင့် ဝမ်လုံဖေးကို ကြည့်သည်။
ဝမ်လုံဖေး၏ အမူအရာက ရူးသွပ်ခြင်း လုံးလုံးမရှိချေ။

“မင်း..... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြန်ကောင်းသွားတာလဲ”

ဝမ်လုံဖေးက လူးလွန်နေသော စီဂျူရှန်ကို မျက်လုံးစွေ၍
တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူသည် ဖန်းတောက်စန်းကို အလွတ်
မခံလိုသဖြင့် စီဂျူရှန်ထံ မသွားသေးချေ။

*

“တိုက်ဟေ့.....တိုက်”

“ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ နောက်လိုက်ခွေးတွေကို အကုန်သတ်”

“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့”

“ရန်သူ....ရန်သူ”

ထိုစဉ် အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ အော်ဟစ် တိုက်ခိုက်သံများ
တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာသည်။

ဖန်းတောက်စန်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားသည်။
သူက သူ့နောက်ဘက် နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကို ဖြုတ်
ယူလိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေးလည်း ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဖမ်းထားတဲ့ ကွမ်းကျူးတို့ လူစုကို ကျုပ်တို့ကယ်
ခဲ့တယ်။ အခု သူတို့က ခင်ဗျားလူတွေကို ဝင်တိုက်နေကြပြီ”

“ခွေးသားတွေ”

ဖန်းတောက်စန်း ဓွေသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း ဝမ်လုံ
ဖေးကို ဓားရှည်ဖြင့် တရကြမ်း ဝင်လိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေးက ကိန္နရီမောင်နှံ ဓားသိုင်းဖြင့် တရစပ် ပြန်
တိုက်သည်။

ဖန်းတောက်စန်းသည် ဝမ်လုံဖေးကို လွယ်လွယ်နှင့် သတ်
နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ လက်တွေ့ယှဉ်ကြည့်သောအခါ
တိုက်စစ်ပင် မဆင်နိုင်ချေ။ ဝမ်လုံဖေး၏ ဖိတိုက်ခြင်းကိုသာ
ခံရပြီး ခုခံ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

မင်းဇာပေ

ဝမ်လုံဖေး၏ ဓားမှာ သာမန် ဓားတစ်လက်သာ ဖြစ်၏။
သိပ်မကောင်းလှချေ။ ဖန်းတောက်စန်း၏ ဓားမှာ အကောင်း
ဆုံး သံမဏိဖြင့် ထုလုပ်ထားသဖြင့် အတော်ကြီး ကောင်းသည်။

ကိန္နရီဖိုမသိုင်း သုံးကွက်မြောက်တွင် ဓားနှစ်လက် အရှိန်
ပြင်းစွာ ထိမိသည်။

“ချလွင်”

ဝမ်လုံဖေး၏ဓား ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။

ဖန်းတောက်စန်းအားတက်သွားပြီး ဖိတိုက်သည်။ သို့သော်
ဝမ်လုံဖေး နောက်မတုန်ပါချေ။ သူက ဓား ပြတ် ဖြင့်ပင်
ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်းကို အဆင့်တိုး၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ဖန်းတောက်စန်း အသာစီးမရဘဲ နောက်ကို တစ်ဆုတ်
တည်း ဆုတ်နေရသည်။ သူက အဆိပ်လက်နက်များ ထား
သည့် အခန်းထောင့်သို့ သွားလိုသော်လည်း သွား၍ မရချေ။
နောက်ဆုတ်ရင်း နံရံ၌ ကျောကပ်သွားသည်။

ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်းမှာ တစ်ကွက်ထက် တစ်ကွက် ပိုပြီး
ထက်မြက်သည်။ အဆင့်မြင့်သည်။ အရှိန်အဟုန်ကြီးသည်။

ဝမ်လုံဖေး ဓားပြတ်ဆီသို့ အတွင်းအားပို့သည်။ ဖန်းတောက်
စန်း၏ ဓားကို ရိုက်ဖယ်လိုက်သည်။

“ချလွင်”

ဖန်းတောက်စန်း၏ လက်ထဲမှ ဓားလွတ်၍ လွင့်သွားသည်။
ဖန်းတောက်စန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အွန်”

သူ့လည်ပင်းထဲမှ ဝမ်လုံဖေး၏ ဓားပြတ်က စိုက်ဝင်သွား
သဖြင့် ဖန်းတောက်စန်း ပို၍ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဓားက
တန်းလန်းဖြင့် ပစ်လဲကျသွားသည်။

ယခုမှ ဝမ်လုံဖေးလည်း စိရူရှန်ထံ ပြေးလာပြီး ပေ့ဖက်
လိုက်သည်။

“ညီမ... ညီမ”

စိရူရှန် မောတိုက်စွာ အသက်ရှူရင်း မျက်လုံး ပွင့်လာ
သည်။ သို့သော် သူမ မြင်ကွင်းက ဝါးနေပြီဖြစ်၍ ဝမ်လုံဖေး
ကို ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရတော့ချေ။

“ဘယ်... ဘယ်သူလဲ ဟင်”

လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် မေးတော့ ဝမ်လုံဖေး မျက်ရည်စဲ
လာမိသည်။

“အစ်ကိုပါ ညီမ.... ဖေးလုံပါ”

ယခုတိုင် ဝမ်လုံဖေး၏ နာမည်အမှန်ကို စီရှုရှန် မသိယေး
ပါချေ။ အဘိုးအို ရီတု မှ လွဲပြီး အခြား မည်သူမှလည်း မသိ
ကြသေး ပါချေ။ ထို့ကြောင့် စီရှုရှန် သိစေရန် ဝမ်လုံဖေးက
နာမည်တူကိုပင် ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

စီရှုရှန် အံ့ဩသွားသည်။

“အစ်ကို ဖေးလုံ.... တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ ညီမရယ်.... အစ်ကို နည်းနည်းလေး အချိန်
နှောင်းသွားတယ်။ နို့မို့ ညီမ ဒီလို ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကို ဖေးလုံ.... အစ်ကို့ အသံကို ညီမ မှတ်မိပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ကို ညီမ ကောင်းကောင်း မမြင်ရတော့
ဘူး။ ညီမ မနေရတော့ဘူး အစ်ကိုရယ်”

စီရှုရှန် ပြောရင်း မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ
သည်။

“အားတင်းထားပါ ညီမရယ်။ လူယုတ်မာ ဖန်းတောက်
စန်းကို အစ်ကို သတ်လိုက်ပါပြီ။ အခုလည်း ညီမတို့သားအဖရဲ့
သစ္စာခံ ကွမ်းကျူးတို့ လူစုက ဖန်းတောက်စန်းရဲ့ လူတွေကို
တိုက်နေကြပါပြီ။ ညီမ ကြားတယ် မဟုတ်လား”

ယခုအခါ အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ ထွက်ပေါ်နေသော အော်
ဟစ် တိုက်ခိုက်သံများမှာ စောစောကလောက် မများတော့
ချေ။ အတော်ကြီး လျော့နည်းသွားပြီ ဖြစ်၏။ အဘိုးအို ရီတု
နှင့် ကွမ်းကျူးတို့၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံများကိုသာ
ကြားရသဖြင့် မိမိတို့ဘက်မှ အသာစီး ရသွားပြီဖြစ်ကြောင်း
ဝမ်လုံဖေး သိလေသည်။

“အစ်ကို့ စိတ်တွေ ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်နေပြီနော်”

“အစ်ကို့ မရူးပါဘူး ညီမ။ ငရဲပန်းအဆိပ်မိပေမယ့် အဆိပ်
ကို ထိန်းထားနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းရလို့ မရူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
ဖန်းတောက်စန်းတို့လူစု သိရင် အစ်ကို့ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးမှာ
စိုးလို့ ရူးဟန်ဆောင်နေရတာပါ။ ညီမကိုပါ အစ်ကို လှည့်စား
မိသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“အစ်ကိုရယ်၊ ညီမဖြင့် အစ်ကို ရူးသွားပြီလို့ စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရတာ၊ ညီမကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“အစ်ကို မှားပါတယ် ညီမ၊ အစိုးရိမ်လွန်ပြီး မှားတာပါ၊ ဒီအမှားကြောင့်လည်း ခုလို ညီမ ဖြစ်ရတာပါ၊ အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ညီမကို မတောင်းပန်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ အစ်ကိုကို ညီမ သိပ်ပြီး ချစ်တယ်၊ အစ်ကို ဘာပဲမှားမှား ညီမ ခွင့်လွှတ်တယ်၊ အစ်ကို မရှူးဘူးဆိုတာ သိရလို့ ညီမ သိပ်.... သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ညီမ ညီမ သေပျော်ပါပြီ၊ အစ်....အစ်ကိုရယ်”

စီဂျူရှန် ပြောရင်း သူမ၏ အသံက တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝပ်လာသည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဓား ကိုယ်စီကိုင်ထားသော အဘိုးဖိုရီ တို့၊ ကွမ်းကျူးနှင့် လူနှစ်ယောက် ပြေးဝင်လာကြသည်။ စီဂျူရှန်၏ အခြေအနေကို မြင်တော့ အံ့ဩသွားကြသည်။ ဖန်းတောက်စန်း၏ အလောင်းကိုမြင်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။

“သခင်မလေး.... သခင်မလေး”

ကွမ်းကျူး စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ခေါ်သည်။

ဝမ်လုံဖေးက အဘိုးအို ရီတုံကို မေးသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဘာကြီး”

“ချွန်းမင်းတို့လူစုကို တစ်ယောက်မကျန်ရှင်းလိုက်နိုင်တယ်၊ လုံဖေးတို့ဘက်က တစ်ယောက်ကျတယ်၊ တစ်ယောက်ခက်ရာရတယ်၊ စိုက်ပျိုးခင်းနဲ့ မွေးမြူရေးခြံမှာရှိတဲ့ ကောင်တွေကို ရှင်းပစ်ဖို့ ခြောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ကောင်မလေး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အစ်ကို.... အစ်ကို.... အစ်ကို”

ဝမ်လုံဖေး ပြန်မပြောခင် စီဂျူရှန်၏ အသံ ပေါ်လာသဖြင့် သူမကို ကြည့်မိသည်။

“ညီမ.... အစ်ကိုရှိတယ်လေ”

“အစ်.... အစ်ကိုတို့ ပြောတာတွေကို.... ညီ.... ညီမ ကြားတယ်၊ လူ.... လူယုတ်မာရဲ့ အ.... အနိုင်ကျင့်တာကို၊ ညီ.... ညီမခံ.... ခံရတယ်၊ ညီ.... ညီမကို ချစ်.... ချစ်ပါလို့၊ အစ်.... အစ်ကို့ကို မပြောရဲ.... ရဲတော့ပါဘူး၊ ဖေဖေ.... ဖေဖေ....

အဖမ်းခံနေရတယ်။ ဖေဖေ့ကိုတော့ အစ်.... အစ်ကိုတို့ ကယ်
ကြပါ။ ကယ်.... ကယ်ပေးကြပါ”

“အစ်ကိုတို့ ညီမ ဖေဖေကို ရအောင်ကယ်မယ် ညီမ”

“ညီ....ညီမ၊ ဝမ်း.... ဝမ်းသာ ဝမ်း.... သာပါတယ်။ အစ်....
အစ်ကို လက်.... လက်ပေါ်မှာ သေ.... သေရ.... သေရမှာမို့....
ပို.... ပိုပြီး ဝမ်း.... ဝမ်းသာ၊ ဝမ်း.... သာ”

စီဂျူရှန် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဇက်ကျိုးကျ
သွားလေသည်။

“ညီမ....ညီမ”

ဝမ်လုံဖေး သူမ၏ ကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်၍ ခေတီသော်လည်း
မကြားတော့ပါချေ။

*

နေရောင် ထွက်ပေါ်စ အချိန်တွင် ဝမ်လုံဖေး ကိုယ်တိုင်
စီဂျူရှန်၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်
လေသည်။

အဘိုးအိုရီတုံ ကလည်း စီဂျူရှန် ယခုလိုဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ၏
ပယောဂ မကင်းကြောင်း၊ မိမိတို့ထံ စီဂျူရှန် နောက်ဆုံး ရောက်
လာစဉ်ကတည်းက မိမိတို့၏ အဖြစ်မှန်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပါက
စီဂျူရှန် ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည် မထင်ကြောင်း ပြော၍ ဝမ်လုံဖေး
အား တောင်းပန်လေသည်။

ဝမ်လုံဖေးကမူ အဘိုးအိုရီတုံကို အပြစ်မတင်ပါချေ။ ဤသို့
ဖြစ်ချိန်တန်၍ ဖြစ်ရသည်ဟုသာ ဖြေသိမ့်သည်။

ကွမ်းကျွမ်းတို့လူစု အားလုံးလည်း စီဂျူရှန်အတွက် များစွာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဖန်းတောက်စန်းတို့လူစု
ကို အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် ဖန်းတောက်စန်းတို့လူစုထဲမှ အဆိပ်ကျွန်းပေါ်
တွင် အသက်ရှင်လျက် ကျန်နေသူဆို၍ တစ်ယောက်မှ မရှိ
တော့ချေ။

ဝမ်လုံဖေးက ဖန်းတောက်စန်း၏ အလောင်းနှင့် သူ့လူ
များ၏ အလောင်းများကို မြေမြှုပ်လိုက်ရန် ကွမ်းကျူးတို့
အား ပြောသေးသည်။ ကွမ်းကျူးတို့ကမူ လက်မခံကြချေ။
ဖန်းတောက်စန်းတို့ လူစု၏ အလောင်းများကို မိကျောင်းစာ
ကျွေးပစ်မည်ဟုသာ အရေးဆိုကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ထပ်မံ ပြောသေးသော်လည်း ကွမ်းကျူးတို့
အားလုံး လက်မခံကြချေ။ နောက်ဆုံး ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စ
ဖြင့် စိတ်ဝမ်းကွဲသွားနိုင်သောကြောင့် ဝမ်လုံဖေးလည်း ကွမ်း
ကျူးတို့၏ ဆန္ဒသဘောအတိုင်း လုပ်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်ရလေတော့
၏။

ထိုမနက်က မိချောင်းပေါများသော အဆိပ်ကျွန်းတစ်ဝိုက်
ရှိ ကန်ရေပြင်မှာ ရဲရဲနီသွားလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် စီရူရှန်အား သူမ၏ ဖခင်ကို ကယ်မည်ဟု
ကတိ ပေးထားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဆိပ်ငါးမျိုး
စခန်းချုပ်၌ အဖမ်းခံနေရသော ဟွာချင်ချင်ကို သွားကယ်ချင်
သည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းကျူးတို့ လူစုနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။

ကွမ်းကျူးတို့ လူစုကလည်း ၎င်းတို့၏ သခင်ကြီးကို သွား
ရှောက် ကယ်လိုကြသည်။ စခန်းချုပ်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်

၄-ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ မရှိသဖြင့် အဆင်ပြေနိုင်ကြောင်း တွက်ဆ
ကြသည်။ ကွမ်းကျူးတို့လူစုက စခန်းချုပ်တည်ရှိပုံ၊ စခန်းချုပ်
တွင် ရှိမည့် ဂိုဏ်းဝင်အင်အားကို ပြောပြကြသည်။

“ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းရဲ့ သိုင်းပညာ အဆင့်က
ဖန်းတောက်စန်းလောက်တောင် မမြင့်ဘူး ဆရာလေး။ သူက
အဆိပ်လက်နက်ကိုပဲ အားကိုးတယ်။ ဆရာလေးက ဖန်းတောက်
စန်းကိုတောင် ရှင်းပစ်နိုင်သေးတာပဲ။ ထန်လျောင်စင်းကို
လည်း လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင်းပစ်နိုင်မှာပါ။”

လက်ရှိ ဂိုဏ်းစခန်းချုပ်တွင် အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်းဝင် အင်
အား တစ်ရာခန့် ပြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့က
အဆိပ်လက်နက်များဖြင့် အလစ်ဝင်တိုက်မည်ဆိုပါက အဆင်
ပြေနိုင်ကြောင်း ကွမ်းကျူးက တွက်ပြသည်။

ဖန်းတောက်စန်း၏ အိမ်မှ အဆိပ်လက်နက်များကိုရသဖြင့်
ကွမ်းကျူးက ဤသို့ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ အဆိပ်လက်နက်များကို
မည်သို့ သုံးရမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရှင်းပြသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအို ရီတုတို့ကမူ အဆိပ်လက်နက်ကို
မသုံးလိုကြချေ။ အဆိပ်လက်နက်ကို သုံးရန် ရှံ့မုန်းကြသည်။
သို့သော် ဤသို့မှ မသုံးလျှင် အင်အားများပြားသော အဆိပ်
ငါးမျိုး ဂိုဏ်းသားများကို မိမိတို့ အင်အားလောက်နှင့် ဖြို

နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် သဘောတူလိုက်ကြရသည်။

အဘိုးအိုရီတုနှင့် ဝမ်လုံဖေးတို့က မိမိတို့၏ ဘဝဇာတ်မြစ်မှန်ကို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်ကြသည်။ မိမိတို့ ငရဲပန်းအဆိပ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့် ထိန်းထား ခဲ့ကြောင်းလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

ကွမ်းကျွန်းတို့လည်း အဘိုးအိုရီတု နှင့် ဝမ်လုံဖေးတို့ကို ပို၍ လေးစားသွားကြသည်။

အဘိုးအိုရီတုက ပြောသည်။

“ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ ဘယ်လိုမှ သုံးမရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတယ်။ ညက လက်တွေ့ဝင်ပြီး လှုပ်ရှား ကြည့်တော့ မိလောက်ကြီး မဆိုးသေးပါဘူး။ အလျင်လို ငါ မလှုပ်ရှားနိုင်သေးပေမယ့် တော်ရုံတန်ရုံ ကောင်လောက်တော့ ယှဉ်နိုင်ပါသေးတယ်။ အဆိပ်ငါးမျိုးစခန်းချုပ်ကို တိုက်တဲ့အခါ ငါလည်း ရှေ့ဆုံးက တိုက်မယ်။ သေချင် သေပေစေ။ သေရကျိုးနပ်ပြီ”

ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဘိုးအိုရီတုတို့သည် ငရဲပန်း အဆိပ်ကို ထိန်းနိုင်ရန် ရှောင်ဝှံတန် အရက်ကြမ်းကို သောက်စရာမလိုတော့ချေ။ ဖန်းတောက်စန်း၏ စားဖိုဆောင်ထဲမှ အရက်ကောင်းများကိုသာ သောက်ကြရသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့နှင့် ကွမ်းကျွန်း ဦးဆောင်သော အရေးပါအရာရောက်သည့် လူစု လှုပ်ရှားမည့် အစီအစဉ်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။ အကွက်ရိုက်ကြသည်။

အဆိပ်ကျွန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန်၊ စိတ္တဇ အကျဉ်းစားကို ကျွန်းမှ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သွားလိုရာ သွားခွင့်ပြုရန် သဘောတူကြသည်။ စိတ္တဇ အကျဉ်းသားများမှာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းများထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် ဤအဆိပ်ကျွန်းပေါ်၌ ကျန်နေခဲ့မှာထက် အခြေအနေ ပိုကောင်းနိုင်ကြောင်း တွက်မိကြသည်။

ကွမ်းကျွန်းတို့လူစုက လူနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော စိတ္တဇ အကျဉ်းသားများကို ထိန်းကျောင်းပြီး မြေအောက် အကျဉ်းခန်းထဲ၌ သွင်းထားလိုက်ကြသည်။ အစားအသောက် ကောင်းကောင်း ကျွေးကြသည်။ အကျဉ်းခန်းထဲ ထည့်ထားရခြင်းမှာ မတော်တဆ ဤကျွန်းပေါ်တွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပါက ၎င်းတို့တွေ ကြားမှ ခံရမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က ဝမ်လုံဖေးတို့သည် အဆိပ်ကျွန်းပေါ်ရှိ အဆိပ်ပင်များ အားလုံးကို ခုတ်လှဲပစ်ကြသည်။ အဆိပ်သီး၊ အဆိပ်ပွင့်များကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။

အချို့က ခေါင်းစွပ်များကို လုပ်ကြသည်။ ခေါင်းစွပ်များတွင် စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့ရှိသော အဆိပ်ဖြေဆေးရည်တို့ကို စုတ်

ဖြန်း ကြသည်။ ညတိုက်ပွဲတွင် အသုံးပြုမည့် အဆိပ်လက်နက် များကိုလည်း စစ်ဆေး စုဆောင်းထားကြသည်။

ထိုနေ့က လှေတစ်စင်းမှ အဆိပ်ကျွန်းသို့ ရောက်လာချေ။

မိုးချုပ်စ အချိန်တွင် ဝမ်းလုံဖေးတို့လူစုကမ်းစပ်သို့ လာကြသည်။ ကွမ်းကျွန်းတို့ လူစုက မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုကို ဖိုလိုက်ကြသည်။ မီးဖိုအား စောင့်တစ်ထည်ဖြင့် ကာလိုက် ဖယ်လိုက် လုပ်ကြသည်။ ဤသို့ပြုမှုခြင်းမှာ ကူးတို့ဆိပ်မှ လှေတစ်စီးလာ ရန် အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် ဝမ်းလုံဖေးတို့ လူစုအားလုံး ကျောက်တုံး၊ သစ်ပင်များ နောက်၌ ကွယ်နေလိုက်ကြသည်။ လှေရောက်အလာကို စောင့်ကြသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မှောင်ခိုက်သော ကန်ရေပြင်ဆီမှ မီးရောင်လဲလဲကို မြင်ရသည်။ မီးရောင်က တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ လှေကြီးတစ်စင်းကို ခပ်ရေးရေး မြင်လာရသည်။

ဝမ်းလုံဖေးတို့ အားလုံး အဆိပ်ရည်စွပ်ထားသော ခေါင်းစွပ်များကို စွပ်လိုက်ကြသည်။ မိမိတို့ဘက်မှ လူအင်အားတစ်ယောက်မှ အလျော့မခံနိုင်သဖြင့် လှေနှင့် လိုက်ပါလာသူများကို အဆိပ်ငွေ့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ရန် သဘောတူထားပြီး ဖြစ်၏။

လှေကြီးက ကမ်းစပ်တွင် ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တံတားကြီးတစ်ဖက်ထိပ်၌ ရပ်သွားသည်။

အဆိပ်ကာ ခေါင်းစွပ် စွပ်ထားသည့် ကွမ်းကျွန်းနှင့် နှစ်ယောက် တံတားပေါ် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးတက်သွားကြသည်။

“ရန်သူ... ရန်သူ”

“ပြန်တိုက်ကြဟေ့”

လှေကြီးပေါ်မှ ကွမ်းကျွန်းတို့ကို လှမ်းတွေ့ကြသဖြင့် ရုတ်ရှတ်သဲသဲ အော်ကြသည်။ ကွမ်းကျွန်းနှင့်နှစ်ယောက်က လှေကြီးထဲသို့ အဆိပ်ငွေ့လုံးများ ပစ်သွင်းကြသည်။

“ဖောက်... ဖောက်... ဖောက်”

ပေါက်ကွဲသံများ ခပ်သဲ့သဲ့ပေါ်လာပြီး အပြာရောင်ရှိသော အခိုးအငွေ့များ အလုံးလိပ် အလိပ်လိုက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ခဏအတွင်း အဆိပ်ငွေ့များက လှေကြီးကို ဖုံးသွားသည်။ လှေကြီးထဲမှ တံတားပေါ် ထွက်ပြေးလာသူ နှစ်ယောက်ကို ကွမ်းကျွန်းတို့က ရှင်းပစ်လိုက်ကြသည်။

လှေကြီးပေါ်မှ ထိတ်လန့်တကြီး အော်သံများလည်း ခဏနှင့် ပျောက်သွားသည်။

အဆိပ်ငွေ့များက လေနှင့်အတူ စမ်လုံဖေးတို့ထံ လွင့်ပျံ့လာသည်။ သို့သော် ဝမ်လုံဖေးတို့အားလုံး အဆိပ်ကာ ခေါင်းစွပ်များ စွပ်ထားကြသဖြင့် ဘာမှ မဖြစ်ကြချေ။

ကွမ်းကျူးတို့ လှေကြီးထဲ ဝင်သွားသောအခါ ဝမ်လုံဖေးတို့သည် တံတားဆီ ပြေးလာကြသည်။ တံတားပေါ်မှ လှေကြီးထဲ ဝင်ကြသည်။ လှေကြီးနှင့် ပါလာသူအားလုံး အတုံးအရုံး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သူတို့သည် လွယ်လွယ်နှင့် လှေကို အပိုင်စီးလိုက်နိုင်ကြသည်။

အဆိပ်လက်နက်သုံးခြင်းကို ဝမ်လုံဖေး မနှစ်မြို့သော်လည်း အချိန်တိုတိုအတွင်း ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ရန်သူကို ရှမ်းလိုက်နိုင်သောကြောင့် ကျေနပ်ရလေသည်။

ကူးတို့ဆိပ်တွင်ရှိသော အစောင့်များနှင့် လှေဖြင့်ပါလာသူအားလုံးမှာ ဖန်းတောက်စန်း၏ လူများ ဖြစ်ကြ၏။ ကွမ်းကျူးတို့ လူစုက အဆိပ်သင့်၍ သတိမေ့နေသော လှေပေါ်မှ လူအားလုံးကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။

ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေက တဝန်းဝန်းမြည်လျက် လှုပ်ယမ်း သွားလေသည်။

ဤလုပ်ရပ်ကို ဝမ်လုံဖေး မနှစ်မြို့သော်လည်း ကွမ်းကျူးတို့နှင့် ပြဿနာ မဖြစ်လိုသဖြင့် တားမြစ်ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

အဆိပ်ငွေ့များ လုံးလုံး မရှိတော့မှ ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း အဆိပ်ကာ ခေါင်းစွပ်များကို ချွတ်ကြသည်။ အချို့က မြေအောက်အကျဉ်းခန်းထဲ၌ ထည့်ထားသော စိတ္တဇအကျဉ်းသားများကို စုရုံးထိန်းကျောင်း၍ ခေါ်လာကြသည်။

စိတ္တဇအကျဉ်းသားအားလုံး ကျားပုတ်ကို ကြောက်ကြသဖြင့် ထိန်းကျောင်းရာတွင် လွယ်ကူလေသည်။

အချို့က အဆိပ်လက်နက်များကို လှေကြီးပေါ် သယ်ကြသည်။

ထို့နောက် ဆယ်ယောက်က လှေကြီးကို လှော်ခတ်ကြသည်။ ကွမ်းကျူးက ပဲ့ကိုင်သည်။

လှေကြီးက အဆိပ်ကျွန်းမှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာလာသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် တရွေ့ရွေ့ ဝေးကျန်ခဲ့သော အဆိပ်ကျွန်းကို ဝေးကြည့်ရင်း မိမိအပေါ် ကောင်းလွန်းရှာသော အချစ်ကြီး ချစ်ရှာသော စိရုရှန်ကို များစွာ သတိရ တမ်းတမိသည်။

အဆိပ်ကျွန်းပေါ်၌ မွေးဖွားခဲ့သော စီရူရှန်သည် အဆိပ်
ကျွန်းပေါ်တွင်ပင် ထာဝရ ကျန်နေခဲ့လေပြီ။

ခရီးတစ်ဝက်ကျိုးလာသောအခါ ဝမ်လုံဖေး၊ အတိုးအို ရီတုံ
နှင့် ကွမ်းကျူးတို့က စိတ္တဇ အကျဉ်းသားအားလုံးကို သွေး
ကြော ထိုးပိတ်လိုက်ကြသည်။ ရန်သူအား အပိုင်ဝင်တိုက်ရာ
တွင် စိတ္တဇ အကျဉ်းသားများကြောင့် အထေအငေါ့ရှိမည်
စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေးတို့အားလုံး အဆိပ်ကာ ခေါင်းစွပ်များကို စွပ်
ကြရပြန်သည်။ လိုရ မယ်ရ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် လှုပ်
ရှားခြင်း၊ အသံထွက်ခြင်း မပြုနိုင်သော စိတ္တဇ အကျဉ်းသား
များ၏ နှာခေါင်းတွင်လည်း အဆိပ်ကာ အဝတ်များ ပတ်ပေး
ထားလိုက်သည်။

မကြာခင် လှေကြီးက ကူးတို့ဆိပ်တွင် ဆိုက်ကပ်လေသည်။

ကူးတို့ဆိပ်ရှိ တဲတန်းလျားမှာ မီးရောင်မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း အမှောင်ထု ဖုံးနေ
သည်။

လှေကပ်လျှင် ကပ်ချင်း ကွမ်းကျူးတို့ လှေပေါ်မှ ပြေး
ဆင်းသွားကြသည်။ လူဖြန့်ကာ တဲတန်းလျား အကွင်းနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ အဆိပ်ငွေ့လုံးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြ
သည်။

ပေါက်ကွဲသံများ ခပ်သွဲသွဲပေါ်လာပြီး အဆိပ်ငွေ့များ
အလုံးလိုက် အလိပ်လိုက် တက်လာသည်။ ဆူညံအော်ဟစ်သံ
များ၊ ပြေးလွှားသံများ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပေါ်လာသည်။

ညစ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော အသံများက ခဏနှင့် ပြန်ငြိမ်
သွားသည်။

အဆိပ်ငွေ့များက တဲတန်းလျား တစ်ဝိုက်တွင်သာမက
ဝမ်လုံဖေးတို့ ရှိနေသည့် လှေကြီးတစ်ဝိုက်တွင်ပါ ပျံ့လွင့်နေ
သည်။

မကြာခင် လှေကြီးပေါ်သို့ ကွမ်းကျူးပြန်ရောက်လာသည်။
ကူးတို့ဆိပ်ရှိ လူအားလုံး ရှင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

အဆိပ်ငွေ့များ လုံးလုံးကင်းသွားမှ ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း
ခေါင်းစွပ်များကို ချွတ်ကြသည်။ စိတ္တဇ အကျဉ်းသားများ
ကိုလည်း သွေးကြော ပြန်ပွင့်ပေးကာ ကမ်းပေါ်သို့ ဆင်းကြ
စေသည်။

ထို့နောက် ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ကြိုတင် တိုင်ပင်ထားသည့်
အတိုင်း ကူးတို့ဆိပ်ရှိ လှေကြီးသုံးစီးကို ဖျက်ဆီးနှစ်မြုပ်လိုက်
ကြလေသည်။

၎င်းနောက် ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း စိတ္တဇ အကျဉ်းသားများ
ကို စားသောက်ဖွယ်ရာများ အလုံအလောက်ပေး၍ သွားလိုရာ

သွားခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။ စိတ္တဇ အကျဉ်းသားများလည်း စိတ်ကူးပေါက်ရာဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

ဝမ်လုံဖေး၊ အဘိုးအို ရီထုံနှင့် ကွမ်းကျူးတို့ လူစု ၁၃-ယောက်တို့လည်း အဆိပ် လက်နက်များ သယ်ကာ အဆိပ် ငါးမျိုးဂိုဏ်း စခန်းချုပ်ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ လေသည်။

*

၂၈။ အဖြစ်အပျက်၊ အပြောင်းအလဲ

သန်းခေါင် မတိုင်သေးသဖြင့် အမှောင်ထုမှာ စိုးမိုးနေ သေးသည်။

ဝမ်လုံဖေး၊ ချောက်ကမ်းပါးအစပ်တွင်ထိုင်ပြီး လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ဖြစ်ရပ်များကို သတိရနေမိသည်။

အဆိပ်ကျွန်းပေါ်တွင် သေဆုံးခဲ့သော စီရူရှန်ကို လည်း ကောင်း၊ အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်း စခန်းချုပ်အား ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျဆုံးသွားသော အဘိုးအိုရီထုံအားလည်း ကောင်း များစွာ သတိရနေမိသည်။

ထိုညက သူတို့သည် အစီအစဉ်ဆွဲထားသည့်အတိုင်း အဆိပ် ငါးမျိုးဂိုဏ်း စခန်းချုပ်ကိုရောက်သည်နှင့် လူဖြန့်၍ ဝိုင်းလိုက် ကြပြီး အဆိပ်ငွေ့လုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြင့် တစ်ပြိုင် တည်း ပစ်သွင်းကြသည်။

ဂိုဏ်းစခန်းတစ်ခုလုံး အဆိပ်ငွေ့များ ထူထပ်စွာ ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။ မိုးသောက်ယံအချိန်ဖြစ်သဖြင့် အစောင်များမှအပ

စခန်းချုပ်ရို လူများအားလုံး အိပ်မောကျနေလေရာ အများစုမှာ အဆိပ်ငွေ့ကို ရှူမိပြီး သတိမေ့ကုန်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ လူစုက ဂိုဏ်းစခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ရင်း အဆောက်အအုံများထဲသို့လည်း အဆိပ်ငွေ့လုံးများ ပစ်သွင်းကြသည်။ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးကြသူများကိုလည်း တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ကြသည်။

သတိရှိသော အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်းသားတချို့က အဆိပ်ဖြေဆေးကို သောက်၍ လည်းကောင်း၊ လိုရမယ်ရ အသင့်လုပ်ထားသော အဆိပ်ကာကွယ် ခေါင်းစွပ်တို့ စွပ်၍လည်းကောင်း ဝမ်လုံဖေး တို့ကို ပြန်တိုက်ကြသည်။

စခန်းချုပ်ကို ယာယီအုပ်ချုပ်နေသော ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းသည်လည်း ဝမ်လုံဖေးတို့ လူစုကို ပြန်တိုက်သည်။ ဦးစွာ အဘိုးအို ရီတုံသည် ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းနှင့် တန်းတွေ့ပြီး တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အဘိုးအို ရီတုံမှာ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းကိုမူ မယှဉ်နိုင်ချေ။

ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်း၏ လက်ချက်ဖြင့် အဘိုးအို ရီတုံ သေဆုံးသွားသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ဝမ်လုံဖေး မြင်သဖြင့် ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းကို တရကြမ်း ဝင်တိုက်သည်။

ကိန္နရီမောင်နှံ ဖိုမ သိုင်းကွက်ငါးကွက်အတွင်း ဝမ်လုံဖေးက ဂိုဏ်းမှူးကြီး ထန်လျောင်စင်းကို သုတ် သင်လိုက် နိုင်သည်။

တိုက်ပွဲမှာ သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ အနိုင်ရလိုက်သော်လည်း မိမိတို့ဘက်မှ အဘိုးအို ရီတုံနှင့် ကွမ်းကျူးတို့ လူစုမှ ခြောက်ယောက် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ကွမ်းကျူး လမ်းပြသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း အကျဉ်းခန်းများထဲသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။ အကျဉ်းခန်းများထဲတွင် အဆိပ်ငွေ့မိပြီး သတိမေ့နေသော အကျဉ်းသား ဂ-ယောက်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဇ-ယောက်မှာ အမျိုးသားဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်မှာ အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်၏။

နေရာအနှံ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာသော်လည်း စီမိန်လိန်နှင့် ဟွာချင်ချင်တို့ကို မတွေ့ရချေ။

ဝမ်လုံဖေးတို့က ဦးစွာ သတိမေ့နေသော အကျဉ်းသား အားလုံးကို အဆိပ်ဖြေဆေးကျွေးပြီး သတိရအောင် လုပ်ကြသည်။ ပြီးမှ စီမိန်လိန်နှင့် ဟွာချင်ချင်တို့ အကြောင်းကို မေးကြည့်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ဟွာချင်ချင်ကို မိမိနှင့်အတူ ဖမ်းထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း လွန်ခဲ့သော ငါးရက်ခန့်က အပြင်ကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ဟွာချင်ချင် ပြန်မလာတော့ကြောင်း ပြောပြသည်။

အကျဉ်းသားကြီး တစ်ဦးကလည်း မိမိနှင့် တစ်ခန်းတည်း ဖမ်းချုပ်ထားသော စီမိန်လိန်ကို လွန်ခဲ့သော ငါးရက်က ခေါ်ထုတ်သွားကြောင်း ပြောပြသည်။

ကွမ်းကျူးက အဆိပ်ငွေ့ မိ၍ သတိမေ့နေသော အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်း စခန်းချုပ်၏ လုံခြုံရေးမှူးကို အဆိပ်ပြေဆေးကျွေးပြီး မေးမြန်းစစ်ဆေးရာ ထိုလူ ပြောပြချက်အရ ဟွာချင်ချင်နှင့် စီမိန်လိန်တို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပိုင်လျှောင်ချူးတို့က နေပြည်တော်သို့ ဖမ်းခေါ်သွားကြကြောင်း ဝမ်လုံဖေးတို့ သိကြရလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် မိမိ မိထားသော ငရဲပန်းအဆိပ်ကို ဖြေနိုင်ရန် အဆိပ်ပြေဆေးကို ရှာဖွေစုံစမ်းသေးသည်။ သို့သော် မရပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ငရဲပန်းအဆိပ်ကို အရက်ဖြင့် ဆက်ထိန်းခဲ့ရလေသည်။

ဝမ်လုံဖေး တားနေသည့်ကြားမှ ကွမ်းကျူးတို့က ဝမ်လုံဖေး မသိအောင် အဆိပ်ငွေ့ သင့်၍ သတိမေ့နေသော ဂိုဏ်း

သားများကို အပြတ်ရှင်းလိုက်ကြသည်။ အဘိုးအို ရီတုံ၏ အလောင်းကို ဝမ်လုံဖေး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်နေစဉ် ကွမ်းကျူးတို့က ကိစ္စတုံး လုပ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကျူးတို့သည် ရသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာတို့ကိုလည်း ယူကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးက လိုအပ်မည့် ငွေကြေးအနည်းငယ်ကိုသာ ယူသည်။

ထို့နောက် စခန်းချုပ်ရှိ အဆောက်အအုံများ အားလုံးကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် အရက်မရှိလျှင် မဖြစ်သဖြင့် အရက်အိုးနှစ်လုံးကို ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားလိုက်သည်။

ကွမ်းကျူးတို့က အကျဉ်းသား (၈)ယောက်ကို ငွေကြေးအနည်းငယ်စီပေးပြီး သွားလုံရာ သွားခွင့် ပြုလိုက်ကြသည်။ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ဝမ်လုံဖေးကို လိုက်ခဲ့ရန်လည်း ခေါ်သည်။

သို့သော် ဝမ်လုံဖေး တစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဟွာချင်ချင်နှင့် စီမိန်လိန်တို့ကိုလည်း ကယ်တင်နိုင်ခွင့် ရအောင် ကြိုးစားရမည်။ သူ မိထားသော ငရဲပန်းအဆိပ်လုံးလုံး ပြေသွားအောင် ကုန် အတွက် အဘိုးအို ရီတုံ၏

မိတ်ဆွေ၊ အူထင်းတောင်၌နေသော 'ယဲ့မုဟန်း'ကို သွားရှာရ ပေဦးမည်။

ပြီးတော့ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်ရောက်နေမှန်းမသိသော ဝယ် ကျွမ်းဆွေ လျှူလုံချင်းတို့ သားအဖကိုလည်း စုံစမ်း ရှာဖွေရ ဦးမည်။

ထိုကဲ့သို့သောရည်ရွယ်ချက်များနှင့် ဝမ်းလုံဖေးတစ်ယောက် တည်း ခရီးနှင်ခဲ့သည်။ ဝရဲပန်းအဆိပ်ကို လုံးလုံး မဖြေနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသဖြင့် ဦးစွာ အူထင်းတောင်သို့ ဦးတည် လာခဲ့ သည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မိထားသော အဆိပ်ကို အရက် ဖြင့် ထိန်းခဲ့ရသည်။

ယခု သူသည် အူထင်းတောင် တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်နေသည် မှာ လေးငါးရက် ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။ လက်ကိုးချောင်း ယဲ့မု ဟန်းကို ရှာဖွေ စုံစမ်းသော်လည်း သတင်း အစအနမျှ မရ သေးချေ။

ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်လည်း အူထင်းမြို့နှင့် ဆယ်မိုင်ကျော် အကွာအဝေးရှိ 'ဖေတုံ' မြို့တွင် အရက်နှစ်အိုးကို သွားဝယ်ကာ အူထင်းတောင် တစ်ဝိုက်၌ စုံစမ်း ရှာဖွေသေးသည်။ သို့သော် မထူးခြားချေ။ အရက်နှစ်အိုးအနက်တစ်အိုးမှာလည်း ကုန်သွား ပြီ ဖြစ်၏။ ကျန်သော အရက်တစ်အိုးတည်းနှင့် မိုးလင်းအောင် ထိန်းထားနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် ညတွင်းချင်း ဖေတုံမြို့ကိုပြန် ရပေမည်။

စိတ်ပန်း လူပန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဤချောက်ကမ်းပါးအစပ် တွင် ခဏထိုင်နားခင်း လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ဖြစ်ရပ်များ ကို စဉ်းစားခန်း ဝင်နေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

အဘိုးအို ရီတုံ၏ မိတ်ဆွေ ယဲ့မုဟန်းကော သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးသလား၊ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသည့်တိုင်အောင် အူထင်း တောင်တွင် မနေတော့ဘဲ အခြားဒေသသို့ ပြောင်းသွားလေပြီ လား၊ ထိုအတွေးဖြင့် ဝမ်းလုံဖေး စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းလည်း ဖြစ် မိသည်။

မိမိ မိထားသော ဝရဲပန်း အဆိပ်ကိုသာ မဖြေနိုင်ပါက တစ်သက်လုံး အရက်ဖြင့်သာ အဆိပ်ကို ထိန်းသွားရပေတော့ မည်။ တစ်သက်လုံး အရက်သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ရပေတော့ မည်။

“အား”

ဝမ်းလုံဖေး၏ နားထဲတွင် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကို ခပ် သဲသဲ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ ထရပ်ပြီး နားစွင့်ထောင်သည်။

“ပြေး....ပြေး၊ ပြေးပါ”

အသံသဲသဲကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ အတော်ဝေးဝေးမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဖြစ်၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ညဘက်ဖြစ်၍သာ ကြားရခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ပြေးပြီ၊ လိုက်ဟေ့....လိုက်”

“မလွတ်စေနဲ့၊ လိုက်ကြ”

အော်ဟစ်သံများကို ခပ်သဲသဲ ကြားရပြန်သည်။

ဤအူထင်းတောင် တစ်ဝိုက်တွင် လူ သွား လူ လာ မရှိ သလောက် နည်းသည်။ ဝမ်လုံဖေး အူထင်းတောင် တစ်ဝိုက် တွင် လေးငါးရက်လုံးလုံး သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့သော်လည်း လူနေအိမ်ခြေ လူသွားလူလာကို မတွေ့ရချေ။

ဝမ်လုံဖေးလည်း အခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ မှန်း၍ ပြေးခဲ့သည်။

အတန်ကြာအောင် ပြေးလာပြီးနောက် အသံများ ထွက် ပေါ်ခဲ့သည့် နေရာဟု မှန်းဆရသော နေရာသို့ ရောက်လာ

သည်။ သူက ဘေး ပတ် ဝန်း ကျင်ကို မျက်စိရှင်ရှင်ထား၍ ထူခြားမှုကို ရှာကြည့်သည်။

“အား.... ကျွတ်....ကျွတ် အင်း....”

သူ့နားထဲ၌ ညည်းသံသဲသဲ ကြားရသည်။

သန်းခေါင်ကျော်သွားပြီဖြစ်၍ လခြမ်းလေးလည်း ကောင်း ကင် ပြင်တွင် ထွက်လာသည်။ လရောင်က သစ်ပင်များကြားမှ ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ကျလာသည်။

ဝမ်လုံဖေး အသံလာရာသို့ မှန်း၍လာခဲ့ရာ မြေကွက်လပ်လေး အစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ မြေကွက်လပ်အလယ်၌ လူ တစ် ယောက် လဲကျနေကြောင်း လှမ်းတွေ့ရသည်။ အခြား လူရိပ် လူရောင်ကိုမူ မတွေ့ရချေ။

ဝမ်လုံဖေး ခေါင်းကိုက်လာပြန်သည်။ ရေပန်းအဆိပ်အစွမ်း ပြုလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လွယ်ထားသော အရက်အိုးကို ဖြုတ်၍ သောက်လိုက်ရသည်။

အခြေအနေကောင်းသွားကာ မြေကွက်လပ်ထဲ လျှောက် လာပြီး လဲကျ ညည်း တွား နေသူ ကို ကြည့်သည်။ ထိုလူမှာ မှောက်လျက် အနေအထား လဲကျနေကာ သူ့ ကျောတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက် စိုက်ဝင်နေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ခူး ထောက် ထိုင် ချပြီး ထိုလူ့ကို ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လရောင်ဖြင့် ထိုသူ့ မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ထိုလူ့ မျက်နှာကိုမြင်တော့ ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဟင်.... ဦးကြီး စီမိန်လိန်”

ထိုလူမှာ စီရူရှန်၏ ဖခင် စီမိန်လိန် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဦးကြီး.... ဦးကြီး စီမိန်လိန်”

ဝမ်လုံဖေး ကိုယ်ကို လှုပ်၍ အသံပြုလိုက်သည်။

စီမိန်လိန် ညည်းနေရင်းမှ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဖေးလုံပါ။ အဆိပ်ကျွန်းမှာ အဖမ်းခံနေရတဲ့ ဖေးလုံပါ။ အခု အဆိပ်ကျွန်းက ကျွန်တော် လွတ်လာပြီ။ မမ ဟွာချင်ချင်နဲ့ ဦးကြီးတို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဖမ်းခေါ်သွားတယ်လို့ သိရတယ်။ အခု ဦးကြီး ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။ မမ ဟွာချင်ချင်ကော ဘယ်မှာလဲ”

စီမိန်လိန်၏ အခြေအနေက မကောင်းတော့သဖြင့် ဝမ်လုံဖေးလည်း သိလိုသမျှကို တရစပ် မေးမိသည်။

စီမိန်လိန် အားတင်း၍ ပြန်ပြောသည်။

“ငါ....ငါတို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဒု-ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ လူစုက ဖမ်းသွားတယ်။ နောက်....နောက်တော့ လမ်း....လမ်းမှာ မျိုးချစ်.... မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေက ဝင်....ဝင်တိုက်၊ တိုက်တယ်”

စီမိန်လိန် ပြောရင်း မောဟိုက်လာသဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေမိသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး၊ ဆက်ပြောပါဦး”

ဝမ်လုံဖေးလည်း အဖြစ်အပျက်ကို သိလိုသဖြင့် လောဆော်လိုက်သည်။

စီမိန်လိန် အားတင်း၍ ပြောပြန်သည်။

“ရန်သူ ထောင်ချောက်ထဲမိပြီး ဒု-ဂိုဏ်းချုပ် ယေ....ယေ သွားတယ်။ မျိုး....မျိုးချစ်သိုင်း၊ သိုင်းသမားတွေလည်း အဆိပ်အဆိပ်မိကုန်တယ်။ ငါ....ငါနဲ့ ဟွာချင်ချင် ထွက်....ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ ငါ....ငါတို့တွေ ပုန်းလျှိုးပြီး ခြေ....ခြေဦးတည့်ရာ လာခဲ့ကြတယ်။ ည....ညနေက တို့ကို အ....အဆိပ်....အဆိပ် ငါးမျိုး ဂိုဏ်းသားတွေ တွေ့....တွေ့သွားတယ်။ သူ....သူတို့ အင်အား များတာနဲ့ တို့....တို့ထွက်ပြေး.... ပြေးခဲ့ကြတယ်။ ဟော့ဟဲ....ဟော့ဟဲ ကျွတ်....ကျွတ် အင်း”

စီမိန်လိန် ပြောရင်း အမော ဖောက်လာပြန်သည်။ ဆက်
မပြောနိုင်ဘဲ အသက်ပြင်းပြင်းရှူရင်း ညည်းနေပြန်သည်။

“မမ ဟွာချင်ချင်ကော ဘယ်မှာလဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်လုံဖေး သိချင်စောဖြင့် လောဆော်ရပြန်သည်။

စီမိန်လိန် အားတင်း၍ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း....

“ဟို....ဟိုဘက်ကို ပြေး....ပြေးတယ်။ သူ့....သူ့နောက်က
ဟို....ဟိုကောင်တွေ လိုက်သွားတယ်။ ငါတော့....ငါတော့”

ဝမ်လုံဖေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စီမိန်လိန် လက်ညှိုး
ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ကြည့်မိသည်။ စောစောက မိမိကြားလိုက်
ရသော အသံများမှာ မမ ဟွာချင်ချင်နောက်သို့ လိုက်ကြသည့်
အဆိပ်ငါးမျိုး ဂိုဏ်းသားများ၏ အသံပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
လည်း တွေးမိသည်။

“သ...သမီးလေး။ ငါ့....ငါ့.... သ...သမီးလေး။ သ...
သမီး”

စီမိန်လိန် ရေရှုတ်ရင်း သေဆုံးသွားသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် စီမိန်လိန်အား စီရုရှန် ဆုံးရှာပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ပင် မပြောလိုက်နိုင်ပါချေ။ သူသည် စီမိန်လိန်အတွက် များစွာ

စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ဟွာချင်ချင်အတွက်လည်း စိုးရိမ်
ပူပန်မိသည်။

ဟွာချင်ချင်ကို လိုက်ကယ်ရပေမည်။

စီမိန်လိန်၏ အလောင်းကိုပင် သူ သင်္ဂြိုဟ်ချိန် မရတော့ချေ။
အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသော ဟွာချင်ချင်ကို ကယ်နိုင်ဖို့ကို
ပို၍ အရေးကြီးနေသည်။

စီမိန်လိန် ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ဝမ်လုံဖေး တစ်ရှိုက်ထိုးပြေး
လာခဲ့လေသည်။

*

ာအခါ မည်
စဉ်းစား

ဝမ်လုံဖေး ပြေးရင်း နားစွင့်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို
မျက်စိရှင်ရှင်ထား၍ ကြည့်လာခဲ့သည်။

ပြေးရင်းမှ ငရဲပန်းအဆိပ်တက်လာသဖြင့် အရက်ကို နှစ်
ကြိမ် သောက်ကာ နားခဲ့ရသေးသည်။

ဝမ်လုံဖေး တောင်ပေါ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာသည်။

မည်သည့်အသံကိုမှ မကြားချေ။ လူရိပ် လူရောင်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

လရောင်က သစ်ပင်များကြားမှ ဖြာကျနေသဖြင့် အလင်းရောင်ကို ကွက်တီကွက်ကြား မြင်ရသည်။

ဟွာချင်ချင်များ စီမိန်လိန်ကဲ့သို့ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီလားဟု ဟု... ဟု... ထူးမိသည်။ ထို့ကြောင့် အသိပြုလိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေး

ညွှန်ပြရာဘက် ချင်.... မမဟွာချင်ချင်”

ရသော အက တောတောင်အနွဲ့ ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ တုံ့အဆီဝင် မကြားရပါချေ။ ဝမ်လုံဖေး ခဏသာ အသံပေးပြီး လူ၏ အလစ်တွင် ဝင်တိုက်ခြင်းကို ခံရမည်စိုးသဖြင့် အသံမပေးခဲ့တော့ချေ။

ခေါင်းကိုက်လာပြန်သဖြင့် အရက်ထုတ်သောက်ရင်း နားရပြန်သည်။

စီမိန်လိန် ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုလျှင် အဆီပင်ငါးမျိုးဂိုဏ်းမှာ အတော်ကြီး အထိနာသွားပြီဖြစ်၏။ တော်တော်နှင့် နာလိန်ပြန်ထူနိုင်ရန် မလွယ်တော့ချေ။

ခေါင်းကိုက်ပျောက်တော့ ဝမ်လုံဖေး ရှေ့ကို ဆက်လာသည်။ လမ်းမကျွမ်းသဖြင့် ခရီး မတွင်ချေ။ နောက်မှတောင် တက်လမ်းကို တွေ့ပြီး တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ဆက်တက်ခဲ့သည်။

ဟွာချင်ချင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲနေသော်လည်း ဘာသံမှလည်း မကြားရ။ ဘာကိုမှလည်း မတွေ့ရသဖြင့် အခက်ကြုံနေသည်။

ရန်သူ့လက်မှ ဟွာချင်ချင် ထွက်သွားပြီလော။ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားပြီလော။

ဝမ်လုံဖေး စဉ်းစား မရပါချေ။

လမ်းလေးခုဆုံသို့ ဝမ်လုံဖေး ရောက်လာသောအခါ မည်သည့် လမ်းကို လိုက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ စဉ်းစားနေစဉ် ခေါင်းကိုက်လာပြန်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် မကြာခဏ အဆီပင်တက်သဖြင့် အရက်ကို ခဏ ခဏသောက်ကာ ထိန်းခဲ့ရသည်။

*

အဆိပ်တက်လာပြန်သဖြင့် ဝမ်းလုံဖေး စိတ်ညစ် သွားပြန်သည်။ ထိုင်ချပြီး အရက်အိုးကို မော့သောက်သည်။ အိုးထဲမှ အရက်ကုန်သွားမှ ခံစားချက် ဝေဒနာများသက်သာသွားသည်။

ဝမ်းလုံဖေး အရက်မရှိတော့သည့် အိုးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ထရပ်သည်။ သူ့ရှေ့၌ရှိသော လမ်းသုံးခွအနက် အလယ်လမ်းမှ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အတန်ကြာ လျှောက်လာပြီးသောအခါ လမ်းခွဲ နှစ်ခုဆီ ရောက်လာပြန်သည်။

သူ တွေ့ဝေစဉ်းစားမနေဘဲ ညာဘက် လမ်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းက ကွေ့ဝိုက်နေသည်။ ယခု အချိန်ထိ ထူးခြားချက်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ဟွာချင်ချင်ကို တွေ့ရန် သူ စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ဟွာချင်ချင် ရန်သူ့ လက်မှ လွတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

သူ ကွေ့ဝိုက်သောလမ်းမှ အတန် ကြာသည်အထိ ဆက်လျှောက်လာသည်။ အတန်ကြာသောအခါ လမ်းလေးဆုံသို့ ရောက်လာပြန်သည်။

ဝမ်းလုံဖေး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ဤနေရာသို့ သူ ရောက်ဖူးသလိုလိုရှိကြောင်း ခံစားမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို

သူ ကြည့်လိုက်သောအခါ အရက်အိုး တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ သူ လွှင့်ပစ်ခဲ့သော အရက်အိုးမှန်း သိရသည်နှင့် သူ့နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ပြန်ရိုက်မိသည်။

“သေပါတော့ကွာ”

စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့်လည်း ညည်းတွားလိုက်မိသည်။ အဆိပ်တက်၍ အရက်ထိုင်သောက်ခဲ့သောနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလုံဖေး စိတ်မောလူမောဖြစ်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဗိုက်လည်း ဆာလာသည်။ ဗိုက်ဆာသည်ထက် အရက်မရှိတော့သည်က ပို၍ ဆိုး၏။ ယခုတစ်ကြိမ် ငရဲပန်းအဆိပ် တက်လာပါက အဆိပ်ကို ထိန်းရန် အရက် မရှိတော့ချေ။

ထိုအခါ အရူးဘဝသို့ သူ ရောက်ရပေတော့မည်။

ဖေတုံမြို့သို့ ပြန်လှည့်ရ ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။

ယခု ခရီးအတော်ကျွဲခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဖေတုံမြို့သို့ အပြေးအလွှား ပြန်သည့်တိုင်အောင် အချိန်မီတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ဖေတုံမြို့ မရောက်ခင် ငရဲပန်း အဆိပ် တက်လာမည် ဖြစ်၏။
ထိုအခါ လမ်းတစ်ဝက်နှင့် ခုက္ခရောက်ပေလိမ့်မည်။

ဖေတုံမြို့သို့ ပြန်လှည့်၍တော့ မဖြစ်ချေ။

အနီး ပတ်ဝန်းကျင်၌သာ လူနေအိမ်ခြေကို ရှာရပေလိမ့်
မည်။ လူနေအိမ်တွေ့ပါက အရက်သာမက အစားပါ ရနိုင်
မည် ဖြစ်၏။

အချိန်ဆွဲ၍ မဖြစ်တော့သဖြင့် ဝမ်လုံဖေး ထဲ ရပ်သည်။
လမ်းလေးခုအနက် သူ မသွားဖူးသေးသည့် လမ်းထဲသို့ လျှောက်
လာခဲ့သည်။

လမ်းမှာ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် လမ်း
မဟုတ်ချေ။ လူတို့ ပြုပြင် သွားလာထားသည့်လမ်း ဖြစ်၏။
ထို့ကြောင့် လူနေအိမ်ခြေကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဝမ်လုံဖေး
မျှော်လင့်ထားသည်။

သူ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်း
ကျင်ကို မျက်စိရှင်ရှင်ထား၍ ကြည့်ခဲ့သည်။ နားစွင့်လာသည်။

*

ဝမ်လုံဖေး လာခဲ့သော လမ်းက ကွေ့ ကွေ့ ကောက်ကောက်
ရှိသော်လည်း လမ်းခွဲ မရှိချေ။ တစ်လမ်းတည်း ဖြစ်နေသည်။
ထို့ကြောင့် သူသည် တွေ့ဝေ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ လာနိုင်ခဲ့
သည်။

လင်းကြက်တူနံ့သံများ ပေါ်လာသည်။ တောကြက်များ
တူနံ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေး မနားတမ်း လျှောက်ခဲ့ရသဖြင့် ခြေကုန်လာ
သည်။ ယခုတိုင် ထူးခြားချက်ကိုလည်းကောင်း၊ လူနေအိမ်ခြေ
ကိုလည်းကောင်း မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကျလာသည်။
ယခုနေ အဆိပ်တက်လာပါက ခုက္ခရောက်ပြီဟုလည်း တွေးမိ
ကာ စိုးရိမ် ပူပန်နေသည်။

ခြေကုန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် လူနေအိမ်ခြေ
တွေ့ရန် အရေးကြီးနေသဖြင့် မနားရဲချေ။ ခြေလှမ်း သွက်သွက်
သွက်ဖြင့် ဆက်၍ လျှောက်မြဲ လျှောက်လာသည်။

တစ်နေရာအရောက် ရယ်သံလိုလို စကားသံလိုလို အသံ
များကို ခပ်သဲသဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး စိတ်လှုပ်ရှား

သွားသည်။ ရပ်၍ နားစွင့်ထောင်သည်။ ပထမ အကြားမှာ မြင်းလောဟု တွေးမိသော်လည်း နားစွင့်ထောင်သောအခါ အကြားမှာ မြင်းမဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် ကြားနေရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဝမ်လုံဖေး အသံများ ထွက်ပေါ်နေရာသို့ မှန်း၍ လာခဲ့သည်။ အသံများကို သဲကဲ့စွာ မကြားရ သေးသော်လည်း ဘုယာကျားသံများ ဖြစ်ကြောင်းတော့ သိသည်။ ဟွာချင်ချင် နောက်သို့ လိုက်ကြသည့် အဆိပ်ငါးမျိုးဂိုဏ်းဝင်များ ဖြစ်နေမလောဟု တွေးမိသောအခါ သတိထားပြီး လာခဲ့သည်။

မကြာမီ စကားသံများကို သဲသဲကဲ့ကဲ့ ကြားလာရသည်။

“ခုတော့လည်း ငါတို့တွေ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်လာရကျိုး နှပ်သွားတာပဲ”

“မြွေနဂါး သခင်မရဲ့ အသားက တယ်စားလို့ ကောင်းသကွာ၊ ငါ့ဆန္ဒအတိုင်းဆို သတ်တောင် မသတ်ရက်ဘူး”

“တော်ပါ... မင်းကတော့ လွန်တယ်။ ထပ်ပြီးကျော့ချင်နေသေးတယ်”

“ဟဲ...ဟဲ... ဒီလိုမျိုး မထိတွေ့ရတာ ကြာပြီကိုးကွ”

“ဒါဆို သွားပြီး ထိတွေ့ဦးလေ”

“အိမ်လေး... ခုမှတော့ နေပါစေတော့၊ ငါ မသာဆိုရင် ရွံလွန်းလို့”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ဝမ်လုံဖေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ မမြင်ရသေးသော်လည်း ၎င်းတို့၏ စကားများကို ကြားရုံဖြင့် အခြေအနေကို သိလိုက်သည်။ ခံပြင်းခြင်း ယူကြုံးမရခြင်း စိတ်မကောင်းခြင်း စသည့် ခံစားချက်များကိုလည်း ရောယှက် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဝမ်လုံဖေး အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ရှေ့ဆက် လျှောက်လာသည်။ စကားသံများကို ထပ်မံ ကြားရပြန်သည်။

“အေးကွာ... ဟွာချင်ချင်လည်း ဒီအရွယ်အထိ အပျိုရည် မပျက်အောင် နေခဲ့တာ။ တို့ငါးယောက်နဲ့ကျမှ ပြုသမျှ နုရတော့တာပဲ”

“အဲဒါ ငါ မြန်လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါသာ သူ့ သွေးကြောကို မပိတ်လိုက်နိုင်ရင် တို့ပြုသမျှ နုဖို့ နေနေသာသာ သူ့လက်ချက်နဲ့ သေတဲ့ကောင် သေကုန်ပြီ”

“သူ့ကို သတ်လိုက်ရတာတော့ နှမြောစရာကွာ”

“ဒါတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အမိန့်အရ တို့ လုပ်ရတာပဲ၊ တို့ တာဝန်မကျေရင် တို့တွေ သေဒဏ် အပေးခံရမှာ”

“သတ်ဖို့ပဲ တာဝန်ပေးတာနော်၊ မဟုတ်တယုတ် လုပ်ဖို့ မပြောဘူး”

“ဟဲ...ဟဲ... ဒါကတော့ကွာ။ အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတုန်း ယူရတယ်။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကလည်း ရခဲတယ်”

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ... ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

စကားသံများမှာ သစ်ပင် ချုပ်ပင်များ ပက်လည် ဝိုင်းနေ သည့် မြေကွက်လပ်ဆီမှ ပေါ်ထွက်နေခြင်းဖြစ်၏။ မြေကွက် လပ်ဆီသို့ လရောင်က အကာအကွယ်မဲ့ ဖြာကျနေသည်။

*

ဝမ်လုံဖေး သစ်ပင်ကွယ်မှ အခြေအနေကို ချောင်းကြည့် သည်။

ဦးစွာ သူနှင့် ၁၀-ပေခန့်အကွာ၌ သေဆုံးနေသော မြေ နဂါးသခင်မ ဟွာချင်ချင် အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိစဉ်က လွန်စွာ လှပသော်လည်း ယခုမူ သူမ၏ လည်ပင်းနှင့် ရင်ညွန့်တို့ရှိ ဓားဒဏ်ရာမှ ထွက်သော သွေးများ ကြောင့် ကြည့်ရဆိုးနေသည်။

သူနှင့် ပေ ၃၀-ကျော်ခန့် အကွာအဝေး၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စကားပြောနေသော အဆိပ်ငါးမျိုး ဂိုဏ်းသား ငါးယောက် ကိုလည်း ဝမ်လုံဖေး တွေ့သည်။ ၎င်းတို့၏ စကားများကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမြင် မလှသော မြင်ကွင်းကြောင့် လည်း ကောင်း၊ ၎င်းတို့သည် ဟွာချင်ချင်အား အဓမ္မပြုကျင့်ပြီး နောက် သတ်လိုက်ကြကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ပို၍ ယူကြိုးမရ ဖြစ်သွားသည်။ ပို၍ ခံပြင်း ဝေါသဖြစ်မိသည်။

“ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေ”

ဝမ်လုံဖေး ဝေါသတကြီး အော်ဟစ်ရင်း မြေကွက်လပ်ထဲ ပြေးထွက်သည်။ လူငါးယောက်ဆီ ပြေးသွားသည်။ အဆိပ် ငါးမျိုးဂိုဏ်းသား ငါးယောက်စလုံး ကမန်းကတန်း ထရပ်ကြ သည်။ လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ် ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး လူငါးယောက်နှင့် ၁၀-ပေခန့်အကွာတွင် ရပ် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ယုတ်မာရက်စက်လှချည်လား။ လူစိတ်ကင်းမဲ့ လှချည်လား။ မမ ဟွာချင်ချင်အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ကျပ် လက်စားချေမယ်”

“ဟာ.... ဒီကောင် ဝမ်လုံဖေး မဟုတ်လား”

ငါးယောက်အနက် တစ်ယောက်က ဦးစွာမှတ်မိသွားပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် တို့စခန်းချုပ်ကို ဖြီး သွားတာ၊ တွေ့တဲ့နေရာအသေသတ်ဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အမိန့် ထုတ်ထားတယ်။ ဒီကောင်ကို အသေသတ်ရမယ်”

“အရမ်းတော့ မဝင်နဲ့၊ ဒီကောင်က သိုင်းပညာတော်တယ် လို့ ကြားထားတယ်”

ဂိုဏ်းသားငါးယောက် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောပြီး ဝမ်လုံဖေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ရန် သိုင်းကွက် နင်းလိုက် သည်။ ထိုစဉ် သူ့ခေါင်းက ကိုက်လာသည်။ ဝိုင်းရယ်ချင် သလို ဖြစ်လာသည်။ ငရဲပန်းအဆိပ် တက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်အားတင်းသော် လည်း မရချေ။

အဆိပ်ငါးမျိုး ဂိုဏ်းသားငါးယောက်ကမူ ဝမ်လုံဖေးက အရမ်း ဝင်မတိုက်ရဲကြချေ။ သူတို့ ငါးယောက်စလုံး ဝမ်လုံ ဖေး၏ အစွမ်းအစကို သိထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလစ် ကို ချောင်းကြေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ခေါင်းကိုက်သထက် ကိုက်လာသည်။ ရင်ပူ သထက် ပူလာသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့လောက်အောင် အကြည့်က ပြာဝေလာသည်။ မိမိ အခြေအနေ မဟန်တော့ ကြောင်း၊ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ကြောင်း၊ ရန် သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း လုံးလုံး ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိ တော့ပြောင်း သိလိုက်သောအခါ ဝမ်လုံဖေး ထိတ်လန့်ထုန် လှုပ်သွားသည်။

သူ့ကိုယ်က ယိမ်းယိုင်လာသည်။ မြေပေါ် ခွေလဲကျသွား သည်။ အိုးထိန်းစက် လည်သကဲ့သို့ ခံစားနေရသဖြင့် မျက်လုံး မပွင့်နိုင်တော့ချေ။ နားထဲ၌မူ အသံများကို ကြားနေရသည်။

“ဟာ....ဒီကောင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ပရိယာယ်ဆင်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ရမ်းပြီး မဝင်နဲ့”

“တကယ်ဖြစ်တာနဲ့ တူတယ်၊ ဒီကောင် ငရဲပန်းအဆိပ် မိထားတယ်လို့ ငါ ကြားတယ်၊ အခု အဆိပ်တက်တာပဲ ဖြစ် လိမ့်မယ်”

“ဟာ... ခါဆို ဝီကောင့်ကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သတ်နိုင် ပြီပေါ့”

“ဝီကောင့် မင်းတို့ဝါးယောက်ကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သတ် မှာ။ ဟိတ်....”

ကျယ်လောင် မာကျောသော အသံတစ်သံကို ဝမ်လုံဖေး နောက်ဆုံး ကြားရပြီးနောက် သဘိမေဋ္ဌသွားလေတော့သည်။

*

ဝမ်လုံဖေး သတိ ပြန်ရလာသောအခါ အခန်းတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဝေါင်းလည်း မမှူးတော့ချေ။ ရင်လည်း မပူတော့ချေ။ အမြင်လည်း ရှင်းသည်။ နုံးချိခြင်း မရှိဘဲ အားမာန်အပြည့် ရှိနေသည်။ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ သည်။

ဝမ်လုံဖေး လှဲလျက်အနေအထားမှ ထိုင်လိုက်သည်။ သူ ရောက်နေသည့် အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်သည်။ တဲအိမ် ကြီးတစ်လုံး အခန်းတစ်ခန်းထဲ ရောက်နေကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသည်။ အခန်းထဲ၌ ပစ္စည်းပစ္စယ များများစားစားမရှိချေ။

သူ့အောက်မှ ကွပ်ပျစ်စာစ်လုံး၊ ကွပ်ပျစ်ဘေးတွင် စားပွဲ တစ်လုံး ထိုင်ခုံတစ်လုံးသာရှိသည်။ စားပွဲပေါ်၌ အရက် တစ် ဘိုင်းနှင့် ဆေးပုလင်း နှစ်ပုလင်းသာ ရှိသည်။

မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရချေ။ ဟိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင် ပြာလင်းနေသော တောတောင်ရှုခင်းကို မြင်ရသည်။

သူ့ကို တုတ်နှောင် ဖမ်းဆီးထားခြင်း မရှိချေ။ ပြတင်း ပေါက်လည်း ပွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရန်သူ့ ထက်တွင်း၌ ကျရောက်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ တစ်စုံ တစ် ယောက်က သူ့ကို အချိန်မီ ကယ်တင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး တွေးမိသည်။

မိမိကို ကယ်တင်ခဲ့သူသည် ဝေပန်း အဆိပ် အကြောင်းကို သိထားသူ ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့်သာ မိမိအခြေအနေ ပြန် ကောင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူ မည်သူနည်း။

“ဒီမယ်ဗျို.... ဒီမယ်”

ဝမ်လုံဖေး သိလိုစိတ်ဖြင့် အသံပြုလိုက်သည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ် မှ ဆင်း၍ ရပ်သည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်း ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမရှိ ချေ။ မြေပေါ်၌ မြက်ခြောက်များ ခင်းထားသည်။ မြက်ဖျာ

ခင်းထားသည်။ သစ်လုံးကားရံထားသော နံရံ၌ ကျားသားရေ တစ်ခု ဖြန့်၍ ကပ်ထားသည်။ ဆတ်ချို သမင်ချို များချိတ်ထား သည်။ ဓားလုံလေးမြားတို့ကိုလည်း ချိတ်ထားသည်။

ဤအိမ်ရှင်မှာ တောလိုက်မုဆိုး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဝမ်းလုံဖေး တွေးမိသည်။

“မင်း သတိရနေပြီကိုး”

စကားသံနှင့်အတူ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ပေါက် မှ ဝင်လာသည်။ ဝမ်းလုံဖေး လှည့်ကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးက အသက် ၇၀-ရွယ် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည်။ အရပ် ၅ ပေပင် မမြင့်ချေ။ သေးသွယ်သောခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ ဥပဓိရုပ်ကောင်း သော်လည်း တင်းမာသော မျက်နှာထား ရှိသည်။ မျက်လုံး အစုံကမူ စူးရှ တောက်ပြောင်လွန်းလှသည်။

သူ့လက်ထဲ၌ အလေးချိန်စီးလွန်းသည့် ကြီးမားသော ပုဆိန် ကြီး တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စာလျှင် ပုဆိန်ကြီးမှာ ကြီးမားလှသည်။ သို့သော် သူက ပေါ့ပါးစွာ ကိုင်ထားသည်။

“မင်းခေါင်းထဲမှာ ကိုက်နေသေးသလား။ ရင်ထဲမှာ နေသေးသလား”

အဘိုးကြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ထပ်မေးသည်။ ဝမ်း လုံဖေး ညင်သာသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုမှ မခံစားရတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ကောင်းသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခဲ့တာ ဘကြီးလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုငယုတ်မာ ငါးယောက်စလုံးကို ငါ့သတ် လိုက်တာ။ ကောင်မလေးရဲ့ အလောင်းကိုလည်း ငါ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ် လိုက်တယ်။ မင်းမှာ ငရဲပန်းအဆိပ်မိထားတယ်ဆိုတာ သိလို့ ငါ ကယ်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော့်မှာ ငရဲပန်းအဆိပ်မိထားမှန်း ဘကြီး ဘယ်လို လုပ် သိသလဲ”

“ဟိုကောင်တွေ ပြောတာ ကြားရလို့ ငါ သိတာ။ မင်း မရောက်ခင်ကတည်းက ငါလည်း ရောက်နေတယ်။ ငါရောက် တော့ ကောင်မလေး သေနေပြီ။ သင်းတို့ အချင်းချင်း ပြော တာ ကြားရလို့ သင်းတို့ ယုတ်မာ ရက်စက်ခဲ့တာတွေကို ငါသိတာ။ ဒီကောင်တွေကို ငါ ထွက်ရှင်းမယ်အလုပ်မှာ မင်း ထွက်လာတာ တွေ့လို့ ပြန်ပြီး အရှိန်သတ်နေတာ။ မင်းလဲကျ သွားပြီး ဟိုကောင်တွေက မင်းကို သတ်မယ်လုပ်တော့မှ ငါ ထွက်ပြီး သင်းတို့ကို သတ်လိုက်တာ”

မမတူချင်ချင်သည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်လှသူဖြစ်ကြောင်း ဝမ်းလုံဖေး သိထား၏။ လူယုတ်မာငါးယောက်က သူမထက် သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်သဖြင့် သူမကို သတ်လိုက်နိုင်သည်။ ဤ အဘိုးကြီးက လူယုတ်မာ ငါးယောက်ကို သတ်လိုက်နိုင်သည် ဆိုသဖြင့် သူ၏ သိုင်းပညာမှာ များစွာ အဆင့်မြင့်လိမ့်မည်ဟု ဝမ်းလုံဖေး တွေးမိသည်။

*

“ကျေးဇူးကြီးလှပါကယ် ခင်ဗျာ။ ဘကြီးသာ မကယ်ရင် ခုဆို ကျွန်တော်သေပါပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ခုကိစ္စတစ်ခု ရောက်ပါ ပြီ။ ဒါနဲ့ ဘကြီးက ငရဲပန်းအဆိပ်ကို ဘယ်လို ထိန်းရမယ် ဆို တာ သိတယ်နော်။ သိလို့လည်း ကျွန်တော် အခြေအနေ ပြန် ကောင်းလာတာပေါ့။ ဘကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိထားတာလဲ ခင်ဗျာ”

အဘိုးကြီး လေသံက တင်းသော်လည်း သူ၏ အပြုအမူက စိတ်ထားကောင်းကြောင်း သိသာလှသဖြင့် ဝမ်းလုံဖေး မေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးကြီး ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ပြန်ကောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မင်းနဲ့ မဆိုင်တာတွေ မေးနေရတာလဲ။ ငါ့အိမ်မှာ လူစိမ်းညှော်သည် လက်မခံခဲ့တာ ၁၀-နှစ်ကျော် ရှိသွားပြီ။ မင်းကို ကယ်ထိတ် တယ် ထင်လို့ ငါ့အိမ် သယ်လာခဲ့တာ။ မင်း ပြန်ကောင်းလာ ရင် ငါ့အိမ်မှာ မထားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အခု မင်း ပြန်ကောင်းလာပြီ။ ငါ့အိမ်က သွားပေတော့။ အခန်းထဲ က အရက်အိုးကို ယူသွား”

ဝမ်းလုံဖေး အံ့ဩသွားသည်။ အဘိုးကြီး၏ စိတ်သဘော ထားကိုလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

“ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း သွားရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ခုမှ သထိပြန်ရခါစပဲ ရှိပါသေးတယ် ဘကြီး ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း နှင်ရတာလဲ”

“ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ အတူတူ မနေချင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်ဆံချင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်ဆံဘဲ ဒီမှာ ငါနေခဲ့တာ နှစ်သုံးဆယ် ရှိသွားပြီ။ မင်းကို မလွှဲသားလွန်းလို့ ခေါ်ခဲ့ရတာ ခု မင်းကောင်းသွားပြီ။ သွားတော့”

“ကျွန်တော် ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလို့ ဘကြီးဆီမှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် တည်းပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ကောင်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက် မပြောနဲ့ တစ်နာရီ နှစ်နာရီတောင် နေခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ကောင်းကောင်းပြောလို့ ရရင်ရ မရရင် ကန်ထုတ်ရလိမ့်မယ်”

ဝမ်လုံဖေး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အဘိုးကြီးကို ပြော၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း နားလည်သွားသည်။

“အင်းလေ.... ဘကြီး ဒီလောက်တောင် မနေစေချင်မှတော့ ကျွန်တော် သွားပါမယ်။ ဘကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး။ ဘကြီးရဲ့ နာမည်ကိုတော့ သိပါရစေ”

“ဟေ့ကောင် သိစရာမလိုဘူး။ မင်းနဲ့ ငါ နောက်ထပ်ဆုံဖို့ လည်း အကြောင်းမရှိဘူး။ သွားတော့ကွာ.... သွားတော့”

အဘိုးကြီး ပြောပြီး သူ့လက်ထဲမှ ပုဆိန်ကြီးကို နံရံ၌ ချိတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ အဘိုးကြီး၏ ညာလက်ချောင်း လေးချောင်းသာ ရှိကြောင်း ဝမ်လုံဖေး မြင်ရသည်။ လက်တစ်ချောင်းက အရင်းမှ ကပ်၍ ပြတ်နေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်တွင်မူ လက်ချောင်း ငါးချောင်း အပြည့်ရှိနေသည်။ သူ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး ခမးသည်။

“ဘကြီးက လက်ကိုးချောင်း တစ်ကိုယ်တော်လား”

အဘိုးကြီး အံ့ဩသလို ဝမ်လုံဖေးကို ကြည့်သည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ မေးသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“အထိအကျသိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ထင်လို့ မေးမိတာပါ။ ကျွန်တော်က လက်ကိုးချောင်း ယုံမုဟန်းကို ရှာနေတာပါ”

“မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရှာနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် မိထားတဲ့ ငရဲပန်းအဆိပ်ကို ဘကြီးက လုံးလုံး လျှားလျား ပျောက်အောင် ကုနိုင်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဘကြီးနဲ့ သက်တူရွယ်တူ ဆရာကြီး ရီတုံက အူထင်းတောင်မှာ နေတဲ့ လက်ကိုးချောင်း ယုံမုဟန်းဆီသွားဖို့ ကျွန်တော့်ကို ညွှန်လိုက်တာပါ။ သူက ဘကြီးရဲ့ ဝယ်သူဝယ်ချင်း လို့လဲ ပြောပါတယ်။ ဘကြီးရဲ့ လက်တစ်ချောင်းကို ပြတ်ခဲ့သူလို့လည်း ပြောပါတယ်”

အဘိုးကြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ လေသံပျော့သွားသည်။

“ဟင်....သူလည်း အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးတာကိုး။ သူနဲ့ ငါ မတွေ့ကြတာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါးတောင်

ရိုသွားပြီ။ သူ့ သတင်းကိုလည်း မရဘူး။ ငါက သူ့သေပြီတောင် ထင်နေတာ။ သူက မင်းကို ငါ့ဆီလွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား။”

“အခုတော့ ဆရာကြီး ရီတုံ ဆုံးသွားပါပြီ ခင်ဗျာ။ အဆိပ် ငါးမျိုးဂိုဏ်းကို ဝင်တိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားတာပါ။”

အကိုးကြီး ယဲ့မုဟန်း အတော်ကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား လေသည်။

“ဖြစ်ရလေကွာ။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ သူနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

အကိုးကြီး ယဲ့မုဟန်း မေးသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးလည်း အဆိပ် ကျန်းပေါ် ရောက်သွားသည်မှစ၍ တွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

*

အကိုးကြီး ယဲ့မုဟန်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ကာ စိတ် မချမ်းမြေ့စွာ ပြောသည်။

“ဪ... သူ အဖမ်းခံနေရလို့ ငါ့ဆီ ရောက်မလာတော့ တာကိုး။ သူနဲ့ ငါဟာ သိပ်ပြီးချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သူက မင်းကို လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့လည်း ငါ လက်ခံရမှာ ပေါ့။ မင်း မိသားစု ဝရဲပန်း အဆိပ်ကိုလည်း ကုပေးမယ်။ ရက်ပိုင်း လပိုင်းမလာက်နဲ့ ကုလို့ တော့ ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ နှစ်နဲ့ ချီပြီး ကုရလိမ့်မယ်”

ဝမ်လုံဖေး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ပျောက်ဖို့သာ အဓိကပါ ဘကြီး။ ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ။ နို့မို့ ကျွန်တော်လည်း အရက်သမားကြီး လုံးလုံး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ဝမ်လုံဖေးလည်း လက်ကိုးချောင်း ယဲ့မုဟန်းနှင့် နေ့ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်လုံဖေးက သူ့ဘဝဖြစ်စဉ် သူ့ဇာတ်မြစ်ဇာတိကို မကွယ်
မဝှက်ပြောပြခဲ့သည်။ အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်းလည်း သူ့ဘဝဖြစ်
စဉ်ကို ဝမ်လုံဖေးအား ပြောပြသည်။

အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်းသည် အရွယ်ကောင်းစဉ်က သိုင်း
လောက၌ တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူသည်
မဟုတ်မတရားလုပ်သူများကို ဆုံးမခဲ့သည်။ အပေါင်းအသင်း
မိတ်ဆွေတော့ များများ မထားခဲ့ချေ။

တစ်နေ့ သူသည် သူနှင့် သိကျွမ်းသော ယန်ကျူး မြို့စား
ကြီး စံအိမ်တော်၌ ခရီးကြိုသဖြင့် ဝင်တည်းသည်။ ယန်ကျူး
မြို့စားကြီး ခရီးထွက်နေသဖြင့် စံအိမ်တွင် မရှိချေ။ မြို့စား
ကတော်သာ ရှိသည်။ ယဲ့မုဟန်းသည် မြို့စားကတော်နှင့်လည်း
ရင်းနှီးနေသဖြင့် ညအိပ်ညနေ တည်းခို ဖြစ်လည်။

ညအက်တွင် မြို့စားကတော်က ယဲ့မုဟန်း၏ အရက်ထဲသို့
ဆေးခတ်၍ တိုက်သည်။ ယဲ့မုဟန်း စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်ကာ
ဖောက်ပြန်သော မြို့စားကတော်နှင့် လွန်လွန်ကျူးကျူးဖြစ်မိ
သည်။

မိုးမလင်းခင် ခရီးသွားနေသော မြို့စားကြီး ရုတ်တရက်
ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ မြို့စားကတော်က သူမအား
ယဲ့မုဟန်းက ဆေးခတ်၍ အဓမ္မပြုကျင့်ပါကြောင်း မြို့စားကြီး
ကို ငိုယို၍ တိုင်ကြားတော့၏။ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ကုန်သည်။

ယန်ကျူးမြို့စားကြီးက ယဲ့မုဟန်းကို ဖမ်းပြီး ကြိမ်ဒဏ်
အပြစ်ပေးစေသည်။ မြို့စားကြီး၏ လက်အောက်များက ယဲ့မု
ဟန်းကို ကြိုးတုတ်၍ မြို့အတွင်း တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်
ဆွဲခေါ်၍ ကြိမ်ဒဏ်ခတ်သည်။ ယဲ့မုဟန်းကို လူယုတ်မာအဖြစ်
လည်း ကြေညာသည်။

ယဲ့မုဟန်း အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရသည်။ လူတွေက
သူ့ကို လူယုတ်မာ မုဒိန်းကောင်အဖြစ် ဝိုင်းပယ်ကြသည်။ ယဲ့
မုဟန်း အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းသော်လည်း သူ့စကားကို ရီတုံ
တစ်ယောက်မှ လွဲ၍ မည်သူမှ မယုံကြည်ကြချေ။

ယဲ့မုဟန်း လူတွေနှင့် ဆက်ဆံလိုစိတ်က ကင်းသွားသည်။
သူ့ငယ်သူငယ်ချင်း ရီတုံ တစ်ယောက်ကိုသာ အသိပေးပြီး
အူထင်းတောင်၌ ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ထံသို့ ရီတုံ
တစ်ယောက်မှလွဲပြီး မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း မည်သူမှရောက်
မလာတတ်ချေ။

သူက သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး တောလိုက်
မုဆိုးဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည်။

အဘိုးကြီး ယုံမုဟန်း၏ အတိတ်ဘဝမှဖြစ်ရပ်ကို သိရသော အခါ ဝမ်းလှဲဖေးလည်း လျှူလုံချင်းတို့ သားအဖကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။ လျှူလုံချင်း၏ ဖခင် လျှူချောင်းကျီသည်လည်း အဘိုးကြီး ယုံမုဟန်း၏ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့သည်။

လျှူချောင်းကျီနှင့် သူဌေးကြီး လျှောင်ပိန်စင်းတို့ ခင်မင်ကြသည်။ လျှူချောင်းကျီသည် ခရီးထွက်တိုင်း သူဌေးကြီး လျှောင်ပိန်စင်း၏ စံအိမ်၌ ဝင်တည်းတတ်သည်။ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် ဝင်တည်းစဉ် သူဌေးကြီးလျှောင်ပိန်စင်း ခရီးထွက် နေသဖြင့် စံအိမ်တွင် မရှိချေ။

သူဌေးကတော် စွမ်းဖုန်ကပင် ကြိုဆို ညှော်ခံသည်။ ညစာ စားကြသောအခါ လျှူချောင်းကျီ၏ လူယုံတပည့် တိန်ယန်က လျှူချောင်းကျီနှင့် စွမ်းဖုန်တို့၏ အရက်ခွက်ထဲဆေးခတ်သည်။ လျှူချောင်းကျီနှင့် စွမ်းဖုန် ဆေးမိပြီး စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်ကာ မောက်မှား ကျူးလွန်မိကြသည်။ တိန်ယန်က စွမ်းဖုန်၏ ရတနာသေတ္တာကို ခိုးယူထားလိုက်သည်။

လျှူချောင်းကျီ ပြန်သွားတော့မှ စွမ်းဖုန်လည်း ရတနာသေတ္တာ ပျောက်သွားကြောင်း သိသည်။ ရတနာသေတ္တာကို လျှူချောင်းကျီ ယူသွားသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို လျှူချောင်းကျီက အဓမ္မပြုကျင့်ပြီး ရတနာ သေတ္တာကို ခိုးယူသွားကြောင်း တိုင်တန်းသည်။

လျှူချောင်းကျီ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေရှင်းသော်လည်း မည်သူမှ မယုံကြချေး။ သူ့ကို သူခိုး မုဒိန်းကောင် ဟုသာ လူတိုင်းက စွပ်စွဲကြသည်။ ဝိုင်းပယ်ကြသည်။

လျှူချောင်းကျီနှင့် သမီးဖြစ်သူ လျှူလုံချင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မဝင်ဆန့်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး လျှူချောင်းကျီလည်း သမီးလေး လျှူလုံချင်းကို ခေါ်၍ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားသည်။

ဝမ်းလှဲဖေးလည်း ဝယ်သူငယ်ချင်း လျှူလုံချင်းနှင့် ကွဲခဲ့ရသည်။ လူမှန်းသိတတ်စ ကလေးအရွယ်ကတည်းက သူတို့နှစ်ဦးသည် တတွဲတွဲ နေခဲ့ကြသည်။ ဘစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်များစွာ ရှိကြသည်။ ရှင်ကွဲ ကွဲသွားသောအခါ ဝမ်းလှဲဖေးများစွာ ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

ဝမ်းလှဲဖေး အခြေအနေမဲ့ တစ်ကောင်ကြက်ဘဝ ရောက်သွားသောအခါ လျှူလုံချင်းတို့ သားအဖအား ရောက်သည့် နေရာတိုင်၌ ရှာဖွေ စုံစမ်းခဲ့သည်။ သို့သော် သတင်းအစအန ကိုပင် မရခဲ့ချေ။

ဝမ်းလှဲဖေး ၁၂-နှစ်အရွယ်၊ လျှူလုံချင်း ၁၀-နှစ်အရွယ်၌ ကွဲကွာသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုဆိုလျှင် ၆-နှစ်ကျော် ရှိနေလေပြီ။

အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်းသည် ဝမ်လုံဖေးအား ငါးမန်းခေး ဝမ်ဝူကျောင်း၏သားမှန်း သိသောအခါ ခင်မင်လာသည်။ ဝမ်ပန်းအဆိပ် အပြီးအပိုင် ပြေသွားစေရန် ဆေးကုသခြင်း လည်း ပြုသည်။

အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်း ဖော်စပ်ထားသောဆေးနှင့် အရက် ရောကာ သုံးရက်တစ်ကြိမ် ဝမ်လုံဖေး သောက်ရသည်။ ဝမ်ပန်း အဆိပ် တက်လာတော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာ ပြုလာလေ တိုင်း ဝမ်လုံဖေး အရက်ကိုတော့ သောက်ရသေးသည်။

၆-လခန့် ကြာသွားသောအခါ အဆိပ်တက်သည့် လက္ခဏာ မပြသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး သီးခြား အရက် မသောက်ရတော့ချေ။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်ရှိနေသော အဆိပ်များကုန်စင်သွား စေရန် အရက်နှင့်ဆေး ရော၍ သောက်ရသေးသည်။

အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်းက အထောက်အကူပြုစေရန် ဝမ်လုံဖေး ၏ သွေးကြောများကို ထိုးနှိပ်ပေးသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် ဝေယျာဝစ္စအားလုံးကို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် ပေးသည်။

ရံဖန်ရံခါ အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်း အမဲလိုက်ရာသို့ ပါသွား တတ်သည်။ ထိုအခါ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဓလေ့စရိုက်ကို အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်းက ပြောပြတတ်သဖြင့် ဝမ်လုံဖေး သိရလေ သည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် အချိန်ရတိုင်း ကိန္နရီမောင်နွဲ့ဖိုမခေးသိုင်း ကိုလည်း ဆက်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ကိန္နရီမောင်နွဲ့သိုင်းတွင် အဖိုသိုင်း ၃၆-ကွက် အမသိုင်း ၃၆-ကွက်ရှိသည်။ အဖိုသိုင်း ချည်း သုံးပါးက မထိရောက်သည့်ပြင် ဟာကွက်လွတ်ကွက်များ ရှိသည်။ အမသိုင်းချည်း သုံးပါးကလည်း ထိုနည်းတူပင်ဖြစ်၏။

အဖိုအမသိုင်းကွက်ကို ရော၍သုံးပါးမှ ထိရောက်လေသည်။

ပထမ ဝမ်လုံဖေးသည် ထို သဘောသဘာဝကို မသိချေ။ အဖိုသိုင်းကွက်ချည်းသာ လေ့ကျင့်ထားသဖြင့် ဟာကွက်များ ကို ဆက်စပ်၍ မရအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အကျဉ်းသား အဘိုးကြီး ရီတုံနှင့် တွေ့တော့မှ အမသိုင်း ကွက် ၃၆-ကွက် ရှိသေးကြောင်းနှင့် ကိန္နရီမောင်နွဲ့သိုင်း၏ သဘောသဘာဝကို သိရတော့၏။

ကိန္နရီမောင်နွဲ့သိုင်းမှာ ဆရာကြီး ရီတုံ တီထွင်ခဲ့သော သိုင်း ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး ရီတုံ ကိုယ်တိုင် အမသိုင်းကွက် လေးဆယ့် ငါးကွက်ကို ဝမ်လုံဖေးအား သင်ပေးခဲ့သည်။ ကျန် အမ သိုင်း ကွက်များကို သင်ရန် အခြေအနေ မပေးတော့ချေ။

ဝမ်လုံဖေးလည်း ယခုမှ အဘိုးကြီး ယဲ့မုဟန်းနှင့် အေးချမ်းစွာ နေရာသဖြင့် ကိန္နရီ ဖိုမ သိုင်းကို လေ့ကျင့်ရလေသည်။

ဂ-လခန့် အကြာ၌ သူသည် ကိန္နရီ ဖိုမ သိုင်းကွက်အားလုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်သွားလေသည်။

*

တစ်နှစ်နီးပါးခန့်တွင် ဝမ်လုံဖေး မိထားသည့် ငရဲပန်း အဆိပ်သည်လည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပျောက်ကင်းသွားသဖြင့် အရက်သောက်စရာ မလိုတော့ချေ။

ထိုအခါ အဘိုးကြီး ယဲမုဟန်းက ဝမ်လုံဖေးအား ပြောသည်။

“ကဲ....ဝမ်လုံဖေး၊ ငါဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သံယောဇဉ် မထားဘဲ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် ကျော်သွားပြီ။ အခု ငါနဲ့ မင်း တစ်နှစ်လောက် လာနေတော့ မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိပြီ။ သည့်ထက် ပိုပြီး သံယောဇဉ် မဖြစ်ချင်ဘူးကွာ။ မင်းက မင်းရည်ရွယ်ချက် ရည်မှန်းချက်အတိုင်း သွားလာ လှုပ်ရှားရဦးမယ်။ ငါကတော့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝင်ဘူး။ ဒီမှာပဲ သေသည်အထိ နေသွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ မင်းနဲ့ ငါ ပေါင်းစပ်လို့ မရမယ့်အတူတူ မင်းကို သည်ထက်ပိုပြီး ငါ

သံယောဇဉ် မဖြစ်ချင်ဘူး။ အခု မင်းမိထားတဲ့ ငရဲပန်းအဆိပ်လည်း ပျောက်သွားပြီ။ မင်းသွားလိုရာကိုသာ သွားပေတော့။ မင်းကို ငါ မနေစေချင်လို့ နှင်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းက အလိုက်သိတယ်။ လိမ္မာရေးခြား ရှိတယ်။ မင်းနဲ့ ငါအတူ ဆက်နေရင် သည်ထက် သံယောဇဉ်ပိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါကွာ။ ဒါဆို မင်းကို ငါ သိပ်ပြီး သတိရ တမ်းတမိလိမ့်မယ်။ ငါ ပိုပြီး ခံစားရလိမ့်မယ်။ ငါဆိုလိုတာကို မင်း နားလည်ပါတယ်နော်”

ဝမ်လုံဖေး သက်ပြင်းချပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဘကြီးရယ်။ ဘကြီးရှဲ့ ခံယူချက် ခံစားချက်ကို သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဘကြီးကိုလည်း ကျွန်တော် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေမိပါပြီ။ သည်ထက်အနေကြာရင် သည်ထက် သံယောဇဉ် ပိုဖြစ်မှာပါ။ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်က သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပြီး ကျက်စားမှာ ဆိုတော့ လူ့အမျိုးမျိုး အဖြစ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံရမယ်။ နေရာအနှံ့ကို ချောက်မယ်။ ဒါဆို ဘကြီးကို သတိရချိန် သိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘကြီးကတော့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နေခဲ့တာတွေကို ပိုပြီး သတိရမယ်။ ဘကြီးက ပိုခံစားရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဆောင်ရွက်စရာတွေ ရှိနေလို့သာ သွားရမှာပါ။ နို့မို့ ဘကြီးနဲ့ ပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေသွားမှာပါ။ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော် သွားပါမယ် ဘကြီး။ တစ်ခုပဲ ဘကြီးကို ခွင့်ပန်ပါရစေ”

“ပြောပါ ဝမ်လုံဖေး ဘာများလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရယ်။ အခါအခွင့် သင့်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ဘကြီးဆီကို လာလည်ခွင့် ပြုဖို့ပါပဲ”

“ခါကတော့ကွယ် ခွင့်မပြုနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ မင်းကို ငါက လူစိမ်းလို့ မှ သဘောမထားတော့ဘဲ၊ လာလည်ချင်တဲ့ အခါ အချိန်မရွေး လာလည်နိုင်ပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် ဘကြီး။ ဘကြီးရဲ့ စေတနာ၊ ဘကြီးရဲ့ မေတ္တာကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး”

နောက်နှစ်ရက်မြောက် မနက်တွင် ဝမ်လုံဖေးလည်း အူထင်း တောင်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အတိုးကြီး ယဲမုဟန်းက တောင်ခြေ အထိ လိုက်ပို့သည်။

ဝမ်လုံဖေး ဦးတည်ချက်မရှိသော ခရီးကို တစ်ဦးတည်း နှင့် ခဲ့သည်။ အတိုးကြီး ယဲမုဟန်းနှင့် မတွေ့ခင်ကထက်တော့ သူ့ အခြေအနေက ပို၍ တိုးတက်လာသည်။

သူ စွဲကပ်နေသော အဆိပ်ဝေဒနာ လုံးလုံးပျောက်သွားခဲ့ သည်။ အရက်သောက်စရာ မလိုတော့။ သွားလေရာ အရက် အိုးကို ယူစရာ မလိုတော့။

ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်းကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ လေပြီ။

အတိုးကြီး ယဲမုဟန်းကလည်း စုဆောင်းထားသော ငွေ များကို ဝမ်လုံဖေးအား အတင်းပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်လုံဖေး ငွေကြေးအတွက် မပူရတော့ချေ။

သူ့အသက်သည်လည်း ၁၈-နှစ် ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်စွမ်းလည်း ပို၍ ရှိလာသည်။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့အား တော်လှန် တိုက်ခိုက်ရမည်။ မန်ချူးတပ်မူးကြီး ထိုးပစ်စီးအား လက်စား ချေရမည်။

အခြေအနေပေးလျှင် လျှူလုံချင်းတို့ သားအဖကိုလည်း တွေ့အောင် ရှာရမည်။

သူ၏ တစ်ဦးတည်း ဘစ်ယောက်အားနှင့်တော့ မပြစ်ချေ။ သူ့နည်းတူ ခံယူချက်ရှိသော မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် ပူး ပေါင်း ရပေလိမ့်မည်။ စည်းရုံး ရပေလိမ့်မည်။

ထိုကဲ့သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ရှိသော်လည်း ဝမ်လုံဖေး၏ ခရီးစဉ်ကား ဦးတည်ချက် မရှိသေးချေ။ ခြေဦးတည်ရာသို့သာ လာခဲ့လေသည်။

*
မင်းစာပေ

၃၁။ တိုက်တိုင်းအောင်

တရုတ်ပြည်ကြီးအား မန်ချူးတို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်စ အချိန်ကမူ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများအားလုံးက အလုံးအရင်းဖြင့် တော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မန်ချူးတို့က အခြေခိုင်ခိုင် စိုးမိုး အုပ်ချုပ်ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ မျိုးဖျက်သစ္စာဖောက် များ၊ နယ်ချဲ့ လက်ကိုင်တုတ်များ ရှိနေသဖြင့် တစ်ကြောင်း တော်လှန်ရေးကား မအောင်မြင်ချေ။ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး သမားများသာ အထိနာကြသည်။ အကျအဆုံး များခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမား အတော်များများမှာ စိတ် ဓာတ် ကျသွားကြသည်။ တော်လှန်ရေးကို ဆင်နွဲခြင်း မပြု တော့ချေ။ မန်ချူးဟို့နှင့်လည်း မပူးပေါင်းချေ။ အေးအေး ဆေးဆေးပင် နေလိုက်ကြသည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမား အချို့ကမူ ဇွဲမလျော့ချေ။ မိမိတို့ သေ သည် အထိ နယ်ချဲ့မန်ချူးတို့အား တော်လှန် တိုက်ခိုက်မည် ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန် ချထားကြသည်။ ဆက် လက် ၍ လည်း တော်လှန်ရေးကို ဆင်နွဲခဲ့ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော တော်လှန်ရေး အဖွဲ့များထဲတွင် ယခု သုံး လေးနှစ်အတွင်း၌ နာမည်ကျော်လာသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိသည်။ ထိုတော်လှန်ရေးအဖွဲ့၏ နာမည်မှာ 'တိုက်တိုင်းအောင်' ဖြစ် ၏။ တိုက်တိုင်းအောင် အဖွဲ့သည် မန်ချူးတို့အား တိုက်ခိုက် ရာ၌ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် တိုက်တိုင်းအောင်ခဲ့သည်။

တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့သည် အင်အား မများချေ။ မပိုင်ဘဲ နှင့်လည်း မတိုက်ချေ။ ပိုင်မှသာ အကွက်ချ၍ တိုက်ခဲ့သဖြင့် အောင်ပွဲများ ဆင်နိုင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့ နာမည် ကျော်ကြားလာရသကဲ့သို့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၏ နာမည်သည်လည်း ကျော်ကြားလာသည်။

ထိုအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ဝမ်လုံဖေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် ရောက်ပျ မြို့ရွာတိုင်း၌ မျိုးချစ်သိုင်းသမား များကို စုံစမ်းရှာဖွေကာ ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ မျိုးချစ်သိုင်းသမား များကလည်း ဝမ်လုံဖေးကို ငါးမန်းဓား ဝမ်ဝူကျောင်း၏ သားမှန်း သိကြသောအခါ ယုံယုံကြည်ကြည် ပူးပေါင်းကြ သည်။

ထိုသို့ ပူးပေါင်းရာ၌ မျိုးချစ်သိုင်းသမားအယောင်ဆောင် မန်ချူးလက်ကိုင်တုတ် ကိုယ်ကျိုးရှာသမားများနှင့်လည်း ဆုံမိ

တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဝမ်လုံဖေး အန္တရာယ်ကြုံရသော်လည်း အန္တရာယ်မှ ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေး အတွေ့အကြုံ ပိုရလာသည်။ အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်နိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။ အန္တရာယ်ကို ကြိုရှောင်လာနိုင်သည်။

ပထမတွင် ဝမ်လုံဖေးတို့သည် အဖွဲ့ကို နာမည်မပေးကြသေးဘဲ မန်ချူးတော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဝမ်လုံဖေးက ဦးစီးခေါင်းဆောင် မဖြစ်သေးချေ။

တိုက်ပွဲတိုင်း၌ ဝမ်လုံဖေးက သူ၏ အရည်အချင်းကို ပြနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ဓားတွင် မန်ချူးတို့၏ သွေး ပေါင်း များစွာ စွန်းစေခဲ့သည်။ သူ၏ အရည်အချင်းကို ကိုယ်တွေ့ မြင်ကြရသောအခါ အဖွဲ့ဝင်များက သူ့ကို အထင်ကြီးလာကြသည်။ ရှေ့တန်းတင် လာကြသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ကျဆုံးသွားသောအခါ အဖွဲ့ဝင်များက ဝမ်လုံဖေးကို ခေါင်းဆောင် တင်မြှောက်ကြသည်။ အဖွဲ့ဝင်အများစုမှာ ဝမ်လုံဖေးထက် အသက်ကြီးကြသော်လည်း ၎င်းတို့ထက် အရည်အချင်း ရှိသော ဝမ်လုံဖေးအား ကျေနပ်စွာ ခေါင်းဆောင်တင်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသောအခါ ပို၍ အစွမ်းမြင့်နိုင်ခဲ့သည်။ ပို၍ အောင်ပွဲဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ မိမိတို့ဘက်မှ အကျ

အဆုံးတော့ ရှိသည်။ သို့သော် အကျအဆုံး နည်းနည်းဖြင့် တိုက်တိုင်းအောင်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်လုံဖေးသည် ၎င်း၏အဖွဲ့ကို 'တိုက်တိုင်းအောင်' အဖွဲ့ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။ မိမိတို့အဖွဲ့ဝင်များ ကျဆုံးမှု ရှိခဲ့သကဲ့သို့ အဖွဲ့ဝင်သစ်များကိုလည်း စည်းရုံးခဲ့သည်။

လွင်စာပေ

အမှတ် ၁၅/၁၃၀၊ ၆ လမ်း
ဟောင် ၄ မြို့
ရန် ၂၀၇၄၄

မန်ချူးတို့သည် အခြားအဖွဲ့များထက် တိုက်တိုင်းအောင် အဖွဲ့ကို ပို၍ ငြိုးကြသည်။ တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့ကို ဖြိုနိုင်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့သော် ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့က ပို၍ လျှိုဝှက်စွာ လှုပ်ရှားကြသဖြင့် မန်ချူးတို့၏ ကြိုးစားမှု မအောင်ခဲ့ချေ။

ဝမ်လုံဖေးတို့ တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့ကသာ ပြောက်ကျားစနစ်ဖြင့် မန်ချူးတို့အား တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့ နာမည်သာမက ဝမ်လုံဖေး၏ နာမည်ပါ ကျော်ကြားလာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်လုံဖေး၏အဖွဲ့ထဲတွင် အများစုမှာ တရုတ် လူမျိုးများ ဖြစ်သော်လည်း တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများဖြစ်သည့် 'မြောင်' လူမျိုးနှင့် 'ယီစု' လူမျိုးတို့လည်း ပါဝင်ကြသည်။

မြောင်လူမျိုးဖြစ်သော 'ဟုန်းအော့' သည် ဝမ်လုံဖေးထက် သုံးနှစ်ငယ်သည်။ အရက်မုသည်။ မျက်နှာပြားပြီး နှုတ်ခမ်းထူ သည်။ နှာခေါင်းတိုသည်။ နဖူး မောက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ရုပ်သွင်က မလှချေ။ သို့သော် စိတ်ကောင်းရှိသဖြင့် လူချစ် လှောင် ပေါသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့ မြောင်လူမျိုးစုများ နေထိုင်သည့် မြောင် လိန်တောင်ကို ရောက်ရှိစဉ်က ဟုန်းအော့နှင့် စတွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ ဟုန်းအော့သည် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သကဲ့သို့ နယ်ချဲ့ မန်ချူးတို့အား မုန်းတီးသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့ နှင့် ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။

ဟုန်းအော့သည် သိုင်းပညာကို အထိုက် အလျောက်သာ တတ်ထားသော်လည်း သတ္တိရှိသည်။ စွန့်စားရဲသည်။ ကြောင် တစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ရန်သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရာတွင် ထက်မြက် သည်။

နောက်ပိုင်း၌ ဟုန်းအော့သည် ဝမ်လုံဖေး၏ လူယုံတပည့် ဖြစ်လာသည်။ ဝမ်လုံဖေးကို သခင်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံ

သည်။ ဝမ်လုံဖေးအတွက်ဆိုရင် အသက်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေ သည်။

ဟုန်းအော့သည် ဝမ်လုံဖေးအတွက် သစ္စာရှိသော ခွေး တစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝမ်လုံဖေးကလည်း ဟုန်းအော့အား ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ ညီရင်းကဲ့သို့ ချစ်သည်။ အများအားဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး တတွဲတွဲဖြစ်နေတတ်ကြသည်။

ဟုန်းအော့၏ စိတ်နေစိတ်ထား အစွမ်းအစကို ဝမ်လုံဖေး သဘောကျသော်လည်း သဘောမကျသည့် အချက် တစ်ချက် တော့ ရှိသည်။ ဟုန်းအော့သည် စုန်းလိုလို ဗေဒင်လိုလိုပညာ မျိုးဖြင့် ဟောတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ ဟောပုံ ဟောနည်းက ဆန်းသည်။

သူ့ပခုံးတွင် အမည်းရောင် အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို အမြဲ တစေ လွယ်ထားတတ်သည်။ မေးမြန်းလိုသူက သူ့ကို ဟော ပြောခ ဦးစွာ ပေးရသည်။ ထိုအခါ သူက ထူးခြားသော သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးရှို့သည်။ သစ်ရွက်စိုများကို မီးပုံထဲ ထပ်ထည့်သည်။ သူ ထွက်လာသော မီးခိုးများကို ကြည့်၍ ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ အမည်းရောင် အိတ်ကလေးထဲမှ ဆေးမှုန့်များ ဖြူးထည့်သည်။

ထိုအခါ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က နတ်ဝင်သည့်လူတစ်ယောက်လို ယိမ်းထိုးနေပြီး ပါးစပ်မှလည်း သီချင်းညည်းသံလိုလို မကောင်း ဆိုးဝါးညည်းသံလိုလို ညည်းသည်။ ပြီးနောက် မေးမြန်းသမျှကို ဖြေသည်။

ဤအဖြစ်မျိုးကို ဝမ်လုံဖေး မြောင်လိန်တောင်ကိုရောက်စဉ် ဟုန်းအော့နှင့် စ၍ တွေ့ရကတည်းက ကြုံရခြင်းဖြစ်၏။ မြောင် လူမျိုးစုများက ဟုန်းအော့အား မှော်ဆရာ တစ်ယောက်လို နတ်ဆရာတစ်ယောက်လို အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့နှင့် ဟုန်းအော့ ပါလာတော့လည်း ဤ အပြုအမူမျိုးကို ရံဖန်ရံခါ ဆက်လုပ်သည်။

ဤသည်ကို ဝမ်လုံဖေး မကြိုက်ချေ။ မနှစ်မြို့ချေ။ သူသည် တစ္ဆေ သူရဲ စုန်း နတ် မှော် စသည်တို့ကို အယုံအကြည် မရှိ ချေ။ ဟုန်းအော့တစ်ယောက် လူတွေကို ညှာပြီး ငွေယူနေ ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသည်။

ဝမ်လုံဖေးက ဟုန်းအော့အား ဤအပြုအမူမျိုး မပြုမူရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင် ခဲ့သော ဟုန်းအော့က ဤစကားကိုမူ နားမထောင်ချေ။ ဝမ် လုံဖေး ပြောတိုင်းလည်း ချေပခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ညှာဝါးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သခင်လေး ရယ်။ ကျွန်တော် အခုသုံးတဲ့ ပညာက လျှို့ဝှက် နက်နဲပြီး ဆန်းပြားတဲ့ ပညာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေး ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပညာပါ။ သခင် မယုံတာကိုတော့ ယုံပါလို့ မတိုက်တွန်းပါဘူး။ ဒီပညာကြောင့် လည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းမှာ နည်းနည်းလေးမှ မထိခိုက် စေရပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဟောပြောခအတွက် ငွေယူတယ် ဆိုပေမယ့် စတိ သဘောလောက်သာ ယူတာပါ။ ဘခင်အမိန့် မှန်သမျှ ကျွန်တော် နာခံပါ့မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် လိုက်နာပါ့မယ်။ ဒီအချက်တစ်ချက် ကိုတော့ မတားပါနဲ့ သခင်။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

မိမိတို့လုပ်ငန်းကို မထိခိုက်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ပြော၍ ရမည် မဟုတ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေးက လက်လျှော့ လိုက်ရသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့သည် လူနေအိမ်ခြေများပြားသော မြို့ရွာ များ၌ စခန်းမချချေ။ တောတောင်များ၌ လှည့်လည်၍သာ လျှို့ဝှက် စခန်းချတတ်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် မန်ချူးတို့နှင့် တိုက်ပွဲအလီလီ ဆင်နွဲခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူလွန်စွာ ရင်ဆိုင်ချင်နေသော မန်ချူးတပ် မူးကြီး ထုံးပဲစီးနှင့် မဆုံမိကြသေးချေ။ ထုံးပဲစီးမှာ ယခုအခါ စစ်သေနာပတိချုပ် ရာထူးကို ရထားပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် မန်ချူး ဧကရာဇ် အားထားသော ညာလက်ရုံး တစ်ဆူလည်း ဖြစ်နေ ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး ကြားသိထားသည်။

စစ်သေနာပတိချုပ် ထုံးပဲစီး၏အိမ်ကို သိသော်လည်း သူတို့ အင်အားစုလောက်ဖြင့် ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင် ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိသဖြင့် ထိုအကြံအစည်ကိုမူ မကြံစည် ချေ။

အခြေအနေပေးသည့် တစ်နေ့တွင်သာ ထုံးပဲစီးအား တိုက် ခိုက် သုတ်သင်မည်ဟု ဝမ်လုံဖေး စဉ်းစားထားသည်။ ထုံးပဲစီး ကိုသာ သုတ်သင်နိုင်ပါက ဖခင်ကြီးအကွက် လက်စားချေရာ ရောက်သကဲ့သို့ မန်ချူးဧကရာဇ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်စု လည်း ရောက်သွားနိုင်လေသည်။

တစ်နေ့ ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဟွန်း လောက်နှင့် ကျထန်တို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အခြားတော်လှန်ရေး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးပြီး ၎င်းတို့စခန်း ဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။

တောလမ်းတစ်နေရာအရောက် သူတို့ ရှေ့ဘက်ဆီမှ အပြင်း နှင်လာသော မြင်းခွာသံများကို ကြားကြရသည်။ မြင်းလေးငါး စီးမျှ ရှိလိမ့်မည်ဟု ဝမ်လုံဖေး ခန့်မှန်းမိသည်။ သူတို့၏ မြင်းများ ကို ခပ်မှန်မှန်နှင့် ယင်းအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။

မကြာမီ တောလမ်းအကွယ်မှ မြင်းငါးစီး ပေါ်လာသည် ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ထိုမြင်းငါးစီးပေါ်မှ လူငါးယောက် စလုံး မန်ချူးတပ်ဖွဲ့၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ မန်ချူး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ဝမ်လုံဖေးတို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြသည်။ ယခုမှ ပြန်လှည့်၍ မဖြစ်တော့ချေ။ မြင်းများကို ခပ်မှန်မှန် ဆက်စီးသည်။

မန်ချူးသပ်ဖွဲ့ဝင် ငါးယောက်အနက် ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင် လာသော အသက် ၅၀-ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ လူကြီးကို သဲကဲ့ စွာ မြင်ရသောအခါ ဝမ်လုံဖေး တွေ့သွားသည်။ ပို၍ စိတ် လှုပ်ရှားသွားသည်။ နာကြည်းခံပြင်းစိတ်လည်း တစ်မဟုတ်ချင်း ပေါ်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းကိုစီးလာသော လူကြီးမှာ မန်ချူးစစ်သေနာ ပတိချုပ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် လွန်ခဲ့သော ၁၂-နှစ်ခန့်က ထုံးပဲစီးကို မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သူ့မျက်စိရှေ့၌ သူ့ဖခင်ကို ထုံးပဲစီးက ရက် ရက် စက်စက် သတ်ခဲ့သဖြင့် စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားသည်။

၁၂-နှစ် အတွင်း ထုံးပဲစီးသည် မသိမသာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ စစ်သေနာပတိချုပ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသဖြင့် မြင်မြင်ချင်း ထုံးပဲစီး ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိလိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေး သူ့မြင်းကို ရပ်လိုက်သဖြင့် ဟွန်းလောက်နှင့် ကျထန်တို့လည်း ၎င်းတို့၏ မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

*

ထုံးပဲစီးနှင့် နောက်လိုက် လေးယောက်တို့လည်း ဝမ်လုံဖေးတို့နှင့် ပေနှစ်သယ်ကျော်ခန့် အကွာတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထုံးပဲစီးက ဝမ်လုံဖေးတို့ကို မသင်္ကာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သူက ဝမ်လုံဖေးကိုမူ မမှတ်မိချေ။

လွန်ခဲ့သော ၁၂-နှစ်က ဝမ်လုံဖေးသည် ချာတိတ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ယခုမူ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းလာသည်။ မိန်းမချော မချောတော့ဘဲ ခန့်ချော ချောလာသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကော ရုပ်ရည်ပါ ပြောင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထုံးပဲစီး မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

ထုံးပဲစီး မျက်နှာထားတင်းတင်း အာဏာသံ ပါပါဖြင့် မေးသည်။

ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာထားလည်း တင်းနေသည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံ၌ ဖခင်ဖြစ်သူအား ထုံးပဲစီးက သတ်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နာကြည်းခံပြင်းခြင်းကို ပို၍ ခံစားရသည်။

“ဟေ့ကောင်း မင်း မျက်နှာထားက တင်းလှချည်လား။ ခွေးမသား၊ ငါလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ပမာမခန့် မင်းဘာကောင်လဲ”

ထုံးပဲစီး ဝေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။ ဝမ်လုံဖေး ပြန်ပြောမည် ပြုသည်။ ထိုစဉ် မန်ချူး တပ်မှူး တစ်ယောက်က ဝမ်လုံဖေးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကောင်....ဒီကောင်ဟာ တိုက်တိုင်းအောင် သူပုန်အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဝမ်လုံဖေးပဲ။ စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ဒီကောင်တွေ အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့တပ်ဖွဲ့နဲ့ တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးတယ်”

ထုံးပဲစီး အံ့ဩသွားသည်။ သူ့တပ်မှူးကို လှည့်မေးသည်။

“ဒီကောင်က ဝမ်လုံဖေး ဟုတ်လား။ သေချာရဲ့လား။”

“သေချာပါတယ် စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး။ အဲဒီတုန်းက ဒီတောင့် လက်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့် ပခုံးမှာတောင် ဖက်ရာရခဲ့ သေးတယ်။ ကံကောင်းလွန်းလို့ မသေတာ”

ထူးပဲစီး၏ အကြည့်က ဝမ်လုံဖေးထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဝမ်လုံဖေးကို မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် သေချာစွာ ကြည့် သည်။ သို့သော် ဝမ်လုံဖေးကို သူ့မမှတ်မိချေ။ သူက မေးမည် အပြု ဝမ်လုံဖေး လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျား လက်ချက်နဲ့ ဆုံးခဲ့ရတဲ့ ငါးမန်းဓား ဝမ်ဝူကျောင်းရဲ့သား ဝမ်လုံဖေးပဲ။ ကိုက်တိုင်း အောင် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာလဲ ကျုပ်ပဲ”

စစ်သေနာပတိချုပ် ထူးပဲစီး၏ မျက်နှာထား ပို၍ တင်း သွားသည်။

“ဟွန်း.....မင်းလည်း မင်းအဖေလိုပဲ။ နာမည် သိပ်ကြီးနေ ပါလား။ မင်းကို ငါ တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီ။ ငါနဲ့မတွေ့သေး လို့ မင်း အသက်ရှင်နေတာ။ ခု မင်းသေနေစေလို့ ငါနဲ့ တန်းတိုးတာပဲ”

ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်ချေ။ သူ့ပညာအဆင့် ကို သူ ယုံကြည်သည်။ ထူးပဲစီးအား ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ ယုံသည်။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို လက်စားချေချင်နေတာ ကြာ ပြီ။ အခြေအနေ မပေးသေးလို့သာ လက်စားချေခွင့် မကြုံ သေးတာ။ ဒီနေ့မှ ခင်ဗျား သေနေစေလို့ ကျုပ်နဲ့လာတိုးတာပဲ”

“ဟေ့ ကောင်....တို့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်တဲ့ သူပုန်မှန်သမျှ ငါကပဲ သုတ်သင်ခဲ့တာကွ။ ဘယ်သူမှ ငါ့ကို မယှဉ်နိုင်သေးဘူး။ မင်းလို ပါများလောက်တော့ ငါ လွယ်လွယ်လေး သတ်နိုင် တယ်”

“ဘယ်သူသေမယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ သိရမယ်”

ဝမ်လုံဖေး ခပြောပြီး ကျောမှ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ကိုင်လိုက် သည်။ ဟွန်းလောက်နှင့် ကျထန်တို့လည်း ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ် ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ထူးပဲစီးသည် နှစ်ဖက်ချွန် ဓားနှစ်သက်ကို ထုတ်ကိုင်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ၏ စကြာလေပေသိုင်းကို အသုံးပြုရာ၌ မြင်းပေါ်မှ အသုံးပြုခြင်းထက် မြေပေါ်မှ အသုံး ပြုခြင်းက ပိုမိုထိရောက်သဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေး၊ ဟွန်းလောက်နှင့် ကျထန်တို့လည်း မြင်းပေါ်မှ အသီးသီး ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ထူးပဲစီး၏ နောက်လိုက် မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင် လေးယောက် တို့ကမူ မြင်းပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ဝမ်လုံဖေးတို့ ပတ်လည်၌ ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်သူမှ မဝင်ကြနဲ့။ ဒီကောင် သုံးကောင်ကို ငါ တစ်ယောက်တည်း သုတ်သင်မယ်”

ထူးပဲစီးက သူ့လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

*

“ကဲ.... မင်းတို့က အရင်စပါ”

ထူးပဲစီးက လက်အောက်ငယ်သားများ အထင်သေးမခံလို သဖြင့် ဝမ်လုံဖေးတို့အား ဦးစွာ စခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေးကလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေချေ။ ထူးပဲစီးထံ ခုန်ဝင်၍ ကိန္နရီမောင်နှံ ဖိုမသိုင်းကို အသုံးပြုကာ ဦးစွာ တိုက်ခိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေး၏ ထူးခြားသော သိုင်းကွက်ကြောင့် ထူးပဲစီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ဝမ်လုံဖေးအား အထင်မကြီးချေ။ ဤကဲ့သို့ ထက်မြက်သော သိုင်းကွက်မျိုး ဝမ်လုံဖေး တတ်ထားလိမ့်မည်ဟု မထင်ချေ။

ထူးပဲစီးလည်း ဝမ်လုံဖေး၏ ဓားချက်ကို ခုခံချိန်မရသဖြင့် ဘေးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ထူးပဲစီးထံ ကျထန် ခုန်ဝင်လာပြီး ဓားဖြင့် ထိုးသည်။ ကျထန် အသုံးပြုသော သိုင်းကွက်မှာ ထူးပဲစီးလို လူမျိုးအဖို့ အထင်ကြီးစရာ မရှိချေ။

ထူးပဲစီးက သူ့ရင်အုံဆီ တန်းဝင်လာသော ကျွဲထန်၏ ဓားကို ဘယ်ဘက်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ခေးဖြင့် ချိတ်ဖယ်ထုတ် သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် ညာဘက်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ခေးဖြင့် ကျွဲထန် ကို ထိုးသည်။

“အား”

ကျွဲထန်၏ ရင်ဘတ်ကို နှစ်ဖက်ချွန်ခေး စိုက်ဝင်သွားသည်။ ကျွဲထန် လဲကျသွားသည်။

ဝမ်လုံဖေး ခံပြင်းသွားပြီး ထူးပဲစီးအား တရကြမ်း ဝစ် တိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ဟွန်းလောက်ကလည်း ထူးပဲစီးကို ဝစ် တိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေး အသုံးပြုသော ကိန္နရီ ဖိုမသိုင်း ၃၆-ကွက် ထူးထွေဆန်းပြားသည်။ ပထမဦးဆုံး သိုင်းကွက်ထက် ဒုတိယ သိုင်းကွက်က ပို၍ အဆင့်မြင့်သည်။ ဒုတိယ သိုင်းကွက်ထက် တတိယသိုင်းကွက်က ပိုပြီး အဆင့်မြင့်သည်။ တတိယသိုင်း ကွက်ထက် စတုတ္ထသိုင်းကွက်က အဆင့်မြင့်သည်။ နောက် သိုင်းကွက်များမှာ ပို၍ ပို၍ အဆင့်မြင့်သွားသည်။ အလှည့် အပြောင်း များစွာ ရှိသည်။

ထူးပဲစီးသည် ဟွန်းလောက်ကို အရေးမထားချေ။ အပေါ် ယုံကျော လောက်သာ ပြန်လည်ခုခံ တိုက်ခိုက်သည်။ ဝမ်လုံ ဖေးကိုမူ မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်နေရသည်။

ဟွန်းလောက်က ထူးပဲစီးအား နောက်ကျောမှ ဓားဖြင့် ဝင်ခုတ်သည်။ ပိုင်ပြီအထင်ဖြင့် ဝင်ခုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထူးပဲစီး နောက်ကို မယှဉ်ဘဲ လွတ်ရုံလေး ရှောင်သည်။ သူ့ဘယ်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ခေးဖြင့် နောက်ပြန် ထိုးသည်။ နှစ်ဖက်ချွန်ခေးက ဟွန်းလောက်၏ လည်ပင်းကို ထိုးဖောက် သွားသည်။

“အွန်”

ဟွန်းလောက် မှောက်ကျသွားသည်။

သူ့လူနှစ်ယောက် ကျသွားသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး ပို၍ ဓေါပု သွားသည်။ ထူးပဲစီးအား အတင်းပိတိုက်သည်။ ထူးပဲစီး တိုက်စစ်မဆင်နိုင်ဘဲ ခုခံ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ဝမ်လုံဖေး၏ သိုင်းကွက်များက နောက်ပိုင်းရောက်လေ ပို၍ အဆင့်မြင့်လေ ဖြစ်လာသဖြင့် ထူးပဲစီးလည်း ပညာကုန် ထုတ်သုံးရလေတော့ သည်။

ထူးပဲစီးက သူ့ ဘယ်ဘက်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန် ဓားကို ညာဘက်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ခေးဖြင့် ပူး၍ ကိုင်လိုက်သည်။ လွတ်သွားသော ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် နောက်ထပ် နှစ်ဖက်ချွန် ဓားတစ်လက်ကို ထုတ်ကိုင်ကာ စကြာလေပေ သိုင်းကွက်ဖြင့် ဝမ်လုံဖေးအား စတင် တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

သူ့ညာလက်မှ နှစ်ဖက်ချွန် ဓားနှစ်လက်က စကြာကဲ့သို့ တရစပ် လည်ပတ်နေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန် ဓားကမူ လေပွေကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဝမ်လုံဖေးက ကိန္နရီမောင်နှံသိုင်း၏ ၂၂-ကွက် မြောက်ကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ထုံးပဲစီးက စကြာလေပွေသိုင်း ဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်သောအခါ ဝမ်လုံဖေး ထိုးစစ်မဆင်နိုင်တော့ဘဲ ခုခံ ရှောင်တိမ်းရတော့သည်။

စကြာလေပွေ သိုင်းကွက်က သာမန် ဓားသိုင်းသုံးလက်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ခိုက်သည်ထက် များစွာ ပို၍ ထိရောက်သည်။ အကွက်မိသည်။ အရှိန်အဟုန် ပြင်းထန်သည်။

ဝမ်လုံဖေး မျက်စိရှင်ရှင်ထား၍ ခုခံ ကာကွယ်နေရသည်။ သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ လှုပ်ရှားနေရသည်။ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားမှု နှေးသွားလျှင်သော် လည်းကောင်း အသက်ပါသွားမည် ဖြစ်လေသည်။

*

ထုံးပဲစီး၏ စကြာလေပွေသိုင်းမှာ မိမိ ထင်ထားသည်ထက် ထက်မြက်နေကြောင်း လက်တွေ့ကြုံတွေ့ရသောအခါ ဝမ်လုံဖေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။

သူ မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ကြည့်သဖြင့် စကြာ လေပွေသိုင်း၏ သဘော သဘာဝကိုတော့ ရိပ်စားမိသည်။ သို့သော် လွတ်ကွက် ဟာကွက်ကိုမူ တစ်ချက်မှ မတွေ့ရချေ။

ထုံးပဲစီးက စကြာကဲ့သို့ လည်ပတ်နေသော ဓားနှစ်လက် ဖြင့် ဝမ်လုံဖေး လည်ပင်းကို ပိုင်းသည်။ ဝမ်လုံဖေး နောက်ကို ဆုတ်ရှောင်ပြီး သူ့ဓားဖြင့် ပြန်ခုတ်သည်။

“ချလွင်”

ဓားဓားချင်း အရှိန်ပြင်းစွာထိကာ ဝမ်လုံဖေး၏ လက်ထဲ မှဓား ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။ ဝမ်လုံဖေး၏ လည်ပင်းလည်း သီသီလေး လွတ်သွားသည်။

ဝမ်လုံဖေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထုံးပဲစီးကို ယှဉ်၍ ရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိသွားသည်။ အသေခံ၍ ဆက်တိုက်ပါက မိမိသာ သေရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း တွက်မိသည်။ မိမိသာ သေပြီး ထုံးပဲစီးကိုမူ သတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ ဝမ်လုံဖေး အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။

မိမိအနေဖြင့် အချည်းနှီး အသေခံ၍ မဖြစ်ချေ။ မိမိ မရှိ ပါက မိမိ၏ အဖွဲ့သည်လည်း ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားနိုင် သည်။ ထူးပဲစီးကိုလည်း လက်စားချေခွင့်ရတော့မည် မဟုတ် တော့။ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးကို ဆက်၍ ဆင်နွှဲ နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့။

မိမိအသက် ဆက်ရှင်ရန် လိုအပ်သည်။ ထူးပဲစီးအား အနိုင်ရမည့် နည်းလမ်းကို ရှာရမည်။ နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးကို ဆက်၍ ဆင်နွှဲရမည်။

ဝမ်လုံဖေး ထိုးဖောက် ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် သည်။

သူ့အနေနှင့် အနာမခံ၍ မဖြစ်တော့ချေ။ အနာမခံမှုသာ ထွက်ပြေးခွင့်ရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ခုခံရှောင်တိမ်း နေရာမှ ရုတ်တရက် ထိုးစစ်ဆင်လိုက်သည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက် လက်ဝါး အတွင်းအားစုစည်းပြီး ထူးပဲစီး ရင်ဘတ်ကို လှမ်း ရိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းပင် ညာလက်မှ ဓားကျိုးဖြင့် ထူး ပဲစီး၏ ခါးကို ပိုင်းချသည်။

ထူးပဲစီး နောက်ကို ဆုတ်ရှောင်ရင်း ညာလက်မှ နှစ်ဖက် ချွန် ဓားဖြင့် ပြန်ထိုးသည်။ ဝမ်လုံဖေး၏ ဘယ်ဘက် ပခုံးကို ထိုးမိသည်။ ဝမ်လုံဖေး၏ ဘယ်လက်ဝါးကလည်း သူ့ ရင် ဘတ်ကို ရိုက်မိသည်။

ထူးပဲစီး နောက်ကို ဆုတ်ယိုင်သွားသကဲ့သို့ ဝမ်လုံဖေး လည်း ဆုတ်ယိုင်သွားသည်။ လက်ဝါး ရိုက်ချက်ကို အဖျား ခတ်၍ ထိသဖြင့် ထူးပဲစီး အထိမနာချေ။ ဝမ်လုံဖေး ပခုံးမှ ဓားဒဏ်ရာကမူ နက်သည်။ သွေးများ ဝလဟောကျလာသည်။ ဝမ်လုံဖေး နာကျင်မှုကို အရေးမထားနိုင်ချေ။ ထူးပဲစီးနှင့် လူချင်း အလှမ်းကွာသွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးသည်။ မြင်းပေါ်မှ မန်ချူးတပ်မှူးက ဝမ်လုံ ဖေးကို အပေါ်စီးမှ ဓားဖြင့် မိုးခုတ်သည်။

ဝမ်လုံဖေးသည် ကြင်နာစိတ်ရှိသူ ဖြစ်သော်လည်း သူ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ပညာနိုင်ချေ၊ မြင်းကို ဘယ်လက် ဝါးဖြင့် ပင့်ရိုက်သည်။

“ဝုန်း”

“အီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ပြင်းထန်းသော ရိုက်ချက်မိပြီး မန်ချူးတပ်မှူး၏မြင်း အရှိန် ပြင်းစွာ လဲကျသွားသည်။ မန်ချူးတပ်မှူးလည်း ဟန်ချက်ပျက် ကာ အောက်ကို ပြုတ်ကျသည်။

“ဝှစ်”

“အား”

ဝမ်လုံဖေး၏ ဓားကျိုးက အောက်မှပင်၍ မန်ချူးတပ်မှူး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထောင့်တန်း ခဲ့ချသည်။ ဝမ်လုံဖေးလည်း ဗိုက်ကွဲသွားသော မန်ချူးတပ်မှူး မြေပေါ်မကျခင် ထွက်ပြေးသည်။

“ဟေ့... လိုက်ကြ... လိုက်ကြ”

ထူးပဲစီး အော်၍ ပြေးလိုက်သည်။ ကြက်သေ သေသွားကြသည့် နောက်လိုက်သုံးယောက်တို့လည်း မြင်းများဖြင့်လိုက်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ပြေးရင်းမှ ဓားကျိုးကို လွှတ်ပစ်သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သစ်ပင်များကို တရစပ် ရိုက်သည်။ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာက နာသော်လည်း ဇွဲတင်း၍ရိုက်သည်။ သစ်ပင်များ တဝန်းဝန်း လဲကျကုန်သည်။ သူသည် ခြင်္သေ့ကြီး စိမ်းဖော့ချူထံမှ တောင်ပြို အတွင်းအားပညာနှင့် တောင်ပြို လေသိုင်း ပညာကို တတ်ခဲ့သဖြင့် ဤကဲ့သို့ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

သစ်ပင်များ တဝန်းဝန်းလဲကျသဖြင့် ထူးပဲစီးနှင့် နောက်လိုက် သုံးယောက်တို့လည်း ကစဉ့်ကလျား ရှောင်ကြရသည်။ မြင်းဖြင့်လိုက်သူ သုံးယောက်က ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျပိတ်ဆို့နေသော သစ်ပင်များကို ရှောင်ကွင်းကြရသဖြင့် နှောင့်နှေးကြရသည်။

ထူးပဲစီးသာ သစ်ပင်များကို ခုန်ကျော်ကာ ဝမ်လုံဖေး နောက်ထိ လိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေးမှာ သူနှင့် အတော်ဝေးဝေး ရောက်နေလေပြီ။

ဝမ်လုံဖေး ပြေးရင်းမှ နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ထူးပဲစီး တစ်ဦးတည်းသာ ပြေးလိုက် လာကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ငကြောက်... သူရဲဘောနည်းတဲ့ကောင်။ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးတာ မရှက်ဘူးလား။ သတ္တိရှိရင် ရပ်လိုက်စမ်း”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့လက်က ခင်းပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူးကွဲ့။ သေရမှာကြောက်ရင် ငါ့ကို ခူးထောက် တောင်းပန်။ ဒါဆို မင်းကို ငါ မသတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင် မရပ်ဘူးလား။ မိလို့ ကတော့ သေပြီမှတ်”

ထူးပဲစီး နောက်မှ အမျိုးမျိုး အော်ဟစ်ရင်း ပြေးလိုက်မြဲ
လိုက်လာသည်။ ဝမ်လုံဖေး လှည့်မကြည့်ချေ။ အသံက ဝိုင်း
လာသဖြင့် မကြာခင် မိမိကို မီလာနိုင်ကြောင်း တွက်မိသည်။

ဝမ်လုံဖေး ပြေးရင်းမှ လူတ်လမ်းကို စဉ်းစားသည်။ ဤ
နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ မကြာခဏ သွားလာဖူးသဖြင့်
ရေမြေ အနေအထားကို သိနေသည်။ သူ စဉ်းစားမိပြီး ညာ
ဘက်ကို ကွေ့ပြေးသည်။

သူ နောက်သို့ ထူးပဲစီး၏ နောက်လိုက်သုံးယောက်ကလည်း
မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ညာသံပေးကာ လိုက်လာနေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေး ချောက် နှုတ်ခမ်းအစပ်သို့ ရောက်လာသည်။
ချောက်အောက်ခြေတွင် ရေများ ဒလဟောစီးနေသည့် ချောင်း
ရှိသည်။ ဝမ်လုံဖေး ချောက်နှုတ်ခမ်းစပ်၌ ရပ်လိုက်ပြီး နောက်
ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထူးပဲစီးနှင့် နောက်လိုက် သုံးယောက်
တို့ သူနှင့် ပေ ၂၀-ခန့်အကွာသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရသည်။

ဝမ်လုံဖေး တွေဝေမနေတော့ဘဲ ချောက်ထဲကို ခုန်ဆင်း
လိုက်သည်။

“ဗွမ်း”

ချောင်းရေထဲကိုကျပြီး နစ်သွားသည်။ သူ့ ပခုံးမှ ခေး
ဒဏ်ရာလည်း မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် နာကျင်သွားသည်။

သူ ရေအောက်မှပင် မျှောလိုက်သွားသည်။ အသက်မအောင်
နိုင်လွန်းတော့မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ယက်၍ ရေမျက်နှာပြင်သို့
တက်သည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်လာလာချင်း ဘေး ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ကြည့်သည်။ သူ ခုန်ချခဲ့သည့် တောင်ကမ်းပါးယံကို
ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

သူက ရေစီးရာနောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး မျှောပါနေသည်။
ရေစီးသံတွေ သောသောညံ့နေသည်။ သူ ချောင်းတစ်ဖက်ကို
ကူးသည်။ ရေစီးသန်လွန်းသဖြင့် ကူးရခက်သည်။ ပခုံးက နာ
သဖြင့် ပိုဆိုးသည်။

ချောင်းထဲ၌ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များ ရှိသော်
လည်း မတိုက်မိသဖြင့် တော်သေးသည်။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် ကူးခဲ့ပြီးမှ ပေသုံးဆယ်ကျော်
အကွာအဝေးသာရှိသည့် ချောင်းစပ်ကို ရောက်လာသည်။
သစ်မြစ်တစ်မြစ်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ကုန်းပေါ်တက်သည်။ ကုန်းပေါ်
အရောက် မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ လွန်စွာ မောဟိုက်
နေသည်။ အသက်ရှူမှားမတက် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေမိသည်။

အတန်ကြာမှ အ မောပြေ သွားသည်။ ထရပ်ပြီး ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။ ဤနေရာကိုမူ သူ မရောက်ဖူးချေ။
သို့သော် ကမ်းစကို ပြန်ရှာနိုင်သဖြင့် မပူချေ။ အသက်ဘေးမှ
လွတ်မြောက်ခဲ့သဖြင့် စိတ်သက်သာ ရမိသည်။

သူ့နောက်ကို ရန်သူများပါမလာကြောင်း သေချာသွားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းစကို ရှာသည်။ မကြာမီ လမ်းစကို တွေ့သည်။ ဝမ်လုံဖေး ချက်စီရှင်ရှင်ဖြင့် လာခဲ့သည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့တော့ချေ။

နေရောင်ပျောက်၍ အမှောင် ဖုံးသွားသော်လည်း ဆက်လျှောက်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှ သူတို့အဖွဲ့ စခန်းချသော နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

အစောင့်များက ဒဏ်ရာရလာသော ဝမ်လုံဖေးကို တွေ့သည်နှင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တွဲခေါ်ကြသည်။ မကြာခင် အဖွဲ့ဝင်များအားလုံး နိုးလာကြသည်။ ဟန်းအော့မှာ ဝမ်လုံဖေးအတွက် အစိုးရိမ်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ဟန်းအော့ကပင် ဝမ်လုံဖေး ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးသည်။ အစားအသောက်များ ပြင်ဆင်ပေးသည်။

ဝမ်လုံဖေးကလည်း တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မကွယ်မရှက် ပြောပြလိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေး ဒဏ်ရာပျောက်သည်အထိ အနားယူလိုက်သည်။

၁၀-ရက်ခန့်တွင် ဝမ်လုံဖေး ဒဏ်ရာ လုံးလုံး ပျောက်သွားသည်။

*

စစ်သေနာပတိချုပ်ကြီး ထူးပဲစီးကိုယ်တို့ပ ဦးဆောင်၍ အင်အားများပြားသော မန်ချူး တပ်ဖွဲ့ဝင်များက အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ဤဒေသတစ်ဝိုက်၌ မိမိတို့ ထိုက်တိုင်းအောင် အဖွဲ့ကို ရှာနေကြကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သတင်းရရချင်း မိမိတို့ စခန်းအား ဘေးကင်းရာသို့ ရွှေ့ရန် အားချင်း စီစဉ်ရတော့သည်။

ဝမ်လုံဖေးက မြောင်လိန်တောင်ကို ရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့တွင် လူအင်အား သုံးဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိသည်။ တစ်စုတစ်စေးတည်း သွားပါက ရန်သူ ဒုက္ခသွားနိုင်သဖြင့် သုံးယောက်တစ်တွဲ လေးယောက်တစ်တွဲ လူခွဲသွားစေသည်။ လမ်းကြောင်းကိုလည်း ခွဲသွားစေသည်။

မြောင်လိန်တောင်ပေါ်ရှိ ချန်မိန်တောင်ကြား၌ နောက်ဆုံး ထားပြီး ပြန်ဆုံကြရမည့်နေ့ရက်ကိုလည်း သတ်မှတ်သည်။

စစ်သေနာပတိချုပ် ထူးပဲစီးအား မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မယှဉ်နိုင်ကြောင်း၊ မိမိအဖွဲ့ထဲမှ ယှဉ်နိုင်သည့် လူလည်း မရှိ

ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိသည်။ ထို့ပြင် ထူးပဲစီးက နောက်လိုက် အင်အား အလုံးအရင်းနှင့် မိမိတို့ စခန်းကို ရှာနေလေရာ၊ မိမိတို့ အင်အားလောက်ဖြင့် မယှဉ်နိုင်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိသဖြင့် ရှောင်ထွက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့တစ်တွေ လူစုခွဲပြီး လမ်းကြောင်းအမျိုးမျိုးမှ မြောင်လိန်တောင်ကို ထွက်ခွာကြသည်။ ဝမ်လုံဖေး ဟုန်းအော့နှင့် ဝေ့မုထိုတို့ သုံးယောက်တစ်တွဲ ထွက်ခွာသည်။ ဝမ်လုံဖေး ရုပ်ဖျက်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ထူးပဲစီး၏ တပ်ကို ရှောင်ကွင်း နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ငါးရက်အကြာ မြောင်လိန်တောင်ပေါ်ရှိ ချန်မိန်တောင်ကြားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ချန်မိန်တောင်ကြား၌ အဖွဲ့ဝင်အချို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အချို့ကမူ မရောက်ကြသေးချေ။ မရောက်သေးသူများကို စောင့်ရင်း ဟုန်းအော့က ရန်သူ၏ သတင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းသည်။

ဟုန်းအော့သည် မြောင်လိန်တောင်၌ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်၍ ရေမြေ အနေအထားကို ကျွမ်းကျင်သည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ ရောက်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် သူ့အဖွဲ့ဝင်အားလုံး လူစုံ တက်စုံ ရောက်လာကြသည်။ ဟုန်းအော့က စုံစမ်းထောက်လှမ်းချက်အရ “နဂါးပွက်” လျှိုကြီး အတွင်း၌

အင်အား ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော မန်ချူး တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စခန်းချနေကြောင်း၊ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်မှာ တပ်မှူး “ခုံးထိတ်” ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိရလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း ချက်ချင်းပင် ခေါင်းဆောင်ငယ်များကို ခေါ်၍ တိုင်ပင်သည်။ အားလုံးပင် နဂါးပွက်လျှို၌ စခန်းချနေသော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့အား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဝင်တိုက်လိုစိတ် ရှိကြသည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော ‘ကျိယန်းချီ’ က....

“တပ်မှူးခုံးထိတ် အကြောင်းကို ကျုပ် ကြားဖူးတယ်။ သိပ်ပြီး အရည်အချင်း မရှိလှပါဘူး။ သူဦးစီးတဲ့တပ် ဆိုရင်တော့ ဝင်တိုက်သင့်ပါတယ်။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့က အင်အား သုံးဆယ့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့က အင်အား ငါးဆယ်ကျော်ရှိနေတယ်။ အင်အားချင်း တစ်ဝက်နီးပါး ကွာနေတယ်။ ဒီအချက်ကိုတော့ စဉ်းစားရမယ်”

ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သော “စုန်းတောက်ဝူ” က....

“ကျွန်တော်တို့က အကွက်စိစိနဲ့ အပိုင်ဝင်တိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီလောက် အင်အားကွာတာလောက်ကို မှုစရာ မလိုပါဘူး။”

“အစ်ကိုတောက်ဝူ ပြောတာ မှန်ပါတယ် အစ်ကို ယန်းချို၊ အစ်ကို ယန်းချို ပြောသလို တပ်မှူး ခုံးတိတ်ဟာ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်သာ မှန်ရင်တော့ သူတို့ဘက်က အင်အားများပေမယ့်လည်း မှုစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တော အကွက်စီစီနဲ့ ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်မယ်ဆိုရင် သင်းတို့ အငိုက်မိမှာပဲ”

တိုက်တိုင်းအောင်အဖွဲ့တွင်ဝမ်းလုံဖေးကဦးစီးခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ ကျီယန်းချိုနှင့် စုန်းတောက်ဝူတို့သည် ဝမ်းလုံဖေးထက် အသက်ကြီးသော်လည်း ဗုတိယခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဝမ်းလုံဖေးကမူ ကျီယန်းချိုနှင့် စုန်းတောက် ဝူတို့ကို ဗုတိယ ခေါင်းဆောင်ဟု သဘောပထားချေ။ သူနှင့်တန်းတူ ခေါင်း ဆောင်အဖြစ် သဘော ထားသည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီး သဖြင့် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံသည်။

ကျီယန်းချိုက ဝမ်းလုံဖေးထက် ၂-နှစ်ကျော်သာကြီးသည်။ စုန်းတောက်ဝူကမူ ဝမ်းလုံဖေးထက် ၆-နှစ်ကြီးသည်။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး နဂါးပွက် လျှိုကြီးထဲမှ နယ်နဲ့ မန်ချူးတပ်ဖွဲ့အား ယနေ့ည သန်းခေါင်ကျော် အချိန်၌ ဝင် တိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြသည်။

အုပ်စုသုံးစုခွဲ၍ တစ်ရိပ်ပုံသဏ္ဍာန် သုံးဘက်သုံးတန်မှ တစ် ပြိုင်တည်း ဝင်စီးရန် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ အုပ်စု သုံးစုကို ဝမ်းလုံဖေး၊ ကျီယန်းချိုနှင့် စုန်းတောက်ဝူတို့က တစ်စုစီဦးဆောင် ကြရမည် ဖြစ်သည်။

မိုးမချုပ်မီ ဟုန်းအော့ လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ဝမ်းလုံ ဖေးတို့ အားလုံး လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ညဉ့်နက်တော့မှ မန်ချူး စစ်တပ် စခန်းချနေသည့် နဂါးပွက်လျှိုကြီးဆီ ရောက်လာကြ သည်။

ဟုန်းအော့ တစ်ယောက်တည်း ကြောင် တစ်ကောင်လို လျှင်မြန်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် လျှိုကြီးထဲ ဆင်းသွားသည်။ မကြာမီ ဝမ်းလုံဖေးတို့ ပုန်းခိုနေသည့် လျှိုပေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။ မန်ချူးတပ် ရှိနေသေးကြောင်း၊ ယခင် အင်အားအတိုင်းပင် ရှိကြောင်း ဝမ်းလုံဖေးထံ သတင်းပို့သည်။

ဝမ်းလုံဖေး၊ စုန်းတောက်ဝူနှင့် ကျီယန်းချိုတို့သည် အုပ်စု သုံးစု ခွဲလိုက်ကြသည်။ လျှိုကြီး သုံးဘက်သုံးတန်မှ နေရာယူ လိုက်ကြသည်။

လျှိုကြီးထဲ၌ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

တိုက်တိုင်းအောင် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ စကားမပြောကြချေ။ တိုက်ပွဲဝင်နေ အသင့်ပြင်ထားကြသည်။ အချိန်အခါကို သတိရှိရှိဖြင့် စောင့်နေကြသည်။

“ရှိ...ဖောင်း”

အသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြီး လျှပ်စီးလက်သည်ထက် ပို၍ လင်းကာ အချိန်ကြာကြာလည်း လင်းသော အလင်းရောင်က လျှိုကြီးပေါ် ဖြာလင်းသွားသည်။ ဝမ်လုံဖေးက တိုက်ပွဲစရန် မီးကျည်ပစ်လွှတ်၍ ဦးစွာ အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ကျီယန်းချိနှင့် စုန်းတောက်ဝူတို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ကြသည့် မီးကျည်မှာ အလင်းရောင်ပေါ်လာပြီး နောက် အုပ်စု သုံးစုစလုံး ညာသံပေး အော်ဟစ်လျက် ရန်သူ စခန်းဆီ ပြေးဆင်းကြတော့၏။

အလင်းရောင်ဖြင့် တွေ့ရသည့် ရန်သူ တဲအိမ်များဆီသို့ မီးရို ထားသည့် မြားများဖြင့် ပစ်လွှတ်ကြသည်။ တဲအိမ်များကို မီးစွဲလောင်သည်။ တဲအိမ်များတွင်းမှ မန်ချူးတပ်သားများက စဉ့်ကလျား ပြေးထွက်လာကြသည်။

တိုက်တိုင်းအောင် အဖွဲ့မှ မြားများဖြင့် ပစ်သွက် ပစ်ကြသည်။ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အနီးကပ် ဝင်တိုက်သွက် တိုက်ကြသည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

“အား...အီး...အွန်”

“ချင်...ထန်း”

“ဟိုင်း”

“အွန်...အား”

ရုတ်တရက် အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် ဝိုင်းတိုက်ခံရသဖြင့် မန်ချူးတို့ အထိနာကြသည်။ သူတို့ဘက်မှ တိုက်စစ်ပြန်မဆင်နိုင်ကြချေ။ သုံးဘက်သုံးတန်မှ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်ကြသဖြင့် မလူးသာ မလွန့်သာ ခံစစ်သက်သက် ဖြစ်နေကြသည်။

တဲအိမ်များ မီးလောင်နေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက် အလင်းရောင် ဖြာနေသည်။ မန်ချူးတပ်သားများ အရူးမီးဝိုင်း ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထိုးဖောက် ထွက်ပြေးခွင့် မရဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

လျှိုကြီးထဲ၌ သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသော ကြောင့် မီးရောင် ဖြာလင်းနေသော်လည်း ဝမ်လုံဖေးအဖွဲ့

ကျီယန်းချိုအဖဲနှင့် စုန်းတောက်ဂူ အဖွဲ့တို့သည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ကောင်းစွာ မမြင်ကြရပါချေ။

မန်ချူးတပ်သားများ အကျအဆုံးများနေစဉ် ကျီယန်းချိုတို့ အဖွဲ့ ရှိသည့်ဘက်မှ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ ပို၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မန်ချူးတပ်သားများ၏ အချက်ပေး အော်ဟစ်သံများမှာ လျှိုအောက်ခြေမှ လည်းကောင်း၊ လျှိုထိပ်မှ လည်းကောင်း ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျီယန်းချိုတို့အုပ်စု ရှေ့ကိုသာမက နောက်ကို လှည့်၍ ဓနိုက်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့ကြရသည်။

ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩစိုးရိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ...ကျီယန်းချိုတို့အုပ်စု နောက်ကျောက် မန်ချူးတွေ ထပ်ရောက်လာပါလား”

ဟုန်းအော့က....

“ဟုတ်အယ် သခင်။ ဆရာ ကျီယန်းချိုတို့ အုပ်စုတော့ ဧ”
နောက် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အတိုက်ခံနေကြရပြီ”

*

ကျီယန်းချိုတို့အုပ်စု နောက်ဘက်သို့ မန်ချူး တပ်စုတစ်စု ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးတို့ ဘက်မှ ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကျီယန်းချိုတို့ အုပ်စုမှ အကျအဆုံး များကုန်သည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ အုပ်စုနှင့် စုန်းတောက်ဂူတို့ အုပ်စုက ကျီယန်းချိုတို့ အုပ်စုကို ဝင်ကျရန် ကြိုးစားကြသည်။ ထိုစဉ် ထဲအိမ်များ ပြာကျကုန်ပြီဖြစ်၍ မီးရောင် ပျောက်ကုန်သည်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်း မမြင်မစမ်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့အုပ်စုနှင့် စုန်းတောက်ဂူတို့အဖွဲ့ ပေါင်းမိသွားစဉ်မှာ စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောသံပေါ်လာသည်။

“ဟေ့ သူပုန်တွေ ဝါက တပ်မှူးခုံးတိုက်၊ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်နဲ့ နောက်လိုက် နှစ်ယောက်ကို တို့ ဖမ်းမိထား ပြီ၊ မင်းတို့ဘက်က တိုက်ပွဲရပ်လိုက်ပါ၊ နို့မို့ မင်းတို့လူနှစ်ယောက်ကို အသတ်ပဲ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ကျီယန်းချို၏ အော်ပြောသံလည်း ပေါ်လာသည်။

“ဝမ်လုံဖေး.... စုန်းတောက်ဂူ.... ကျုပ်တို့ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကို မငဲ့ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ စိတ်တိုင်း ကျ ဆုံးဖြတ်ပါ”

ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ကျီယန်းချီတို့ကို ငဲ့သဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးက သူ့လူများကို အမိန့်ထပ်မပေးဘဲ မတိုက်ရန် အော်ပြောလိုက်ရသည်။

မန်ချူးတပ်မှူး ခုံးတိတ်၏ အော်ပြောသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ငါတို့ တပ်ဖွဲ့အားလုံး ဒီကနေ ဆုတ်မယ်။ မင်းတို့ သူပုန်တွေ တစ်ယောက်မကျန် ဒီလျှိုထဲမှာ ကျန်နေတာကိုပဲ ငါ လိုချင်တယ်။ လိုက်လာလို့ကတော့ မင်းတို့ လူသုံးယောက်ကို အသတ်ပဲ”

တပ်မှူး ခုံးတိတ်၏ ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့် ဝမ်လုံဖေးတို့ ရှေ့တိုးရအခက် နောက်ဆုတ်ရ အခက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မရှေ့တိုးလျှင် ကျီယန်းချီတို့ သေကြာရမည် ဖြစ်၏။ ကျန်နေခဲ့လျှင် မန်ချူးတို့ကို လက်လွတ်ရပေတော့မည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် တန်ဆာခံအဖြစ် ပါသွားသော ကျီယန်းချီတို့ သုံးယောက်အား မန်ချူးတို့က ဘေးလွတ်ရာ အရောက်တွင် သတ်မပစ်ဟု အတတ်မပြောနိုင်ပါချေ။ သို့သော် ယခုနေ ဝင်ကယ်လျှင် သေချာပေါက် သေကြပေလိမ့်မည်။ လွှတ်ပေးလိုက်ပါက ကျီယန်းချီတို့ လွတ်မြောက်ရန် အနည်းငယ် မျှော်လင့်ချက် ရှိနေမည်လား။ ဝမ်လုံဖေးနှင့် စုန်းတောက်ဝူ အရေးပေါ် တိုင်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရသည်။ လောလောဆယ် မန်ချူးတပ်ကို ဆုတ်ခွာခွင့် ပေးလိုက်ကြမည်။ ၎င်းနောက် မန်

ချူးတပ် မရပ်မီအောင် ခြေရာခံ၍ လိုက်ကြမည်။ အခြေအနေပေးပါက ဝင်တိုက်ကြမည်။

ဝမ်လုံဖေး ပြန်အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့လူ သုံးယောက်ကို လွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ကို ဆုတ်ခွာခွင့်ပြုမယ်”

တပ်မှူးခုံးတိတ် အော်ပြောသံ ပေါ်လာသည်။

“ခုချက်ချင်းတော့ လွှတ်မပေးနိုင်သေးဘူး။ တို့အတွက် လုံခြုံ စိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရောက်ရင် မင်းတို့လူ သုံးယောက်ကို လွှတ်ပေးဖို့ ကတိပေးတယ်”

“မင်းတို့ ကတိတည်ပါစေ”

“မင်းတို့လည်း ကတိတည်ပါ။ ဒါဆို တို့လည်း ကတိတည်မယ်”

ဝမ်လုံဖေး ပြန်အော်ပြောပြီး သူ၏ လူယုံတပ်ည့် ဟုန်းအော့ကို မန်ချူးတပ်နောက် နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ ဆုတ်ခွာသံကို ဝမ်လုံဖေးတို့ ကြားကြရသည်။

ဟုန်းအော့လည်း ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်လို ပြေးထွက်သွားသည်။ ခဏနှင့် အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်သွားသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ အားလုံး လျှိုကြီးထဲ၌ ကျန်နေခဲ့ကြသည်။

*

ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မိုးသားတိမ်လိပ်များ အုံ့မှိုင်းနေသည်။ နေဝန်းပျောက်ကွယ်နေသည်။ နေရောင်က ထင်းထင်းလင်းလင်း မရှိချေ။

ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့ မျက်စိရှင်ရှင်ထားကာ မန်ချူးတပ်ဆုတ်သွားရာ လမ်းကြောင်းသို့ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ ခရီးအတန်ပေါက်သည်အထိ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြပြီးနောက်၊ လူတို့ထံ အမောတကောနှင့် ပြေးလာနေသော ဟုန်းအော့ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။

ခဏနှင့် ဝမ်လုံဖေးအနီးသို့ ဟုန်းအော့ ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဝမ်လုံဖေး၏ အမေးကို မစောင့်ဘဲ ပြောသည်။

“ဒီကနေ ဆယ်လီလောက် အကွာအဝေးမှာ မန်ချူးတွေ စခန်းချ အနားယူနေကြတယ် သခင်”

ဝမ်လုံဖေး ဖြတ်မေးသည်။

“ကျီယန်းချိုတို့ အခြေအနေကော”

“ခုထိတော့ အခြေအနေ ကောင်းပါသေးတယ် သခင်၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ဝါတို့ အမိလိုက်မယ် ဟုန်းအော့၊ မင်း လမ်းပြ”

ဟုန်းအော့ ရှေ့မှ ဦးဆောင် လမ်းပြသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့ အားလုံး နောက်မှ မပြေးရုံတမယ် လိုက်ခဲ့ကြသည်။

“ဂျိန်း.... ဂျလိန်း”

“ဒိန်း.... ဒိန်း”

မိုးခြိမ်းသံ၊ မိုးကြိုးပစ်သံများ ပေါ်လာသည်။ လေလည်း တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လာသည်။

ရှေ့မှသွားနေသော ဟုန်းအော့က ဝမ်လုံဖေးကို လှည့်ပြောသည်။

“မြန်မြန်လာကြဖို့ အမိန့်ပေးပါ သခင်၊ မိုးရွာလာရင် မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုန်းအော့”

“မန်ချူးတွေ စခန်းချတဲ့နေရာ မရောက်ခင် ချောင်းတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကြရမယ် သခင်။ အဲဒီချောင်းကို ကျွန်တော်တို့က မရဏချောင်းလို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ မိုးရွာခင် အချိန်ဆိုရင် မရဏချောင်းရေဟာ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ပဲ စီးပါတယ်။ ရေကလည်း လူ့ခါးစောင်းလောက်ပဲ နက်ပါတယ်။ လွယ်လွယ်ကလေး ဖြတ်လို့ရပါတယ်။ မိုးရွာလို့ တောင်ကျရေ ပါလာရင်တော့ ရေစီး သိပ်ကြမ်းတယ်။ ဖြတ်ကူးတဲ့လူ မှန်သမျှ သေမှာပဲ”

ဝမ်လုံဖေး နားလည်သွားသည်။ အင်အား နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ရှိသော သူ့အဖွဲ့ကို ခြေလှမ်း သွက်သွက်နှင့်ရန် အမိန့်ပေးရသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်အရောက် တစ်ဖက်တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင် ချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆီးမြစ်ကြရသည်။

“ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ”

ထိုစဉ် လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးသီးမိုးပေါက်များက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလေတော့သည်။

“မြန်မြန်လာကြ။ မြန်မြန်လာကြ”

ဟုန်းအော့ အော်ပြောရင်း ပြေးဆင်းသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ခြေကုန် ပြေးဆင်းကြသည်။

သူတို့အားလုံး ချောင်းဘေးသို့အရောက် ချောင်းရေမှာ ဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဟုန်းအော့က ချောင်းရေကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ ဝမ်လုံဖေးကို ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ပြောသည်။

“ရေစီးသိပ်သန်နေပြီ သခင်။ ကျွန်တော်တို့ ကူးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကူးမယ်ဆိုရင် ချောင်းတစ်ဖက် မရောက်ခင် သေကုန်မှာပဲ”

“တို့တွေ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဟိုဘက်ကို မရောက် ရောက်အောင် ကူးကြမှဖြစ်မယ် ဟုန်းအော့။ နို့မို့ မန်ချူးတွေကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကူးလို့ မဖြစ်ဘူး သခင်။ ဒီမရဏ ချောင်းအကြောင်းကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပါတယ်”

“မန်ချူးတွေ လွတ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဟုန်းအော့။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့တော့ ကူးရမှာပဲ။ ကျီယန်းချီတို့ အသက်ကို ကယ်ဖို့ ငါတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ဒီရေစီးလောက်နဲ့တော့ ကူးလို့ ရမယ် ထင်ပါရဲ့။ စမ်းကြည့်ကြရအောင်လား”

စုန်းတောက်ဝူက ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။

*

ဝမ်လုံဖေးလည်း စုန်းတောက်ဝူနှင့် တိုင်ပင်တာ နွယ်ကြို များ ခုတ်၍ ဆက်သည်။ ချောင်းက ပေငါးဆယ်ကျော် ရှည် သဖြင့် နွယ်ကြိုးကို ပေခြောက်ဆယ်ခန့် အရှည် လုပ်ရသည်။

သူတို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ နွယ်များ ပေါသဖြင့် ခဏနှင့် လိုအပ်သော နွယ်ကြိုးကို ရသည်။

ဟုန်းအော့က နွယ်ကြိုးစကိုရှေ့ ဆုံးမှကိုင်၍ ဦးစွာ ချောင်း ထဲကို ဆင်းသည်။ ရေစီးနောက်မပါရန် ထိန်း၍ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သည်။ သူ့ နောက် ငါးပေကွာစီမှ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် နွယ်ကြိုးကို ကိုင်ကာ ချောင်းထဲ ဆင်းကြသည်။ ကူး ကြသည်။

ပဉ္စမမြောက်တွင် ဝမ်လုံဖေးလည်း နွယ် ကြိုး ကို ကိုင် ၍ ချောင်းထဲ ဆင်းကူးသည်။ ရေစီးက ပို၍ ပို၍ သန်လာသည်။ ချောင်းထဲရောက်နေသူအားလုံး နွယ်ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ထားကြသည်။

“ဝေ၊...ဝေ၊...ဝေ၊...ဝေ၊”

ဟုန်းအော့ ချောင်းအလယ်သို့အရောက်တွင် ရေစီးအားက ပြင်းသထက် ပိုပြင်းလာသည်။ ဟုန်းအော့ ထိန်းမရ ဖြစ်လာ သည်။ အခြေအနေ မဟန်တော့မှန်း သိသဖြင့် နောက်ပြန် လှည့်ပြီး အော်ပြောသည်။

“ကုန်းပေါ်ပြန်တက်ကြ၊ ကမ်းပေါ် ပြန်တက်ကြ၊ မရ... မရ...”

ဟုန်းအော့ ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရချေ။ ထိန်းမထားနိုင် တော့ဘဲ ရေစီးနောက် ပါသွားတော့သည်။ ကျန်လူများလည်း မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရေစီးနောက်မျောပါကုန်ကြသည်။ အားလုံး ပင် နွယ်ကြိုးကို ကိုင်မြဲ ကိုင်ထားကြသဖြင့် ဝေးဝေးကိုတော့ မျောမပါချေ။

ချောင်းတေးမှ နွယ်ကြိုးကို ကိုင်ကာ ထိန်း၍ လျှော့ပေးနေ သော စုန်းတောက်ဝူနှင့် အဖွဲ့ဝင် တချို့လည်း ကြိုးကို ပြန်ဆွဲ ကြသည်။ ကြိုးကို ကိုင်ထားသည့် ရေထဲမှလူများ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ကုန်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးကမူ ကြိုး လွတ်သွားသည့် လူတစ်ယောက်ကို ညာဘက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထားပြီး ဘယ်လက်ဖြင့် ကြိုးကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့သာ ကြိုးလွတ်သွားပါက နှစ်ယောက်စလုံး ရေစီးနောက်သို့ ပါသွားတော့မည် ဖြစ်၏။

“အား”

ရေစီးသံများကို ထိုးဖောက်၍ အော်ဟစ်သံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်လုံဖေး အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့လူ တစ်ယောက် ရေစီးနှင့် မျောပါသွားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ မည်သို့မှ မကူနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးမို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရလေသည်။

နှယ်ကြိုးသာ မရှိပါက ချောင်းထဲ၌ ရှိနေသူအားလုံး တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

နောက်ဆုံး ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကုန်းပေါ် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ရေစီးဖြင့် မျောပါသွားသူ ကိုမူ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။ ဟုန်းအော့လည်း ထိုလူ့ အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး မြည်တုန်တောက်တီးနေလေသည်။

“သခင်တို့ကို ကျွန်တော် ပြောသားပဲ။ ဒီချောင်းအကြောင်း ကျွန်တော် အသိဆုံးပါလို့ ၊ အခု ဇွတ်ဖြတ်ကူးတော့ ကျွန်တော့် လူတစ်ယောက် အချည်းနှီး ဆုံးသွားပြီ။ ကျန်တဲ့လူတွေတောင် ကံကောင်းလွန်းလို့ မသေတာ”

ဝမ်လုံဖေးလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်နေသည်။

အားလုံးပင် မိုးရေထဲ၌ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိကြသည်။

မိုးက ဆက်တိုက်ရွာသည်။

မွန်းလွဲပိုင်းမှ မိုးတိတ်သွားသည်။ မိုးတိတ်ပြီး အတုန်ကြာမှ ချောင်းရေလည်း ရေစီးအား လျော့သွားသည်။

ယခုမှပင် ဝမ်လုံဖေးတို့ လူစုလည်း ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြရသည်။ ရေစီးအား လျော့သွားပြီဖြစ်၍ ချောင်းကို လွယ်လင့် တကူ ဖြတ်ကူးနိုင်ကြသည်။

*

ချောင်းနှင့် ၃ လီခန့်အကွာရှိ တောအုပ်ထဲသို့ရောက်သော အခါ ဤနေရာ၌ မန်ချူးတပ် စခန်းချသွားကြောင်း ဟုန်းအော့က ပြောပြသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှတော့ မတွေ့ရပါချေ။

ရေစိုနေသော မီးဖိုနှစ်ဖိုနှင့် စားကြွင်း စားကျန်များသာ တွေ့ရသည်။ မိုးရွာစလောက်ကပင် မန်ချူးတို့ ထွက်သွားကြကြောင်း ခန့်မှန်းမိကြသည်။

သူတို့တစ်စုတို့ ဆက်လိုက်သင့် မလိုက်သင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသည်။

အချို့က ဆက်မလိုက်ချင်ကြ။ စုန်းတောက်ဝှက်မှု ရန်သူ့ နောက်သို့ ခြေရာခံပြီး ဆက်လိုက်ချင်သည်။

ဟုန်းအော့ကမူ အားလုံးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သွားထိုင်ပြီး ရေစို သစ်ကိုင်ခြောက်များကို စုပုံ၍ မီးရှို့ နေသည်။ မီးခိုးများ အူထွက်လာသောအခါ သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးမှုန့်များကို မီးတောက်ထဲသို့ ဖြူး လိုက် သည်။ ထို နောက် ပါးစပ်မှ တတုတ်တုတ်ရွတ်ကာ ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုး နေလေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံကမူ အနီရောင် အဝါရောင် အပြာရောင် အဖြစ်တစ်ရောင်ပြီး တစ်ရောင် ပြောင်းနေသည့် မီးခိုးများကို မျက်တောင် မခတ် ကြည့်နေသည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း ဟုန်းအော့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် အဓိပ္ပာယ် မရှိသည့် လုပ်ရပ်များကို လုပ်နေသဖြင့် ဟုန်းအော့အား စိတ်ထဲမှ အပြစ် တင်မိသည်။

ခဏ အကြာတွင် ဟုန်းအော့ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။ ဝမ်လုံဖေးထံ လျှောက်လာပြီး မေးသည်။

“နယ်ချဲ့ကောင်တွေနောက် ဆက်လိုက်ကြမလား၊ နောက် ပြန်လှည့်ကြမလား။ သခင်တို့ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြပါသလဲ” ဝမ်လုံဖေးက....

“ဆက်လိုက်ကြမယ် ဟုန်းအော့။ အင်း... ကျီယန်းချီတို့ကို ဒီကောင်တွေ သတ်လိုက်ပြီလားတော့ မသိဘူး။ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ကျီယန်းချီတို့ကို အသက်ရှင်လျက် ခေါ်သွားရတာ သူတို့အတွက် အန္တရာယ် မဟုတ်လား”

ဟုန်းအော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ လေသံအေးအေး ဖြင့် ပြောသည်။

“အင်းလေ.... ကျွန်တော်တို့တွေ ဆက်လိုက်ကြရမှာပါပဲ။ ခုချိန်ထိ ကျီယန်းချီတို့ သုံးယောက်စလုံး အသက် ရှင်လျက် ရှိသေးတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဟင်.... မင်းက ဘယ်လို သိသလဲ”

“ကျွန်တော် တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ ပညာနဲ့ သိထားပါတယ် သခင်”

“တော်စမ်းပါ ဟုန်းအော့ရာ.... အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့”

“အင်းလေ.... သခင်က ကျွန်တော့် ပညာ အကြောင်းကို မသိတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလို့ပဲ ထင်မှာပဲ။ ကျွန်တော် ပြော

ပါရစေသခင်၊ ကျွန်တော်တို့တွေ ခုဆက်လိုက်ကြရင် မန်ချူး တပ်ကို သေချာပေါက် တွေ့မှာပါ။ ကျီယန်းချီတို့ရဲ့ အသက် ကိုလည်း ကယ်နိုင်မှာပဲ။ မန်ချူးတပ်ကိုလည်း နိုင်စေရင် တိုက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မန်ချူးတပ်က အသက်ရှင်လျက် လွတ် မြောက်သူ ဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်။ နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက် က သေကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း ကိုးယောက် တိတိ ကျဆုံးလိမ့်မယ် သခင်။ အဲ... ကျဆုံးမယ့်အထဲမှာတော့ ကျွန်တော် မပါဘူး။”

“တော်စမ်းကွာ... တော်စမ်း။ ကရူးထပြီ၊ မင်း စိတ်ထဲ ထင်ရာ မြင်ရာ ပေါက်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့။ တို့ အခု ခရီးဆက်မယ်”

သူ့ စကားမဆုံးခင် ဝမ်လုံဖေးက ဖြတ်၍ ဟောက်လိုက် သဖြင့် ဟုန်းအော့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ သူက ခေါင်း တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ကာ....

“ကောင်းပါပြီ သခင်... ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ဆက် မပြောတော့ပါဘူး။ အရူးစကားလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် မကြာခင် တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော် ပညာကို သခင် ယုံကြည်လက်ခံလာလိမ့်မယ်”

ဟုန်းအော့ စကားဆုံးလျှင် ဆုံး ချင်း ဝမ်လုံဖေး အနီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးတို့အဖွဲ့ တစ်ရက်ခရီးခန့် ခြေရာခံ၍ ဆက်လိုက် ကြသည့်တိုင်အောင် မန်ချူးတပ်၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင် ကြရသေးချေ။

ပထမတွင် မြောင်လူမျိုးစုများ နေထိုင်သည့် ရွာငယ်လေး များကို တွေ့ရသေးသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရွာဆက် ကျ လာသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူနေအိမ်ခြေကိုပင် မတွေ့ရတော့ ပါချေ။

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်မူ သူတို့ ရွှေဘက်မှ အော်ဟစ် တိုက်ခိုက်သံများကို ဝမ်လုံဖေးတို့ ကြားကြရသည်။ မန်ချူး ဘာသာစကားဖြင့် အော်ပြောသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ မြောင်လူမျိုးစုတို့၏ ဘာသာစကားနှင့် အော်ပြောသံများကို လည်း ကြားရသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ အားလုံး အသံများထွက်ပေါ်ရာဆီသို့ တစ် ရှိန်ထိုး ပြေးခဲ့ကြသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ရောက်လာကြသောအခါ မြောင်လူမျိုး ခရီးသွား တစ်စုအား မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဝိုင်းဝန်း တိုက်

ခိုက်နေကြကြောင်း လှမ်းတွေ့ကြရသည်။ မြောင်လူမျိုးစုများက အင်အားနည်းသည်။ မန်ချူးတို့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့သာ အထိနာကြသည်။

“တက်....တက်....တိုက်”

ဝမ်လုံဖေး အော်ဟစ်ရင်း ရှေ့ဆုံးမှပြေးတက်သည်။ မန်ချူးတို့အား မညှာတမ်း ဝင်တိုက်သည်။ အဖွဲ့ဝင် အားလုံးကလည်း မန်ချူးတို့ကို ဖိတိုက်ကြသည်။

မန်ချူးတို့လည်း ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် အတိုက်ခံရသဖြင့် အကျအဆုံး များသည်။ သူတို့တစ်တွေ့ အခြေမလှတော့ကြောင်း သိသဖြင့် ဖောက်ထွက်ကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့ အဖွဲ့ဘက်မှ ဖောက်မထွက်ရဲချေ။ အနည်းငယ်သာရှိသောကြောင့် လူမျိုးစုများကို ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်သုတ်သင်၍ ဖောက်ထွက်ကြသည်။

မြောင်ခရီးသည် တစ်ယောက်မကျန် သေဆုံးကုန်သည်။

စုန်းတောက်ဂူနှင့် အဖွဲ့ဝင်တချို့က ထွက်ပြေးသွားသော မန်ချူးတို့နောက်သို့ လိုက်တိုက်ကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးနှင့် အဖွဲ့ဝင်အချို့ကမူ ကျန်ခဲ့သော မန်ချူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။ မန်ချူးတို့ အထိနာသကဲ့သို့ ဝမ်လုံဖေးတို့ ဘက်မှလည်း အကျအဆုံးရှိသည်။

မကြာမီ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသည်။

စုန်းတောက်ဂူတို့လည်း ဝမ်လုံဖေးတို့ထံ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မန်ချူးတို့ ဖမ်းခေါ်သွားသော ကျီယန်းခိုတို့ သုံးယောက် ဘေးမသိရန်မခပိလာကြောင်း တွေ့ရသောအခါ ဝမ်လုံဖေး ဝမ်းသာသွားသည်။ ဝမ်လုံဖေးနှင့် ကျီယန်းခိုတို့ ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြသည်။

စုန်းတောက်ဂူက ဝမ်လုံဖေးအား ပြောသည်။

“ညီလေး ဝမ်၊ ကျီယန်းခိုတို့ကို ဟိုဘက်မှာ ကြိုးတုပ်ပြီး ဖမ်းထားတာ။ နယ်ချဲ့ကောင်တွေကို တို့က အပြတ်လိုက်ရှင်းတာ တစ်ယောက်တော့ လွတ်သွားဘယ်၊ ကျန်လူတွေကိုတော့ တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်လိုက်နိုင်တယ်”

ဝမ်လုံဖေးက....

“ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာလည်း နယ်ချဲ့ကောင် တစ်ကောင်မှ အသက်ရှင်လျက် မကျန်ဘူး အစ်ကို တောက်ဂူ၊ ဒီကောင်တွေ အဖွဲ့ကို ဖြိုလိုက်နိုင်တာရယ်၊ အစ်ကို ယန်းချိုတို့ကို ခုလို ကယ်လိုက်နိုင်တာရယ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အောင်ပွဲပဲ”

ဝမ်လုံဖေးလည်း မိမိလူများကို ပြန်စုစေသည်။ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ မိမိတို့ဘက်မှ ကိုးဦးတိတိ ကျဆုံးကြောင်း သိရသည်။

ဟုန်းအော့ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်ထားသော စကားကို ဝမ်းလုံဖေး သတိရလိုက်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဟောကိန်း အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဟုန်းအော့၏ ပညာကိုမူ ဝမ်းလုံဖေး မယုံပါချေ။ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုဟုသာ သဘော ထားလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ဝမ်းလုံဖေးတို့လည်း အလောင်းများ အားလုံးကို မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြပြီး ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင်သာ ညအိပ် စခန်းချလိုက်ကြသည်။

မနက်ဖြန်မနက် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်မှာပင် ဝမ်းလုံ ဖေးတို့အဖွဲ့ နောက်ကြောင်းခရီးကို ပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ မိုးမှောင်ကြီး ကျလာသည်။ မိုးထစ်ချုန်းသံများ ပေါ်လာသည်။ လေပြင်းတိုက်လာပြီး သဲသဲမဲမဲ မိုးရွာချသည်။

မိုးသည်းထန်လွန်းသဖြင့် ဝမ်းလုံဖေးတို့ လူစုသည် ဝါးတစ်ရိုက် ထက် ပို၍ မမြင်ကြရပါချေ။

မိုးသံ လေသံများ သောသောညံ့နေသည်။

“မိုးတွေ သိပ်သည်းနေတယ်။ ကျုပ်တို့တွေ တစ်နေရာရာ မှာ မိုးခိုနေကြရင် ကောင်းမယ်”

မိုးသံ လေသံများကို ဝါးဖောက်၍ စုန်းတောက်ပူ၏ အသံ ပေါ်လာသည်။ ကျိယန်းချိက ပြန်အော်ပြောသည်။

“နေရာကောင်းကောင်း မတွေ့ဘဲ ဒီလိုကတော့ ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခရီးနှောင့်နှေးရုံပဲ ရှိမယ်။ နေရာကောင်း မတွေ့မချင် ဆက်သွားကြတာပေါ့”

သူတို့လူစု မိုးထဲလေထဲမှာပင် ခရီးဆက်ကြသည်။

လေတိုက်နှုန်း ပိုမလာသော်လည်း မိုးကမူ ပို၍ သည်းလာ သည်။ ဝါးတစ်ရိုက်အကွာကိုပင် လူလုံးကွဲအောင် မမြင်ရဘဲ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့တစ်တွေ လူမကွဲအောင် သတိထားပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

မည်မျှ ခရီးပေါက်၍ မည်မျှအချိန်ကြာသွားကြောင်း မသိ ကြချေ။

သူတို့လူစု တောင်ကြီး တစ်တောင်ပေါ်သို့ တက်နေစဉ် မှာပင် မိုးတိတ်သွားသည်။ နေရောင် ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

ထိုအခါမှ ရှေ့ဆုံးကသွားနေသော ဟုန်းအော့လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်၍ ရပ်လိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့ တက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

“သခင်... ကျွန်တော်တို့တွေ လမ်းမှားလာပြီ ထင်တယ်။ ဒီနေရာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။”

ဝမ်လုံဖေးလည်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟုန်းအော့။”

“တောင်ထိပ်ရောက်အောင်တက်ပြီး လမ်းစကို ရှာရတော့ မှာပဲ သခင်”

သူတို့အားလုံး သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေသည့် တောအုပ်ကြီးအတွင်း၌ ရောက်နေကြသဖြင့် တောင်ထိပ်ကို မမြင်ကြရချေ။ အကွာအဝေးကိုလည်း မမှန်းနိုင်ကြချေ။

တောင်ပေါ် ဆက်တက်ကြသည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သစ်ပင်ကြီးငယ်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်နေသည်။

မိုးသာချုပ်သွားသည်။ တောင်ထိပ်ကို မရောက်ကြသေးချေ။

ထို့ကြောင့် ရောက်သည့်နေရာတွင်ပင် စခန်းချ ညအိပ်ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ယံ အချိန်တွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာလာပြန်သည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ ဆက်အိပ်၍ မရကြတော့သဖြင့် တောင်ပေါ် ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။ မိုးက သည်းသော်လည်း မနေ့ကလောက်တော့ မသည်းချေ။

တစ်နေ့လုံး နေရောင်ကိုတော့ မမြင်ရ။ မိုးကစွေလိုက်၊ သည်းလိုက်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ရွာနေသည်။

ညမိုးချုပ်သွားသည့်တိုင်အောင် တောင်ထိပ်ကို မရောက်ကြသေး သဖြင့် ဝမ်လုံဖေးတို့ အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အချို့က ဟုန်းအော့ကို အပြစ်တင်ကြသည်။ အချို့က အဆက်မပြတ် ရွာခဲ့သော မိုးကို အပြစ်တင်ကြသည်။

ထိုညက သူတို့တစ်တွေ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မီးမွှေးပြီး ရေစိုနေသော အဝတ်များ ခြောက်သွားရန် မီးပုံပတ်ပတ်လည်၌ ဝိုင်းထိုင်ကြရသည်။ ဂိက္ခာနည်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ညစာကိုလည်း မြီးမြိ ချွေတာ၍ စားကြရသည်။

မည်သူမှ လန်းဆန်း တက်ကြွခြင်း မရှိချေ။

အကြီးအကျယ် လှမ်းမှားနေကြပြီ ဖြစ်၏။ တောအုပ်က ပို၍ ပို၍ ထူလာသည်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရန် တိုင်ပင်ကြသည်။

*

နောက်တစ်နေ့၌ သူတို့သည် တောင်ပေါ်တက်သည့် ခရီးစဉ်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ကြပြီး နောက်ကြောင်းကို ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မိုးမရွာသော်လည်း ကောင်းကင်ပြင်၌ မိုးသားတိမ်လိပ်များနှင့် စိုင်းနေဆဲပင် ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေးတို့သည် သူတို့တက်ခဲ့သော လမ်းမှ ပြန်ဆင်းလာကြသော်လည်း လမ်းစ ပျောက်နေပြန်သည်။ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြသည်။ နက်ရှိုင်းသော ချောက် ကမ်းပါးကြီး များ ခံနေသဖြင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖြစ်၏။

ယနေ့ သူတို့တစ်တွေ ခရီးမတောင်ကြချေ။

ရိက္ခာလည်း နည်းနေပြီ ဖြစ်၏။

နေ့လယ်ဘက်၌ ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း စိတ်ဓာတ်ကျစွာဖြင့် စမ်းချောင်းလေး နဘေးတွင် စခန်းချ နားလိုက်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ဟုန်းအော့ကိုခေါ်ပြီး အမဲလိုက်ရန်ထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် လက်ကီးချောင်း တစ်ကိုယ်တော် အဘိုးကြီး ယဲ မုဟန်းနှင့် နေခဲ့စဉ်က အမဲလိုက်ပညာကို တတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရိက္ခာဖြည့်တင်းရန် အမဲလိုက် ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုဒေသတစ်ခုခုတွင် သားကောင်တွေ ပေါသည်။

မကြာမီ ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ဆတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်၍ ရသည်။ စခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ ဆတ်ကို ဖျက်၍ မီးကင်စားကြသည်။ ကျန်သော အသားကို ကြပ်တစ်ထားလိုက်သည်။

ညဘက်တွင် မီးပုံလျှီးများ နေရာအနှံ့ ဖိုထားကြရသည်။

ဟုန်းအော့ကမူ ဝမ်လုံဖေးတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သစ်ကိုင်းခြောက်များကို စု၍ မီးရှို့သည်။ သစ်ရွက်စိုများကို မီးပုံထဲ ထည့်သည်။ မီးခိုးများ အူထွက်လာသောအခါ မဆေးမှုန်များ ပြူးထည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်မှ ညည်းသံလိုလို အသံပြုလျက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းထိုးနေပြန်သည်။

ဟုန်းအော့တစ်ယောက် ရှေ့ဖြစ်စဉ် များကို တွက်ချက်
နေပြန်လေပြီ။

သူ၏ ပညာကို ယုံကြည်သူအချို့က သူ့အနီး၌ ဝိုင်းထိုင်
နေကြသည်။ ငွေစကို တင်၍ သိလိုသမျှကို မေးမြန်း နေကြ
သည်။ ဟုန်းအော့ကလည်း မေးသမျှကို လေသံအုပ်အုပ်ဖြင့်
ဖြေနေသည်။

မေးမြန်းပြီးသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထသွား
ကြသည်။

ဟုန်းအော့ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့လည်း ပါးစပ်
မှ တအူတ်တူတ် ရေရွတ်ကာ ယိမ်းထိုးနေပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ဟုန်းအော့လည်း ဝမ်းလုံဖေးအနီးသို့ ရောက်
လာသည်။ ဝမ်းလုံဖေး ဘေးနားတွင် စင်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ
လေးနက်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီခရီးစဉ်မှာ လမ်းမှန်ကို ပြန်တွေ့ကြ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး သခင်။ ဒီလိုပဲ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး
တစ်နေရာကို ရောက်သွားကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ထဲ
က နောက်ထပ် လေးယောက် ထပ်ပြီး သေကြလိမ့်ဦးမယ်”

ဝမ်းလုံဖေး စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“တော်စမ်းဟုန်းအော့.... အရေးထဲမှာ မဟုတ်တယုတ်တွေ
လာပြောမနေစမ်းနဲ့”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်မှန်တဲ့ စကားတွေချည်းပါပဲ
သခင်”

“တော်စမ်းကွာ”

“ကျွန်တော် မြင်တာကိုတော့ ပြောပါရစေ သခင်။ ကျွန်
တော်တို့တွေ တောနက်ကြီး တစ်နေရာမှာ သိပ်ပြီးလှတဲ့ မိန်း
မချောလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါလိမ့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော်
တို့ သိပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်
တော်တို့ ဆီကို ကယ်ဆင်ရှင်အဖြစ် ရောက်လာမှာပါ။ ကျွန်
တော် ပြောတာ မမှန်ရင် ကျွန်တော်ကို သခင် ကြိုက်သလို
အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဝမ်းလုံဖေး တွေ့သွားသည်။ ဟုန်းအော့ကိုလည်း အပြစ်တင်
စကား မပြောမိတော့ချေ။ ဟုန်းအော့၏ ရှေ့ဖြစ်ဟောက်နီး
မှာ မှန်ကြောင်း သူတစ်ကြိမ် ကြံခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

*

တောင်ပေါ်သို့ တက်စဉ်က လမ်းဖြောင့်မှ တက်ခဲ့ကြသဖြင့် အခက်အခဲ မတွေ့ကြရသော်လည်း ယခု အဆင်းတွင်မူ လမ်းပျောက်နေသဖြင့် လမ်းကောင်းကို မတွေ့ကြချေ။

ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဆင်းကြရပြီး ငါးရက်မြောက်သည့်တိုင် အောင် တောင်ခြေကို ပြန်မရောက်ကြတော့ချေ။ တောင်ပေါ်တွင်သာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေကြသည်။

မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာ၍ စေ့နေသည်။

ခရီးကလည်း မတွင်၊ အမဲပစ်၍လည်း မရသဖြင့် သူတို့တွင် စားနပ်ရိက္ခာလည်း ပြတ်လေပြီ။

ခြောက်ရက်မြောက် ညနေပိုင်းတွင် သူတို့တစ်တွေ တောင်ခြေကို ရောက်လာကြသည်။

တောင်ခြေတွင် သစ်ပင်ကြီးများ ခပ်ကျဲကျဲသာ ပေါက်ပြီး မြက်ရိုင်းတောကြီးက ကျယ်ပြောစွာရှိနေသည်။

ထိုညက ဝမ်လုံပေးတို့တစ်တွေ တောင်ခြေမှာပင် စခန်းချကြသည်။

ထို မြက်ရိုင်းတောကြီးကို သူတို့ စရီးစဉ် တစ်လျှောက်၌ ယခုမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေ မြင့်မား ရှည်လျားလှသော တောင်ကြီး၏ တစ်ဖက်သို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် တောင်မြင့်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး မြက်ရိုင်းတောကြီးထဲမှ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ အစာမစားရသည်မှာ တစ်ရက်ကျော် ရှိသွားပြီဖြစ်၍ အားလုံး ဆာလောင်မုတ်သိပ် နေကြသည်။ ရေကိုမူ သောက်ကြရသဖြင့် အားမပြုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မြက်ရိုင်းတောကြီးက ထင်ထားသည်ထက် ကျယ်ပြောလှသည်။ မိုးရွာသွန်းနေသဖြင့် ဗွက်များ ရွံ့နွံ့များကို ကျော်ဖြတ်ကြရသည်။ သူတို့အားလုံး ဗွက်အလူးလူး ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုညက မြက်ရိုင်းတောကြီးထဲ၌ပင် ညအိပ်ကြရသည်။ မှက်များ၊ ပျံတံများ၊ တောခြင်ရိုင်းကြီးများ အဆက်မပြတ် ကိုက်ခဲခြင်းကြောင့် မည်သူမှ နှစ်ခြိုက်စွာ မအိပ်နိုင်ကြချေ။

နားနေလိုကြသော်လည်း နားနေရန် မဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ခရီးနှင့်ကြရပြန်သည်။

ညနေစောင်းမှူးမြက်ရိုင်းတောကြီး အဆုံးသတ်ကာ တော
အုပ်ကြီး အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ အခြားလူသူကို မတွေ့ကြရသည်မှာ ရက်
အတန်ကြာနေပြီ ဖြစ်၏။ လာခဲ့သည့် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး
တွင်လည်း လူသူ သွားလာနေထိုင်ခဲ့သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို
မတွေ့ခဲ့ကြချေ။

အစာမစားကြရသဖြင့် အားအင် ဆုတ်ယုတ်ကာ ခရီး
မဆက်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေကြသည်။ သို့
သော် လူနေအိမ်ခြေကို တွေ့ရန် အရေးကြီးသဖြင့် ခရီးဆက်
ကြရသည်။

ထိုကဲ့သို့ အခြေအနေ ဆိုးရွားနေသည့် ကြားမှ အဖွဲ့ဝင်
နှစ်ယောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖျားနာပြန်လေသည်။ ထိုလူ
နှစ်ယောက်ကို ပါလာသော ဆေးဝါးဖြင့် ကုသကြရသည်။
ပြုစုကြရသည်။

သို့သော် အဖျားက မကျချေ။ ထိုည သန်းခေါင်ကျော်တွင်
လူမမာ နှစ်ယောက်စလုံး အဖျားပိုတက်လာသည်။ ကယောင်
ကတန်းများ ပြောကာ အခြေအနေ ပိုဆိုးလာသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့တစ်တွေ ခရီးမဆက်နိုင်ကြတော့
ချေ။

ဝမ်လုံဖေးလည်း အဆိုးဆုံးအခြေအနေကို သူ့အဖွဲ့ ရောက်
နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဟုန်းအော့အား ခေါ်ကာ အမဲပစ်ထွက်ရ
ပြန်သည်။ အကယ်၍ မိမိတို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေလျှင်
တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အသံပေးရန် စုန်းတောက်ဝူနှင့်လည်း
စီစဉ်ခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အမှတ်အသားပြုလုပ်၍ စခန်းချသော
နေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စခန်းနှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့
ရောက်လာကြသည့်တိုင်အောင် သားကောင်၏အရိပ်အယောင်
ကိုမျှ မတွေ့ကြရချေ။

မျောက်အော်သံများကိုမူ ကြားလာရသည်။ အလှမ်းဝေး
သော်လည်း မျောက်အော်သံများ ညံ့နေသည်။ မျောက်များ
ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေကြောင်း သိနိုင်သည်။

“တော်တော်မျောက်ပေါ်တဲ့ တောပဲ သခင်၊ မျောက်အော်
သံတွေ ညံ့နေတာပဲ”

ဟုန်းအော့ မှတ်ချက်ချသည်။ ဝမ်လုံဖေး ခေါင်းညိတ်သည်။

*

ထိုနေ့က ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သဖြင့် သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေသော်လည်း ဝမ်လုံဖေးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အား အင် ကုန်ခမ်းနေကြသည်။ အစားမစားရသည်မှာ ကြာချေပြီ။

“ဟုန်းအော့၊ စားကောင်းတဲ့ အသီးအရွက်လေးများ မတွေ့ မိဘူးလားကွ”

ဝမ်လုံဖေး တောင်းတောင်းတတဖြင့် ပြောတော့ ဟုန်း အော့က....

“မတွေ့မိဘူး သခင်။ ဒီတောထဲမှာ သီးပွင့်နေတဲ့ အပင်တွေ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်သိတဲ့ အပင်တွေကျတော့ လည်း အဆိပ်သင့်စေတဲ့ အပင်တွေပဲ ဖြစ်နေတယ်”

“အင်း....ခက်တာပါပဲကွာ”

“သားကောင်သဲ မတွေ့ဘူး။ ဂျေ့ဆက်သွားရင် ကျွန်တော် တို့တွေ စခန်းနဲ့ သိပ်ဝေးပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားလိမ့် မယ်။ ပြန်လှည့်ကြရင် ကောင်းမယ်သခင်”

“နေဦး၊ ငါတို့တွေ စခန်းနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ဝေးလာ ခဲ့ပြီ မသိဘူး”

ဝမ်လုံဖေး ပြောပြီး ယူလာသော မီးကျည်တစ်ခုကို ပစ် ဖောက်လိုက်သည်။

“ရှိ....ဖောင်း”

မီးပွင့်မီးပွားများ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ဖြာလင်းသွားသည်။

မကြာမီ အတော်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှ မီးပွင့်မီးပွားများ ဖြာလင်းသွားသည်ကို ဝမ်လုံဖေးတို့ လှမ်းတွေ့ကြရသည်။

“ဟာ....တို့စခန်းနဲ့ အဝေးကြီး ရောက်လာပြီပဲ”

“ကျွန်တော်တော့ ခြေတွေ လက်တွေ မသယ်ချင်လောက် အောင် နုံးနေပြီ သခင်”

“ရောက်အောင်တော့ ပြန်ရမှာပေါ့ကွာ”

နှစ်ယောက်သား နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။ ခြေ လှမ်းများက နွေးကွေးယိမ်းယိုင်နေကြသည်။ ဆက်မလျှောက် ချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ဟုန်း အော့ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခွေလဲကျသွားသည်။ ဝမ်လုံဖေးက လှမ်းဆွဲသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ဟုန်းအော့နှင့် အတူ တောင်ကုန်းအောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသည်။

တောင်ကုန်းအောက်သို့အရောက် နှင့်ယောက်စလုံး သတိ မေ့သွားကြလေသည်။

*

မျက်နှာပေါ်သို့ ရေစက်ရေပေါက်များ ကျသဖြင့် ဖမ်းလုံဖေး သတိပြန်ရလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မိုးရွာပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံကို အသားဖွင့်ကြည့်သည်။

သူ့ကို မိုးကြည့်နေသော မျက်နှာလေး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ လွန်စွာ ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာဖြစ်၏။ သူမကပင် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ရေစက် ရေပေါက်များ ချပေးနေသည်။

မိန်းမလှကလေး အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိသည်။ သူမကို ဝမ်းလုံဖေး အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေစဉ် သူမက တစ်ဖက်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ထန်ထန်.... မမ မြင်းကုန်းနီးမှာ အရက်အိုးရှိတယ်။ ဒီကို မြန်မြန်ယူလာစမ်း။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး အားပြတ်နေပုံပဲ”

“ဟာ.... မမ သူ့သေပေစေ။ မမ အတွက် သူမကောင်း။ သူ့ကို ပစ်ထား”

မလှမ်းမဝေးမှ အသံပြန်ပေါ်လာသည်။ အသံကကြသည်။ ပြတ်သား ပီသခြင်း မရှိသကဲ့သို့ စကားလုံးလည်း မပြေပြစ်ချေ။ ထိုအသံကိုကြားရုံဖြင့် ဝမ်းလုံဖေး မနှစ်မြို့ဖြစ်သွားသည်။ သူက အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်သည်။

မြင်းတစ်ကောင်အနီးတွင် ဒန္တာကိုယ်ထွားကျိုင်းသော လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အညှီရောင်ဝတ်ရုံကို ဖရိုဖရဲ ဝတ်ထားသည်။ သုန်မှုန်သော အသွင်ကြောင့် ရှုပ်ပိုဆိုးနေသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် ခြေလက်တို့တွင် အမွှေး အမှင် အနည်းငယ် ပေါက်နေသည်။

သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အသွင်အပြင်ကမျောက်ဝံကြီးတစ်ကောင် အဝတ်ဝတ်ထားသည်နှင့် တူနေသည်။

*

ဝမ်းလုံဖေးက ထိုလူ့ကို အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေစဉ် မိန်းမလှလေးက ထိုသူ့ထံ လျှောက်သွားပြီး ဒေါသ တကြီးဖြင့် ပြောဆိုလေသည်။

“ဟဲ့... ထန်ထန်၊ နင် ငါ့စကားကို နားမထောင်ပြန်တော့ဘူးလား။ ငါ သင်ထားတာတွေကို မေ့သွားပြန်ပြီလား။”

မျောက်နှင့်တူသောသူ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ မိန်းမလှလေး ရှေ့၌ ရုတ်ခြည်းဗူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ တောင်းပန်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မမ.... ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုး၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်... မမ စိတ်ဆိုးမှာကြောက်.... မမ ခိုင်း.... ကျွန်တော်လုပ်”

မျောက်နှင့်တူသော လူက ချက်ချင်းပင် မြင်းကုန်းနှီးမှ အရက်အိုးကို ယူ၍ မိန်းမလှလေးကို ပေးသည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း စကား ပြေပြေပြစ်ပြစ် ပီပီသသမပြော တတ်သော မျောက်နှင့်တူသော လူထူးဆန်းကို ကြည့်၍ အံ့ဩ နေမိသည်။

မိန်းမလှလေး ဝမ်လုံဖေးထံ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဝမ်လုံ ဖေး အနီးတွင် အသာထိုင်သည်။ အရက်အနည်းငယ် သောက် ရန် ပြောပြီး အရက်အိုးကို ပေးသည်။

“ကျွန်တော် အရက်မသောက်ချင်ပါဘူး။ ရေသောက်ချင် တယ်။ အစာစားချင်တယ်”

ဝမ်လုံဖေး ပြောတော့ မိန်းမလှလေးက....

“ဒါ ရိုးရိုးအရက် မဟုတ်ပါဘူး။ အားတိုး အရက်ပါ။ ရှင် အားနည်းနေတယ်။ နည်းနည်းလောက် သောက်လိုက် ပါ”

ဝမ်လုံဖေး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အရက်နှစ်ဇုံ သုံးငုံသောက် လိုက်သည်။ အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသည်။ ယခုမှ ဟုန်း အော့ကို သတိရပြီး ဆေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။

မလှမ်းမဝေးတွင် လဲကျ ငြိမ်သက်နေသော ဟုန်းအော့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဟုန်းအော့အနီး သို့ လေးဘက်ထောက်၍ လာခဲ့သည်။

“ဟုန်းအော့.... ဟုန်းအော့”

ဟုန်းအော့ အသက်မှန်မှန်ရှူနေသော်လည်း သတိမေ့နေ ဆဲ ဖြစ်၏။ ဝမ်လုံဖေးက ဟုန်းအော့ကို လှုပ်၍ အသံပေးသည်။

မိန်းမလှလေးလည်း ရောက်လာပြီး ဟုန်းအော့မျက်နှာကို ရေဖြင့် ဖြန်းပေးသည်။ ခဏနှင့် ဟုန်းအော့ ပြန်သတိရလာ သည်။ မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာသည်။ ဦးစွာ ဝမ်လုံဖေးကို ကြည့် သည်။ တစ်ဆက်တည်း မိန်းမလှလေးကို ကြည့်သည်။

ဟုန်းအော့ စိတ်သက်သာသွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ လေသံ ပျော့ပျော့ဖြင့် ဝမ်လုံဖေးကို ပြောသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ သခင်.... ကျွန်တော့် ဟောကိန်း မှန်နေပြီ မဟုတ်လား”

ကယ်တင်ရှင် မိန်းမလှလေးနှင့် တွေ့လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်
ဟောကိန်းထုတ်ထားသည်ကို ရည်ညွှန်း၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်
၏။

ဝမ်လုံဖေး ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ် နေလိုက်သည်။
ဆိတ်ဆိတ်နေ ဝန်ခံသည့် သဘောဖြင့် နှုတ်ပိတ် နေလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် မျောက်နှင့်တူသောလူက ကုန်းနှီးမပါသော
မြင်းကို ဆွဲပြီး ဝမ်လုံဖေးတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အမဲလိုက်
ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က မြင်းနောက်မှ ပါလာသည်။ မြင်းပေါ်
တွင် ဒရယ်သေးသေးကလေးတစ်ကောင် ပါလာသည်။

မျောက်နှင့်တူသောလူကို တွေ့သည်နှင့် ဟုန်းခဏှာမျက်နှာ
မဲ့ရွံ့သွားသည်ကို ဝမ်လုံဖေး သတိပြုလိုက်မိ၏။

မိန်းမလှလေးက မျောက်နှင့် တူသော လူကို ပြောလိုက်
သည်။

“ထန်ထန်.... လောလောဆယ် သူတို့ကို အသားကျွေးလို့
မဖြစ်သေးဘူး။ အသီးအနှံကျွေးမှ ဖြစ်မယ်။ ဒီ အနီးအနား
မှာ ဘာ အသီးအနှံရမလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

ထန်ထန် အမည်တွင်သော မျောက်နှင့်တူသူသည် ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မလှမ်းမဝေးရှိ သစ်ပင်
ကြီးအိ ပြေးသွားသည်။ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

သစ်ပင်ကြီးမှာ မြင့်မားလှသည်။ မြေပြင်မှ ပေ ၃၀ ကျော်
အထိ အခက်အလက် လုံးလုံးမရှိဘဲ ပင်စည်က ပြောင်ချော
နေသည်။ သစ်ပင်အဖျားတွင်မူ ရဲရဲနီနေသော အသီးများ ပြွတ်
နေအောင် သီးနေသည်။

ပင်စည် လုံးပတ်က ကြီးပြီး တည့်တည့်မတ်မတ် ရှိနေကာ
ပြောင်ချောနေသဖြင့် ဤသစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ အဆင့်မြင့် ကိုယ်
ဖော့ ပညာရှင်ပင်လျှင် တတ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော်
မျောက်နှင့်တူသည့် ထန်ထန်ကမူ သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ လွယ်
လင့်တကူ ပေါ့ပေါ့တန်တန် တက်သွားလေသည်။

သစ်ကိုင်းများနှင့် ခုနစ်ပေခန့်အကွာသို့ ရောက်သော အခါ
လွှားခနဲ ခုန်၍ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို တွဲလွှဲခိုသည်။ ထို့နောက်

မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း ခုန်ကူးကာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအထိ တက်သွားလေသည်။

သူ၏ လှုပ်ရှားမှုက လူတစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုထက် မျောက်တစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် တူနေသဖြင့် ဝမ်းလုံဖေးနှင့် ဟုန်းအော့တို့လည်း ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေမိကြလေသည်။

ဝမ်းလုံဖေးတို့၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး မိန်းမလှလေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ထန်ထန်ကို ကြည့်ပြီး ရှင်တို့ အံ့ဩနေကြဘယ် ထင်တယ်။ ထန်ထန်က တခြားလူနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်တဲ့ သစ်ပင်တို့၊ တောင်ကမ်းပါးယံတို့ကို သူက လွယ်လင့်တကူ တက်နိုင်တယ်။ လိမ့်ကျမှာ မဇိုးရိမ်ရဘူး။”

မိန်းမလှလေး ပြောနေစဉ် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ရောက်သွားသော ထန်ထန်က အသီးများ သီးနေသည့် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ် ရပ်ကာ တဝုန်းဝုန်း ခုန်လေသည်။ ဇာတ်နှစ်ဖက်က မည်သည့် သစ်ကိုင်း သစ်ခက်ကိုမှ ကိုင်မထားချေ။

သစ်ကိုင်း တဝုန်းဝုန်း လှုပ်ခါသောအခါ သစ်သီးများလည်း မြေပေါ်သို့ တဖုတ်ဖုတ် ကြွေကျလေတော့သည်။

ထန်ထန်၏ အပြုအမူကို ကြည့်၍ ဝမ်းလုံဖေးနှင့် ဟုန်းအော့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြသည်။ လိမ့်ကျလို့ ကတော့ အသေဝဲဟု တွေးမိကြသည်။

ထန်ထန်က သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ခုန်ကူး၍ တဝုန်းဝုန်း ခုန်ကာ သစ်သီးများကို ခြွေချနေပြန်သည်။

ထို့နောက် သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်းသို့ ကူး၍ အောက်ကို ခုန်ဆင်းသည်။ မိန်းမလှလေးက သစ်ပင်အောက်ကို ပြေးသွားပြီး သစ်သီးများကို ကောက်ယူနေသည်။

ဟုန်းအော့က ဝမ်းလုံဖေးကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီကောင်က လူသားစစ်စစ်တော့ ဟုတ်မှာ မဟုတ်ဘူး သခင်။ မျောက်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်းဝဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။”

မကြာမီ မိန်းမလှလေးနှင့် ထန်ထန်တို့ လာပို့သော သစ်သီးများကို ဝမ်းလုံဖေးနှင့် ဟုန်းအော့တို့ စားကြရသည်။ သာမန်အချိန်အခါမျိုးတွင်သာ ဖြစ်ပါက ထိုသစ်သီးများမှာ သူတို့အတွက် ထူးထူးခြားခြား အရသာရှိလှမည် မဟုတ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော အချိန်မျိုးတွင်မူ လူနဲ့ ချွေးမှ အရသာ ရှိလွန်းလှလေသည်။

ဝမ်လုံဖေး စားနေရင်းမှ မိမိတို့ ပြန်ရောက်အလာကို မျှော်
နေမည့် ကျိယန်းချိုတို့ လူစုကို သတိရမိသဖြင့် ဟုန်းအော့ကို
ပြောသည်။

“ဟုန်းအော့၊ တို့တွေကတော့ စားလို့ သောက်လို့၊ အစ်ကို
စုန်းတောက်ဝူတို့ကတော့ တို့ကို တမျှော်မျှော်နဲ့ ဖြစ်နေရော
မယ်။

“မျက်စိလည် လမ်းမှားနေရင် ထပ်ပြီး ဒုက္ခတွေ့နေပါဦး
မယ် ကွာ”

ဝမ်လုံဖေးက မိန်းမလှလေးကို တစ်ဆက်တည်း လှည့်ပြော
သည်။

“ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီတောထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှား
နေကြတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း မက
ပါဘူး။ နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့လူတွေ ရှိနေပါသေးတယ်”

*

မိန်းမလှလေး ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ရှင်တို့လူတွေ နောက်ထပ် ရှိဦးမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ တွက်မိ
ပါတယ်။ ရှင်တို့ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် မီးကျည်ပစ်ပြီး အချက်
ပေးတာ ကျွန်မ မြင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ အတိဒုက္ခ
ထောက်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူစုကို အကူအညီ ပေးစေချင်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ခေတ္တခဏ တည်းခိုပါရ
စေ”

မိန်းမလှလေးက သက်ပြင်းချ၍....

“အင်း....ရှင်တို့က လူတွေများနေတော့ ခက်တယ်။ ကျွန်မ
ဖေဖေက လူစိမ်းဆို လက်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဩ.... ခင်ဗျားက အဖေနဲ့ နေတာလား၊ ခင်ဗျားတို့
သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ဒီလို လူသူမနီးတဲ့ နေရာမျိုးမှာ
ဘယ်လိုများ နေကြသလဲ”

“ကျွန်မတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။
တစ်ဖက်နယ်က ကူးလာတဲ့ ‘ကူးလန်’ လူမျိုးစုတွေကို စည်းရုံး
ပြီး ရွာတည်နေကြတာပါ။ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေက ရွာရဲ့ အကြီး
အကဲ ပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လူကောင်းတွေပါဗျာ။ နယ်ချဲ့ မန်ချူးတွေကို တိုက်နေတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူမှ အနှောင့်အယှက် မပေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ဖေဖေဆီ ကျွန်တော် လိုက်ပြီး ခွင့်ပန်ပါရစေ။ ခင်ဗျားတို့က တရုတ်လူမျိုး နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တရုတ်အမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်း ကူညီသင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ပြီး အတိဗုက္ခ ရောက်နေလို့ပါ”

မိန်းမလှလေး ရုတ်ခြည်းပြန်မပြောဘဲ တွေဝေ စဉ်းစားနေသည်။ ဝမ်လုံဖေးက မိန်းမလှလေးကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူမကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသယောင် ရှိသော်လည်း မည်သည့်အချိန်က မည်သည့်နေရာတွင် တွေ့ဖူးကြောင်း မစဉ်းစားမိချေ။

ဝမ်လုံဖေး မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း အယူဝါဒမတူတဲ့ တခြားလူမျိုးစုတွေနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လာနေတာ အံ့ဩစရာပါပဲ။ ခင်ဗျား မွေးကတည်းက ဒီမှာပဲ နေခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ အခြေချပြီး လာနေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင်...ဒါဆို ခင်ဗျားရဲ့ ဇာတိက ဘယ်မှာလဲ။ အရင်က ဘယ်မှာ နေခဲ့ပါလဲ”

“ကျွန်မ မွေးရာဇာတိက ရှန်စီးပြည်နယ် ကျင်းလိန်မြို့ပါပဲ။ ကျွန်မ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်မှာ ကျွန်မတို့ သားအဖ ကျင်းလိန်မြို့က အပြီးအပိုင် ထွက်လာကြတာပါ”

“ဟင်”

ဝမ်လုံဖေး လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ကျွန်တော် ကျင်းလိန်မြို့ ဇာတိပါပဲ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝမ်လုံဖေး ပြန်ပြောရင်း မိန်းမလှလေး၏ လည်ပင်းမှ မီးလောင်ရာ အမာရွတ်ကို တွေ့သည်။ ပို၍ ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟင်... မင်း...မင်း၊ လျှာလုံချင်းများ ဖြစ်နေမလား”

မိန်းမလှလေး အံ့ဩသွားသည်။ မျက်လုံး အဝိုင်းသား၊ ပါးစပ် အတောင်းသားဖြင့် ဝမ်လုံဖေးကို ကြည့်သည်။

ဝမ်လုံဖေး စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ထပ်၍ ပြောသည်။

“ပြောစမ်းပါ။ မင်း... မင်း၊ လစန္ဒာစံအိမ်မှာ နေခဲ့တဲ့ လျှူလုံချင်း မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ရှင်။ ရှင် ဘယ်လို သိသလဲ”

သူမ စကားကြောင့် ဝမ်လုံဖေး လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူနှင့် ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကွဲကွာသွားသော ဝယ်ကျမ်းဆွေ၊ အနှစ်နှစ် အလလ လိုက်ရှာခဲ့ရသော လျှူလုံချင်း။ ဤအရပ် ဤအခြေအနေမျိုးဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံရလေပြီ။

*

“အစ်ကို့ကို ညီမ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ အစ်ကို့ ဝမ်လုံဖေးလေ။ နေသူရိန်စံအိမ်မှာ နေခဲ့တဲ့ ဝမ်လုံဖေးလေ။ အစ်ကို့တို့ ဘုံကျောင်းကို သွားကြတုန်းက ညီမရဲ့အင်္ကျီ မီးလောင်ပြီး လည်ပင်းကို မီးဟပ်သွားတော့ အစ်ကိုက မီးငြိမ်းပေးခဲ့တယ်။ ညီမရဲ့ လည်ပင်းမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာ ရခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ညီမ။ ခုထိ အမာရွတ်တွေ ရှိနေသေးတယ်”

ဝမ်လုံဖေး ဝမ်းသာအယ်လဲပြောရင်း သူ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြသည်။ မိန်းမလှလေး လျှူလုံချင်းလည်း များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဝမ်လုံဖေး လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှ မီးလောင် အမာရွတ်ကို ကြည့်ပြီး လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားသည်။

“အစ်ကို့လုံဖေး... အစ်ကို့လုံဖေး နော်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကို့ရယ်”

ဝမ်းသာအယ်လဲ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆွဲကိုင်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှူလုံချင်းတို့ကို ကြည့်ပြီး ဟုန်းအော့ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်ကာ အံ့သြနေသည်။

ထန်ထန်ကမူ ဝမ်လုံဖေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်။ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ သူ့အကြည့်တွင် မနာလိုဝန်တို့ခြင်းများ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူ့ကို မည်သူမှ သတိမထားမိချေ။

“ညီမရယ်.... ညီမတို့သားအဖကို အစ်ကို ရှာခဲ့တာ နေရာဒေသ အနှံ့ပါပဲ။ သတင်း အစအနတောင် မရဘူး။ အခုတော့လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီမှာ လာတွေ့ရတယ်။ အစ်ကို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

“ညီမလည်း အစ်ကိုနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဖေဖေက ဒနသူရိန် စံအိပ်မှာ အစ်ကိုတို့ သားအဖရဲ့ သတင်းကို သူ့လူတွေ့လွတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းသေးတယ်။ အစ်ကိုတို့ တစ်အိမ်သားလုံး မန်ချူးတွေ့ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်ပြီလို့ ကြားရလို့ ညီမတို့တွေ အတော်ကြီး စိတ်မဒကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြတာ။ အစ်ကိုကိုသာ ပြန်တွေ့ရရင် ဖေဖေလည်း သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ”

လျှူလုံချင်း ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ ထန်ထန်ကို လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ထန်ထန်.... ရွာကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင်ပြန်။ ဖေဖေကို ငယ်ငယ်က မိတ်ဆွေလေးနဲ့တွေ့ဖို့ ခေါ်လာမယ် ဆိုတာ ပြောပြ။ ပြီးတော့ အူးခါးနဲ့ လူငါးယောက်ကို ခေါ်ပြီး

ဒီကို ချက်ချင်းပြန်ခဲ့။ မြင်းဆယ်ကောင်ပါ အပိုယူလာ။ ငါ ပြောတာ မှတ်မိရဲ့လား”

ထန်ထန် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း....

“မှတ်မိ”

“ဒါဆို နင်သွားတော့။ ခွေးနှစ်ကောင်နဲ့ ဒရယ်သေကို ထားခဲ့”

ထန်ထန်က ဝမ်လုံဖေးကို မျက်လုံးစွေကြည့်သည်။ လျှူလုံချင်းကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် တုံ့နှေးနှေး လုပ်နေသည်။ လျှူလုံချင်း မောင်းထုတ်လိုက်တော့မှ ကုန်းနီးပါသော မြင်းပေါ် ခုန်တက်၍ ခုန်းစိုင်းစီးသွားလေတော့သည်။

“ညီမတို့ အမဲလိုက်ထွက်တိုင်း ဒီဂူမှာ ခဏ နားတတ်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် လိုအပ်မယ်ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တွေကို ထားတာ”

လျှူလုံချင်း ရှင်းပြသည်။

ဟုန်းအော့က ဒရယ်သေကို ချက်ချင်းဖျက်သည်။ ပြီးတော့ မီးဖို၍ အကောင်လိုက် မီးကင်သည်။

“ကဲ... ဟုန်းအော့၊ မင်းက အစ်ကိုတောက်ဝူတို့ လူစုကို သွားခေါ်လာခဲ့၊ အသံပေးပြီး သွားပေါ့၊ တို့ဆီ ပြန်လာရင် မျက်စိလည်နေရင်လည်း အသံပေး။ မိုးချုပ်သွားရင်လည်း တို့ မီးဖိုပြီး ပြထားမယ်”

လျှူလုံချင်းက သူမ၏ မြင်းကို ယူသွားစေသည်။ အျီယန်းချို တို့ လူစု အဆာပြေ စားနိုင်ရန် သစ်သီးများကိုလည်း ယူသွား စေသည်။

ဟုန်းအော့ မြင်းစီး၍ ထွက်သွားသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှူလုံချင်း ထိုင်၍ ဒရယ်ကို လှည့်ပြီး ကင် ကြသည်။ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုကြသည်။

အမဲလိုက် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က ဂူထောင့်တွင် ငြိမ်နေကြ သည်။

ဝမ်လုံဖေးက သူတို့ တစ်အိမ်သားလုံး၏ အဖြစ်အပျက် သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှတို့ကို လျှူလုံချင်းအား အသေးစိတ် ပြောပြ သည်။

လျှူလုံချင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကိုက အတော့်ကို အ တိ ခု ကွ ရောက် ခဲ့ တာ ကိုး။ လုဟတ်မြို့ကို အစ်ကို လိုက်လာတုန်းကသာ ညီမတို့နဲ့ တွေ့ရင် အစ်ကို ခုလို ခုကွရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေက အစ်ကိုကို ခေါ်လာမှာပဲ။ ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့ ညီမလည်း ဒီလောက်နှစ်တွေ အကြာကြီး ကွဲနေရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း... ခု ကွ များ များ ရောက် ပြီး အတွေ့အကြုံလည်း အတော်ရလိုက်တယ် ညီမ။ အစ်ကိုက ညီမတို့ကို ဒီတစ်သက် ပြန်တွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တောင် စိတ်ကို လျှော့ထားတာ။ ခုလို တွေ့ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ကြုံခဲ့ရတဲ့ ခုကွတွေကို တောင် မေ့သွားပြီ။ ဒါနဲ့ ညီမတို့ သားအဖ တယ်လိုက်နေ တယ်လို ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”

“ညီမကတော့ အစ်ကို လောက် ခုကွမရောက်ခဲ့ဘူး။ အတွေ့ အကြုံလည်း မရခဲ့ဘူး။ လုဟတ်မြို့က ညီမတို့ ထွက်လာပြီး တစ်နှစ်ကျော်လောက် ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ အခြေ မကျသေး ဘူး။ နောက်ဆုံး ဒီနေရာကိုရောက်လာပြီး ရှေးတုန်းက ရွာ ပျက်ကြီး တစ်ရွာကို တွေ့တယ်။ ညီမတို့ နေကြည့်တယ်။ တစ် လလောက် အကြာမှာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ သွားနေတဲ့ ဘူးလန်လူမျိုးစုတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဖေဖေက သူတို့ကို ညီမတို့ ရွာမှာ နေခွင့်ပြုတယ်။ ဖေဖေက အုပ်ချုပ်ပြီး သူတို့ကို ယဉ်

ကျေးလာအောင် ဆုံးမတယ်။ သူတို့ကလည်း ဖေဖေကို သိပ် ပြီး ရှိသေးလေးစားကြတယ်။ ဖေဖေ စကားကို တစ်သဝေမတိမ်း နားထောင်ကြတယ်။ အခုတော့ ညီမလည်း နေသားကျသွား ပါပြီ။”

“ညီမတို့ဆီကို လူစိမ်း ဧည့်သည်တွေ ရောက်မလာကြဘူး လား။”

“ရောက်မလာကြဘူး အစ်ကို။ ညီမတို့နေရာက သိပ်ခေါင် တယ်။ ဖေဖေကတော့ သူ့လူတွေကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် မြို့ပေါ် လွတ်ပြီး လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ခိုင်းတယ်။ မန်ချူးတွေရဲ့ သတင်း၊ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေရဲ့ သတင်းကိုတော့ ညီမတို့ကြားရတယ်။”

အမှောင်ဖုံးလာပြီဖြစ်၍ စကားပြတ်လိုက်ကြသည်။ ဂူပြင် တွင် မီးပုံများ ဖိုလိုက်ကြသည်။

ပြီးနောက် ဒရယ်ကင်ကို စားရင်း စကားဆက်ပြောကြသည်။ အမဲလိုက်ခွေးကြီး နှစ်ကောင်ကိုလည်း ကျွေးသည်။

“တောကြီး တောင်ကြီးထဲမှာ ညီမ နေရတာ မပျင်းဘူး လား။”

“ရောက်စကတော့ ပျင်းတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ နောက် တော့လည်း နေသားကျသွားပြီး မပျင်းတော့ပါဘူး။ ဖေဖေက

ညီမကို တောကြီးထဲမှာ ထားတယ်ဆိုပေမယ့် မြို့ပေါ်မှာနဲ့ တန်းတူ စားဝတ်နေရေး ဝယ်ဆင့်မြှင့်အောင် ထားပါတယ်။ ထန်ထန် ရောက်လာတော့ ညီမ ပိုမပျင်းတော့ဘူး။ သူက ညီမ စကားကို နားထောင်တယ်။ ညီမ ခိုင်းတာမှန်သမျှ အကုန် လုပ်တယ်။ အမြဲလိုလို ညီမနားမှာပဲ နေတယ်။”

“ထန်ထန်ဆိုလို့ မေးရဦးမယ်။”

“ဘာများလဲ အစ်ကို။”

“သူ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အသွင်အပြင်က တစ်မျိုးပဲ။ ညီမတို့ သူ့ကို ဘယ်လို တွေ့ကြတာလဲ။”

“အင်း... သူ့ အကြောင်းက စိတ်ဝင်စားစရာလဲကောင်း။ သနားစရာလဲ ကောင်းလှပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ ဒီလို အစ်ကို။ ညီမတို့ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျောက်တွေ မျောက်ဝံတွေ သိပ်ပြီး ပေါ့တယ်။ ညီမက ပျင်းပျင်းရှိ တောထဲ တောင်ထဲမှာပဲ လျှောက် သွားနေတာ။ ညီမကို ဦးလေး ဟွာချောင်က ထိန်းသိမ်း စောင့် ရှောက်တယ်။”

“ဦးလေး ဟွာချောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။”

“ညီမတို့ လူဟတ်မြို့က ထွက်လာပြီးမှ ဦးလေးဟွာချောင်နဲ့ စပြီး သိတာ။ ဦးလေး ဟွာချောင်က တောလိုက် မုဆိုးကြီးပဲ။ သူ သေဘေးနဲ့ ကြုံနေတုန်း ဖေဖေက သူ့ကို ကယ်လိုက်တယ်။”

ဒါနဲ့ သူက ဖေဖေ့ကို အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ် ပြီး ညီမတို့နဲ့ ပါလာတာ။ သူက ဖေဖေ့ကိုလည်း သိပ်ရိုသေ တယ်။ သစ္စာလည်း ရှိတယ်။ ညီမကိုလည်း တူမသားချင်းတစ် ယောက်လို့ ချစ်တယ်။ ခုတော့ ဖေဖေ့ရဲ့ လူယုံတော်ကြီး ဖြစ် နေပါပြီ”

*

“အင်း...ဆက်ပြောပါဦး ညီမ”

“ညီမက မျောက်တွေ နေထိုင်သွားလာ ဆော့ကစားတာ ကို သိပ် သဘောကျတယ်။ မျောက်အုပ်တွေကိုပဲ ကြည့်ရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့တာ။ မျောက်နဲ့ မျောက်ဝံတွေဟာ အတူတူလိုပဲ နေကြတယ်။ ညီမတို့ ဒီရောက်ပြီး သုံးနှစ်ကျော်လောက်အကြာ မှာ ထူးခြားတဲ့ မျောက်တစ်မျိုးကို ညီမ တွေ့မိတယ်။ မျောက်ဝံ အုပ်ထဲမှာက မျောက်သားလေးတွေနဲ့ အတူတွေ့တာ။ အဲဒီ မျောက်ဝံလေးက တခြား မျောက်ဝံလေးတွေနဲ့ မတူဘူး။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မျောက်ဝံသားရေ ထပ် ဝတ် ထား တယ်။ မျက်နှာနဲ့ ခြေလက်တွေမှာ အမွှေးအမှင်တွေ ရှိပေမယ့် တခြား

မျောက်ဝံတွေလောက် အမွှေးမများဘူး။ လူနဲ့ တူသလိုလိုပဲ။ သူ့ကို ညီမ မကြာမကြာ တွေ့ရတော့ အတော် စိတ်ဝင်စား မိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူနဲ့ မျောက်ဝံကြီးတွေ လည်ပင်း ဖက်ပြီး ထိုင်နေတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်”

“အင်း...စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ညီမ၊ ပြောပါဦး”

“ညီမလည်း မျောက်အုပ်ထဲက အဲဒီ မျောက်ဝံကလေးရဲ့ လှုပ်ရှားပုံကိုပဲ လိုက်ပြီး ချောင်းကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီမျောက်ဝံ ကလေးဟာ တခြား မျောက်ဝံလေးတွေနဲ့ တစ်နေကုန်လိုလို ဆော့ကစားနေတယ်။ နေဝင်ချိန်ရောက်ရင်တော့ မျောက်ဝံ ကြီးတွေက မျောက်ဝံလေးတွေကို ဂူတစ်ဂူထဲ သွင်းထားတတ် တယ်။ ညီမလည်း အဲဒီ မျောက်ဝံလေးကို မြင်ဖန်များတော့ ခေါ်ပြီး မွေးထားချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ညီမရဲ့ဆန္ဒကို ဦးလေး ဟွာချောင် သိအောင် ပြောပြလိုက်တယ်။ ညီမကို အဲဒီ မျောက်ဝံလေး ဖမ်းပေးဖို့ ပူဆာလိုက်တယ်”

“ဦးလေး ဟွာချောင်က သဘောတူသလား ညီမ”

“ပထမတော့ ဘယ် သဘောတူပါ့မလဲ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အခုလိုလုပ်ရင် မျောက်ဝံတွေက ညီမတို့ရွာကို လာပြီး အန္တရာယ် ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ညီမက မရမက ပူဆာတယ်။ သူက ညီမကို ချစ်တော့ နောက်ဆုံး ညီမဆန္ဒကို လိုက်လျှော့တယ်။ ဒါနဲ့ ဦးလေး ဟွာချောင်နဲ့ ညီမတို့လည်း

အဲဒီ မျောက်ဝံကလေးကို ဖမ်းဖို့ တိတ်တိတ် သွားကြတယ်။ ဦးလေး ဟွာချောင်က မုဆိုးလုပ်ခဲ့တော့ မျောက်ဝံတွေရဲ့ အကြောင်းကို သိတယ်။ မျောက်ဝံလေးတွေကို မျောက်ဝံကြီး တွေက ဂူထဲသွင်းတဲ့အထိ ညီမတို့ စောင့်ကြည့် နေကြတယ်။

“အစာရှာချိန်ရောက်တော့ မျောက်ဝံကြီးတွေက မျောက်ဝံ လေးတွေကို ဂူထဲသွင်းပြီး အစာ ရှာ ထွက် သွား ကြ တယ်။ မျောက်ဝံကြီးတွေမရှိမှ ညီမတို့လည်း ဂူထဲဝင်ပြီး လူနဲ့တူတဲ့ မျောက်ဝံလေးကို ရှာတယ်။ တခြား မျောက်ဝံလေးတွေနဲ့ အတူ အိပ်နေတဲ့ သူ့ကိုတွေ့တော့ ဦးလေး ဟွာချောင်က အသင့်ယူ လာတဲ့ အိတ်ကြီးနဲ့ စွပ်ပြီး ဖမ်းတယ်။ အဲဒီမျောက်ဝံလေး အိတ် ထဲရောက်သွားတာနဲ့ အိတ်ဝကို ကြီးနဲ့ ချည်ပြီး ပိတ်တယ်။ အိတ် ထဲက မျောက်ဝံလေးက အော်ပြီး ရုန်းတာနဲ့ တခြားမျောက်ဝံ တွေလည်း နိုးကုန်တယ်။ ညီမနဲ့ ဦးလေး ဟွာချောင်တို့လည်း အိတ်ကို ထမ်းပြီး ဂူထဲက ထွက်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရွာကို တစ်ချိုးတည်း ပြေးခဲ့ကြတယ်”

“အင်း... သည်းထိတ် ရင်ဖိုပါပဲလား ညီမရယ်။ ဒါနဲ့ မျောက်ဝံတွေ လိုက်မလာကြဘူးလား ညီမ”

“လိုက်လာကြတာပေါ့...။ မျောက် ဝံ တွေသာ မကဘူး။ မျောက်တွေပါ ထောင်နဲ့ချီပြီး လိုက်လာကြတာ။ ရွာနားကို ရောက်လာမှ မလိုက်လာကြလို့ တော်သေးတာပေါ့။ ညီမက ကယ်ပါဦးလို့ခေါ်တော့ ရွာက လူတွေလည်း လက်နက်တွေ

ကိုင်ပြီး ပြေးထွက်လာကြတယ်။ မျောက်တွေထဲ မြားတွေ၊ လှံတွေနဲ့ ပစ်ကြတယ်။ ဒါတောင် မျောက်တွေက လှည့်မပြေး သေးဘူး။ မျောက်နဲ့ မျောက်ဝံတွေကို ဦး ဆောင် လာတဲ့ မျောက်ဝံကြီး မြားမှန်ပြီး သေသွားတော့မှ မျောက်အုပ်ကြီး လည်း လှည့်ပြေးကြတယ်။ ရွာထဲ ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဦးလေး ဟွာချောင်က ဖမ်းလာတဲ့ မျောက်ဝံလေးကို အကျဉ်းခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ မျောက် ဝံ လေး ဟာ အော် ဖာစ် ပြီး အကျဉ်းခန်းထဲမှာ ဟိုပြေး ဒီပြေး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းနဲ့ အကျဉ်းခန်းက တိုင်တွေလည်း ဆောင့်တယ်။ ညီမတောင် သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ပြန်လွှတ်လိုက်ရ ကောင်းလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်း ဖေဖေရောက်လာတယ်။

“ဖေဖေက အကျိုးအကြောင်းသိရတော့ မျောက်ဝံလေးကို ပြန်လွှတ်ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေက မျောက်ဝံ လေးကို သေသေချာချာကြည့်တယ်။ ဒီတော့မှ မျောက်ဝံလေး ကို သေသေချာချာမြင်ပြီး အံ့ဩသွားတယ်။ ဒါ မျောက်ဝံ မဟုတ်ဘူး။ လူသားစစ်စစ်ပဲလို့လဲ ပြောတယ်။ သူ့ကို ငယ် ငယ်ကလေးထဲက မျောက်ဝံတွေ မွေးစားခဲ့တာ။ လူနဲ့မတူဘဲ မျောက်နဲ့ တူနေတာ။ မျောက်စိတ်ပေါက်နေတာလို့ ဖေဖေက ပြောတယ်။ မျောက်တွေတောထဲ ပြန်လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးလာအောင် သင်ရမယ်။ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမယ် လို့လည်း ပြောတယ်”

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီ မျောက်ဝံလေးဟာ ထန်ထန်ပဲပေါ့”

ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩစိတ်ဖြင့်မေးတော့ လျှူလုံချင်း ခေါင်း ညီတ်၍....

“ဟတ်တယ် အစ်ကို။ ထန်ထန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ညီမပဲ ပေးခဲ့တာ။ ထန်ထန်ဟာ ဖမ်းလာပြီး သုံးရက်လုံးလုံး အစာ လုံးလုံး မစားဘူး။ အော်လိုက် ဝိုလိုက် လုပ်နေတယ်။ နောက်မှ ညီမကိုယ်တိုင် အစာကျွေးလို့ နည်းနည်း စားလာတယ်။ အဲဒီ နောက် ဘယ်သူကျွေးတဲ့ အစာကိုမှ မစားဘူး။ ညီမ ကျွေး မှပဲ စားတယ်”

“ဖြတ်မေးရဦးမယ် ညီမ.... မျောက်တွေကော ရွာနားကို ထပ်လာကြသေးသလား”

“ရွာပတ်ဝန်းကျင်ကိတော့ မျောက်ခံအုပ်နဲ့ မျောက်အုပ် တွေ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်တယ် အစ်ကို။ ရွာထဲကိုတော့ မဝင်ကြဘူး။ အင်း ဦးလေးဟွာချောင် သေသွားပြီတဲ့ နောက် ပိုင်းမှာတော့ ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျောက်တွေကို တစ်ကောင် မှ မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟင်.... ဦးလေးဟွာချောင် သေသွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေသွားတာလဲ”

လျှူလုံချင်း ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောပြသည်။

“တစ်နေ့ ဦးလေးဟွာချောင်ဟာ ဆေးမြစ်ရှာမယ် ဆိုပြီး တောင်ပေါ်ကို တစ်ယောက်တည်း တက်သွားတယ်။ နောက် တစ်နေ့အထိ သူပြန်မလာလို့ လူစုလူဝေးနဲ့ လိုက်ရှာကြတယ်။ တစ်နေရာမှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် သေနေတဲ့ သူ့အလောင်း ရယ်၊ သူ့ကိုင်းနေကျ လေးရယ်၊ မြားမှန်ပြီးသေနေတဲ့ မျောက် သုံးကောင်နဲ့ မျောက်ဝံကြီး ချစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ ချောင်း နေတဲ့ မျောက်အုပ်နဲ့ သွားတိုးတာပဲပေါ့”

“ဖြစ်ရလေ ညီမရယ်။ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ မျောက်တွေ က အတော် အငြိုးကြီးပါလား”

“ဖေဖေလည်း ဦးလေးဟွာချောင်သေတော့ အတောင့်ကို စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ထန်ထန်ကိုတော့ မျောက်တွေထဲ ပြန်မပို့ဘူး။ အင်း.... ဦးလေးဟွာချောင်သေပြီး ထဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလည်း မျောက်အုပ်တွေကို ရွာပတ်ဝန်းကျင် မှာ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ထန်ထန်လည်း ညီမကို အတော် ကလေး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိလာတယ်။ နောက်တော့ ထန်ထန်ကို အကျဉ်းခန်းထဲက ထုတ်ပေးလိုက်တယ်”

“သူ ထွက်မပြေးဘူးလား ညီမ”

“သူတ်လွတ်ချင်း တောင်ပေါ်ကို တက်ပြေးသေးတယ် အစ်ကို၊ အင်း... ညီမအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေလို့ပဲလား၊ မျောက်အုပ်တွေ မတွေ့တော့လို့ ဘဲလားတော့ မသိဘူး၊ ညီမ ဆီ ပြန်လာတယ်၊ ညီမ သင်ပေးသမျှ နာယူတယ်၊ ညီမ သွားလေရာ လိုက်တယ်၊ ညီမကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ အိပ်တော့ မှပဲ သူ့အတွက် စီစဉ်ပေးထားတဲ့ နေရာမှာ သွားအိပ်တယ်၊ သူ သံယောဇဉ်ရှိပုံက ညီမနဲ့သာခွဲနေရရင် သူ သေသွားမလား လို့တောင် ထင်စရာပါပဲ”

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့ဘဝက သနားစရာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို...၊ ပထမ သူ့မျက်နှာနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး မှာအမွှေးအမှင်တွေ အတော် ပေါက်နေတာ၊ ဖေဖေကတော့ နို့စို့အရွယ်ကတည်းက မျောက်ဝံတွေရဲ့နို့ကို စို့ပြီး အတူတူ နေလာလို့ လူထူ စိတ်ပါ ခုလို ပြောင်းနေတာလို့ ပြောတာပဲ၊ သူ့ကို ညီမက စကားလည်း သင်ပေးတယ်၊ လူလို သူလို နေတတ်အောင်လည်း သင်ပေးတယ်၊ သူ ညီမတို့ဆီမှာ ရောက်နေတာ ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ၊ လူနဲ့ အတော် တူလာပေမယ့် မျောက်စိတ်ကတော့ မပျောက်ချင်သေးဘူး”

“ဒါဆို သူဟာ ဟုန်းအော့ ပြောသလို မျောက်တစ်ပိုင်း လူတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အိမ်မလေး... သူကြားအောင်တော့ အဲဒီလို မခေါ်လိုက်ပါနဲ့ အစ်ကို၊ သူ့ကို မျောက်လို့ခေါ်ရင် သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို လူသားတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ သူ့မှာ ရှိနေတယ်၊ သူ့ကို မျောက်လို့ မခေါ်လိုက်နဲ့ ခေါ်လိုက်တော့ အဲဒီလူ မသက်သာဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ရွာသားတစ်ယောက်က သူ့ကို ကျီစယ်ပြီး မျောက်လို့ သွားခေါ်တယ်၊ ထန်ထန် စိတ်ဆိုးပြီး အဲဒီလူကို ကိုင်ပေါက်လိုက်တာ မသေရုံ တစ်မယ်ပါပဲ၊ ထန်ထန်က အားလည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ သူဟာ လူနဲ့တူအောင် နေပေမယ့် တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရိုင်းပြတဲ့စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ မနာလိုဝန်တို့တဲ့ စိတ်တွေ ရှိနေသေးတယ် အစ်ကို၊ သူ ဒေါသကြီးလာပြီဆိုရင် ရူးသွားတဲ့လူလိုပဲ၊ ဘယ်သူမှ ထိန်းမရဘူး၊ ညီမ စကားကိုတော့ သူနားထောင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူက ကြောက်စရာပါလား”

ထိုစဉ် မြင်းခွာသံများပေါ်လာသဖြင့် ဝမ်းလုံပေးတို့ စကားဖြတ်လိုက်ကြပြီး ဂူပြင် ထွက်ကြသွားကြသည်၊ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထန်ထန်နှင့် လူခြောက်ယောက်တို့ ရောက်လာကြသည်။

လူ့ခြောက်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အရပ်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် ထူးကျိုင်းသည်။ သူတို့အားလုံး တိရစ္ဆာန်သားရေဖြင့် ချုပ်ထားသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ဇားလုံ လေးမြား အစရှိသည့် လက်နက်များကို ကိုင်ထားကြသည်။

သူတို့နှင့်အတူ မြင်းဆယ်ကောင်လည်း အလွတ် ပါလာလေသည်။

*

၃၈။ သီးခြားကန္တာ

ထန်ထန်က လျှလုံချင်းကို မြင်မြင်ချင်း ပြောသည်။

“မမအမိန့်.... ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့”

“ဖေဖေက ဘာမှာလိုက်သေးသလဲ ထန်ထန်”

“မြန်မြန် ပြန်ဖို့မှာ”

“အေးလေ.... နောက်လူတွေရောက်လာတော့ ပြန်ကြတာပေါ့”

လျှလုံချင်း စကားဖြတ်ပြီးမှ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် လူထွားကြီးကို ခေါ်သည်။

“အူးခါး.... လာဦး”

လူထွားကြီးက လျှလုံချင်းအား ဦးညွတ်၍....

“အမိန့်ရှိပါ သခင်မလေး”

“နောက်ထပ် တို့မိတ်ဆွေတွေ ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မမူရဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ ကြရမယ်။ နားလည်လား။”

“နားလည်ပါတယ် သခင်မလေး။”

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှူလုံချင်းတို့လည်း ဂူထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မီးပုံနားတွင်ထိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်း များကို ပြောကြပြန်သည်။

ထန်ထန်က ဂူထောင့်တွင် မျောက်ထိုင်ထိုင်ကာ ဝမ်လုံဖေး အား မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့ကမူ သူတို့ စကားထဲ၌ အာရုံရောက်နေသဖြင့် ထန်ထန်ကို သတိမမူမိချေ။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ခန့်တွင် ဟုန်းအော့အော်ဟစ် ဟချက် ပေးသံ ပေါ်လာသည်။ ဝမ်လုံဖေးကလည်း အော်၍ အသံ ပေးသည်။

မကြာမီ ဟုန်းအော့ဦးဆောင်သော ကျီယန်းချီတို့ လူစု လည်း ရောက်လာကြလေသည်။ ဟုန်းအော့က လျှူလုံချင်း၏ မြင်းကို စီးလာသည်။ ကျန်လူ အားလုံးလိုလို လဲကျမတတ် ယိမ်းယိုင်နေကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် ကျီယန်းချီတို့ ဝမ်းသာအယ်လဲ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဖျားနာနေသော လူမမာ နှစ်ယောက်မှာ

သေကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ထို့ညက ကျီယန်းချီတို့ အားလုံး ငတ်ငတ်နှင့် ဝလင်စွာ စားကြ သောက်ကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးက လျှူလုံချင်းတို့ သား အဖနှင့် မိမိတို့ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ လျှူလုံချင်းတို့ ရွာတွင် အနားယူ အင်အားဖြည့်ပြီးမှ နောက်ကြောင်းကို ပြန် လှည့်ရန် သဘောတူကြသည်။

ထန်ထန်ကမူ လျှူလုံချင်းနှင့် တစ်ချိန်လုံး တပူးတွဲတွဲဖြစ် နေသော ဝမ်လုံဖေးကို မျက်စောင်းတခဲခဲ အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ၏ အကြည့်ကို ဟုန်းအော့က သတိပြု မိသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးကို သတိပေးသည်။

“သခင် သတိထားနော်၊ ဟို လူတစ်ပိုင် မျောက်တစ်ပိုင် က သခင်ကို တော်တော်ကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်။”

“ခွီး။”

မျောက်အော်သံကဲ့သို့ အသံပေါ်လာပြီး ဟုန်းအော့အနီး သို့ ထန်ထန် ခုန်၍ ရောက်လာသည်။ ဟုန်းအော့ ကြက်သေ သေသွားသည်။ ထန်ထန်က ဟုန်းအော့အား ပေါ့ပါးစွာ ကိုင် မြှောက်လိုက်သည်။ ဟုန်းအော့ခြေကားယား လက်ကားယား

နှင့် ပါသွားသည်။ ထန်ထန်က ဟုန်းအော့အား မီးပုံထဲ ပစ်ချမည် ပြုသည်။

“ထန်ထန်... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရပ်လိုက်စမ်း”

လျှူလုံချင်း တင်းမာသော လေသံဖြင့် အော်လိုက်သည်။

ထန်ထန် တုံ့ရပ်သွားသည်။ ထိုစဉ် ဟုန်းအော့လည်း ထန်ထန် လက်တွင်းမှ လူးလွန် ရုန်းထွက်ပြီး မြေပေါ် ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ခို”

ထန်ထန် ဒေါသတကြီးဖြင့် မျောက်ကဲ့သို့ အော်ပြီး ဟုန်းအော့အား ခုန်အုပ်မည်ပြုပြန်သည်။

“ထန်ထန် ... ရပ်လိုက်လို့ ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

လျှူလုံချင်းထံမှ တင်းမာသော အမိန့်ပေးသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ ထန်ထန် သူ့စိတ်ကိုသူ လျှော့လိုက်သည်။ သူက လျှူလုံချင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ကာ ဝမ်းပမ်းတနည်းဖြင့် ပြောသည်။

“မေ... ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်... တို့လူ ကျွန်တော် ကို မျောက်လို့ခေါ်... ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်”

“အေး အေး... သူက မသိလို့ ခေါ်တာပါ။ နောက်ကို ဒီလို မခေါ်စေရဘူး။ အေးအေး သွားထိုင်နေ ထန်ထန်”

ထန်ထန်က ဟုန်းအော့ကို မကျေမနပ်ဖြင့် တစ်ချက်လှည့် ကြည့်ပြီးမှ သူထိုင်ခဲ့သောနေရာတွင် သွားပြန်ထိုင်သည်။ ဟုန်းအော့လည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ဝမ်းလုံဖေးနောက်၌ သွားထိုင်သည်။

လျှူလုံချင်းက ပမ်လုံဖေးကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“အစ်ကို့ရှဲ့လူကို ပြောထားပါဦး။ ထန်ထန်ကို နောက် ဒီလို မခေါ်ပါစေနဲ့”

ဝမ်းလုံဖေး ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

အားလုံးပင် ထန်ထန်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် အပြုအမူကိုအံ့သြနေကြသည်။

အစားအသောက် ကောင်းစွာ စား သောက်လိုက်ရသဖြင့် ကျီယန်းချိုတို့အားလုံး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာကြသည်။ အားပြန်ပြည့်လာကြသည်။

*

ရောင်နီသန်းချိန်တွင် သူတို့အားလုံး မြင်းကိုယ်စီဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တောအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖြတ်ကြသည်။ ပြေပြစ်သော တောင်မြင့်ကြီးတစ်လုံး ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။

တောင်၏ သုံးချိုးတစ်ချိုးသို့အရောက်တွင် တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ကြားလမ်းအဆုံး၌ တောင်သုံးလုံး ဖို့ခနောက်ဆိုင် ရှိနေသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ ချိုင့်ဝှမ်းထဲ၌ ကျောက်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်များ၊ တောင်ယာခင်းများ၊ ရေတံခွန် စိမ့်စမ်းများကို အပေါ်စီးမှ လှပစွာ မြင်ကြရသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ပြေပြစ်သော လမ်းမှပင် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အောက်ကို ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်သားရေ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားကြသည့် အူးခါး လူမျိုးစုများက သျှလုံချင်းကို အရိုအသပေးကာ ဆီးကြိုကြသည်။ မြင်းများကို ဆွဲခေါ်ကြသည်။

တောင်ယာခင်းများကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကျောက်အိမ်များ စုဝေးနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရွာလမ်းအတိုင်း ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ရွာလယ်တွင်ရှိသော ခြံငန်းကျယ်ကြီးဆီ ရောက်လာကြသည်။ ခြံထဲတွင် ကြီးမားလှသော ကျောက်ဖြူအိမ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ဝဲယာ အနောက်ဘက်တွင် အိမ်လေးတစ်လုံးစီ ရှိနေကြသည်။

“ဒါ ညီမတို့နေတဲ့ အိမ်ပဲ အစ်ကို”

သျှလုံချင်းက ကျောက်ဖြူ အိမ်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောရင်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့ အားလုံးလည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဖေဖေနဲ့ တွေ့ရအောင် အစ်ကို ညီမနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေက မကျန်းမာလို့ အိမ်ထဲက မထွက်နိုင်ပါဘူး။”

သျှလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေးကို ပြောပြီး အူးခါးကို ဆက်ပြောသည်။

“အူးခါး။ ဧည့်သည်အား လုံး ကို အိမ်သုံးလုံးမှာ ခွဲပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရာချထားပေးလိုက်ပါ။ လိုအပ်တာ ရှိရင်လည်း လုပ်ပေးလိုက်ပါ။”

“စိတ်ချပါ သခင်မလေး”

“ကဲ... ဧည့်သည်အားလုံး အူးခါးနဲ့ လိုက်သွားကြပါ။ ငြိမ်းအေးစွာ အနားယူကြပါ။”

ဟုန်းအော့၊ ကျီယန်းချိနှင့် စုန်းတောက်တို့ လူစုအားလုံး အူးခါးနှင့် လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့ ကျောက်ဖြူ အိမ်ကြီး ဆီ
လျှောက်လာကြသည်။ နောက်မှ ထန်ထန် ထက်ကြပ်မကျာ
လိုက်လာသည်။ လျှလုံချင်းက ထန်ထန်ကို လှည့်ပြောသည်။

“ထန်ထန်၊ နင်မလိုက်ခဲ့နဲ့။ အပြင်မှာ စောင့်ကျန်နေခဲ့”

ထန်ထန် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။ ဝမ်လုံဖေးအား မျက်
စောင်း တစ်ချက် ထိုးကြည့်ပြီးမှ လျှလုံချင်းကို ကြည့်ကာ
မျက်လွှာ ချလိုက်သည်။

လျှလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေးကို ခေါ်ပြီး ကျောက်ဖြူအိမ်ကြီး
ထဲ ဝင်လာသည်။ အိမ်ကြီးထဲ၌ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည့်
ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်များနှင့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို
မြင်ရသောအခါ ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩသွားသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ ငွေ
ကြေး ပြည့်စုံသော လူကုန်ထံ အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသည့်နှယ်
ဝမ်လုံဖေး ခံစားရလေသည်။

ကြမ်းခင်းကိုသာ တိရစ္ဆာန်တို့၏ သားရေ အမျိုးမျိုးဖြင့်
လှပစွာ ခင်းထားသည်။ အခန်းနံရံတွင် စာအုပ်စင်များရှိပြီး
စာအုပ်အမျိုးမျိုးလည်း အထပ်ထပ် ရှိနေလေသည်။

“အံ့ဩစရာပဲ ညီမ၊ အစ်ကိုတော့ မြို့ပေါ်က အိမ်တစ်အိမ်
ထဲကို ရောက်လာသလို ခံစားရတယ်”

ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩတကြီးပြောတော့ လျှလုံချင်း ပြုံး၍....

“အစ်ကို့ကို ညီမ ပြောခဲ့သားပဲ။ ဖေဖေက ညီမကို တော
ကြီး မျက်မည်းထဲမှာ သားတယ်ဆိုပေမယ့် မြို့ပေါ်မှာ နေရ
တာထက် အဆင့်မနိမ့်အောင် ထားပါတယ်လို့။ လာ အစ်ကို
ဖေဖေဆီ သွားကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား စင်္ကြံလမ်းကို ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဦးစွာတွေ့ရ
သော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ အိပ်ခန်း ဖြစ်၏။ ထို
အိပ်ခန်းမှာလည်း ပရိဘောဂ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် သားသား
နားနား ရှိသည်။

ခုတင်ကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လဲ
လျောင်းနေသည်။ အဘိုးကြီးကို မြင်မြင်ချင်း လျှလုံချင်း၏
ဖခင် လျှချောင်းကျိ ဖြစ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး မှတ်မိလိုက်သည်။
အိုစာသွားသော်လည်း ရုပ်ပြောင်း မသွားပါချေ။

*

လျှူချောင်းကျိက ဝမ်လုံဖေးထို့ ဝင်လာသည်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အားယူ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“သမီး ပြန်ရောက်လာပြီကိုး။ ထန်ထန် လာပြောတုန်းက ဖေဖေလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိလိုက်ဘူး။ စိုးရိမ်နေမိသေးတယ်။ နေပါဦး သမီးရဲ့။ လူသူ အရောက်အပေါက်မရှိတဲ့ ဒေသမှာ ဘယ်က မိတ်ဆွေဟောင်းတွေနဲ့ တွေ့နေလို့လဲ”

လျှူချောင်းကျိက ဝမ်လုံဖေးကို အကဲခတ်ကြည့်၍ သမီးဖြစ်သူကို မေးသည်။ သူနှင့် ဝမ်လုံဖေး ခွဲခွဲစဉ်က ဝမ်လုံဖေး အသက်မှာ ၁၂-နှစ်ရွယ် ကလေးဘဝသာ ရှိသေးသည်။ ယခု ၁၂-နှစ် ကျော်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ဝမ်လုံဖေး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော ရုပ်ရည်ပါပြောင်းသွားသည်။ ထို့ပြင် ဝမ်လုံဖေး တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံအလူးလူး ရှိအလူးလူးဖြင့် ညစ်ပတ်ပေကျံနေကာ အဝတ်တွေပင် စုတ်ပြဲနေသဖြင့် လျှူချောင်းကျိ မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှူလုံချင်း ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူ့ကို ဖေဖေ မမှတ်မိဘူးလား”

လျှူချောင်းကျိ ဝမ်လုံဖေးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြသည်။ ယခုမှ ဝမ်လုံဖေး ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်လုံဖေးပါ ဦးလေး ချောင်းကျိ။ နေသူရိန် ခံအိမ်မှာ နေခဲ့တဲ့ ဝမ်ဝူကျောင်းရဲ့သား ဝမ်လုံဖေးပါ”

“ဟင်”

လျှူချောင်းကျိ အံ့ဩသွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဟင်.... မင်း.... မင်း။ အစ်ကို ဝမ်ဝူကျောင်းရဲ့သား ဝမ်လုံဖေး။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လျှူချောင်းကျိ ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာကို သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်သည်။ အံ့ဩခြင်း ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် ဝမ်လုံဖေး လက်ကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်းသည်။

“စမ်းသာလိုက်တာ ဝမ်လုံဖေးရယ်။ မင်း ပြောတော့မှ ဝယ်ရုပ်ကို ပြန်ဖမ်းမိတော့တယ်။ မင်းတို့ မိသားစုတွေအားလုံး မန်ချူးတွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေကုန်ပြီလို့ ငါက ကြားသားတယ်။ ဒါနဲ့ အစ်ကို ဝမ်ဝူကျောင်းကော”

ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာ တစ်မုဟုက်ချင်း ညှိုးသွားသည်။

“ဖေဖေနဲ့ တစ်အိမ်သားအားလုံးတော့ မန်ချူးတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်ကြပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တောင် ကံကောင်းထောက်မလို အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့တာပါ”

လျှူချောင်းကျိ၏ မျက်နှာလည်း ညှိုးသွားသည်။

“ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဆိုင်ပါဦး။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်”

ဝမ်းလုံဖေးခုတင်ဘေးရှိ ခုံပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး နေသူရိန်စံအိမ်တွင် ယခု စစ်သေနာပတိချုပ်ဖြစ်နေသော တပ်မှူးကြီးထုံးပဲစီးက ဖခင်ဖြစ်သူအား သတ်ခဲ့ပုံ၊ အိမ်သားများလည်း မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ပုံ အစရှိသည်တို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

လျှူချောင်းကျိ ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“အင်း... တူမောင်လည်း ဗုက္ခအမျိုးမျိုး၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကို အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာကိုး။ ဦးလေးတော့ မန်ချူးတွေနဲ့ မတွေ့ခဲ့တာ မဆက်ဆံရတာ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိသွားပြီ။ ဒီနေရာက ခေါင်တော့ သီးခြားကမ္ဘာလေးလို ဖြစ်နေတာ ကလား”

လျှူချောင်းကျိ စကားဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကဲပါလေ၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ တော့။ တူမောင်တို့အဖွဲ့ ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီး နေကြဦးပေါ့။ နောက်မှ ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်စီစဉ်ကြပေါ့ကွယ်။ တူမောင်တို့ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီမှန်သမျှ ဦးလေး ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး”

“အိုကွယ်။ ကျေးဇူးတင်စကင်း ပြောရမယ့် လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကဲ...တူမောင်လည်း ပင်ပန်းလာစာယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပေးဦးတော့။ မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြတဲ့အတွက် ဦးလေး ဝမ်းသာပါတယ်။ ဩော်...သမီးညွှန်သည်တွေအားလုံး အဆင်ပြေပြေတည်းနိုင်အောင် ကောင်းကောင်း မွန်မွန် စားရ သောက်ရအောင် သမီးပဲ ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

*

၃၉။ ပြောပြသော ချစ်ခရီး

လျှလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေးအား သီးသန့် အခွင့်အရေး ပေး
သည့် အနေနှင့် အဆောင်လေး တစ်ဆောင်တွင် နေရာချထား
ပေးသည်။ ဝမ်လုံဖေးက သူနှင့်အတူ ဟုန်းအော့အား ခေါ်
ထားသည်။

ထိုအဆောင်မှာ အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်းသာ ဖြစ်၏။
ထိုအခန်းထဲ၌ ခုတင်နှစ်လုံး စားပွဲနှင့် တီရိုတစ်လုံး ရှိသည်။

ကျန်လူများကမူ အိမ်လေးသုံးလုံး၌ လူခွဲနေကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ လူစု အားလုံးဝတ်ရန် အဝတ်များကိုလည်း
လျှလုံချင်း ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပေးသည်။ မြို့ငြီးသားများ ဝတ်
သော အဝတ်များ ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေးတို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း စားသောက်နိုင်ရန်
အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခန်း၌ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်လုံး ခင်း၍ စီစဉ်
ပေးထားသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များမှာ ထိပ်တန်း စား
သောက် ဆိုင်များတွင် သုံးသော ပန်းကန် ခွက်ယောက်မျိုးပင်
ဖြစ်၏။

ခေါင်လွန်း လှ သည့် ဤနေရာမျိုး၌ လူကုထံများကဲ့သို့
အဆင့်မြင့်မြင့် နေထိုင် စားသောက်ရသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးတို့
အားလုံး အံ့ဩ၍ မဆုံးအောင် ရှိနေကြသည်။

ညစာစားချိန်တွင် ဝမ်လုံဖေးတို့ အားလုံး စားသောက်ခန်း
တွင်း၌ ပြန်လည် ဆုံမိကြသည်။ စားပွဲ ရှည် ကြီးပေ၍ တွင်
ဝမ်လုံဖေးတို့ မစားသောက်ခဲ့ရ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော
စားကောင်း သောက်ဖွယ်များကို တည်ခင်းထားသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် တူးလှန်
လူမျိုး နှစ်ယောက်ကို တွေ့လျက် လျှချောင်းကျိ ရောက်လာ
သည်။ လျှချောင်းကျိက စားပွဲရှည်ကြီး ထိပ်ဆုံးရှိ ခုံတွင်
ထိုင်သည်။

ထိုစဉ် လျှလုံချင်းနှင့် ထန်ထန်တို့လည်း စားသောက်ခန်း
တွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။

လျှလုံချင်းမှာ အဝတ်အစားသစ်ကို ဝတ်ထားပြီး ဖြီးလိမ်း
ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အလှကြီး လှနေသည်။ သူမ၏ နောက်မှ
ထန်ထန် သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် ပါလာသည်။

လျှလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေး ဘေးနားမှခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။
ထန်ထန်က သူမနောက်နားတွင် ရပ်၍ ဝမ်လုံဖေးအား မနာလို

ဝန်တိုသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ လျှလုံချင်း၏ တစ်ဖက်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

လျှချောင်းကျိက ဝမ်လုံဖေးတို့ အဖွဲ့ကို ပြုံးရွှင်စွာကြည့်ကာ စကားဆိုသည်။

“ကဲ....အားလုံးပဲ အားမနာတမ်း စိတ်တိုင်းကျ သုံးမဆောင်ကြပါ။ ဟောစီ ဝမ်လုံဖေးနဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ဆွေမျိုးသားချင်း တွေလို နေခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပါ။ ဝမ်လုံဖေးဟာ ကျုပ်လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။ ကျုပ်တို့ ကျုပ်သားပါပဲ။ ကျုပ်တို့ တွေ ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော် ကွဲကွာနေပြီးမှ ခုလို ပြန်ဆုံရတဲ့ အတွက် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ရင်တို့ အားလုံးဟာ နယ်ချဲ့ မန်ချူးတွေကို တိုက်နေတဲ့ မျိုးချစ်သိုင်းသမားတွေ ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း ကျုပ်တို့ဆီကို ပထမဦးဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ရင်တို့လို လူမျိုးတွေကို ပြုစုရတာ ကျုပ် ပိုပြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ကျန်းမာရေးတောင်နည်းနည်းပြန်ကောင်းလာသလိုပါပဲ။ ကဲ....အားလုံးပဲ သုံးဆောင်ကြပါ”

လျှချောင်းကျိ စကားအဆုံးတွင် စားသောက်ပွဲကို စကြသည်။

လျှလုံချင်းက ကောင်းနိုးရာရာ ဟင်းလျာများကို ဝမ်လုံဖေး ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးသည်။

အစားကောင်းကောင်း မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ အားလုံးလိုလို ခေါင်းမဖော်တမ်း စားသောက်ကြသည်။

ထန်ထန်က တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း စားသောက်ရင်း မကြာခဏ ဝမ်လုံဖေးကို မကျေနပ်သော အကြည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်တတ်သည်။ ဤသည်ကို ကြည့်နူးရွှင်မြူးနေသော ဝမ်လုံဖေးတို့ မမြင်ကြချေ။ ဟုန်းအော့သာ မြင်လေသည်။

ဟုန်းအော့၏ စိတ်ထဲတွင် ဝမ်လုံဖေးအတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေမိလေသည်။

*

ညစာစားပြီး ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ထန်ထန် လိုက်မည်ဆိုသော်လည်း လျှလုံချင်းက လိုက်ခွင့်မပြုချေ။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့ လူသူကင်းရှင်းသော ကျောက်ခုံတန်းပေါ် ထိုင်၍ စကားပြောကြသည်။

“အစ်ကိုတော့လေ ညီမနဲ့ ဒီတစ်သက် ပြန်ဆုံကြတော့မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်လျော့ထားတာ။ အခုတော့ ဖူးစာမှန်လို့ ပြန်ဆုံကြရတယ်နော်”

ဝမ်လုံဖေး ပြောတော့ လျှူလုံချင်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးနေသည်။

“ပြောလေ ညီမ၊ အစ်ကိုပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

ဝမ်လုံဖေး ထပ်မေးတော့မှ လျှူလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေးကို မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“ညီမလည်း အစ်ကိုနဲ့ ပြန်ဆုံကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ အစ်ကို ဆုံးပြီလို့ သတင်းကြားထားတာကို သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိသေးဦးတောင် ဒီလိုခေါင်တဲ့ နေရာမျိုးကို အစ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး။ အင်း.... အစ်ကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ဘာမှန်တာလဲ ညီမ”

လျှူလုံချင်း ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ကာ....

“အစ်ကိုကလဲ.... သိရဲသားနဲ့”

ဝမ်လုံဖေးက လျှူလုံချင်း၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ညီမ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖွင့်မပြော ကြပေမယ့် အစ်ကို ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ညီမ သိသလို၊ ညီမ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုလည်း အစ်ကို သိပါတယ်။ ဒီတစ်ခါ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ ပါဘူးနော်”

“အလျင်က အစ်ကိုတို့ဆီက ညီမတို့က ခွဲထွက်ခဲ့တယ်။ အခု ညီမတို့ဆီက အစ်ကို ခွဲထွက်သွားမှာကိုပဲ ညီမ စိုးရိမ်တယ် အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုက ဘာဖြစ်လို့ ခွဲထွက်ရမှာလဲ”

“အစ်ကို့မှာက လုပ်စရာ တာဝန်တွေ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို မလုပ်ဘဲ ညီမနဲ့ ဒီမှာ နေသွားနိုင်လို့လား”

ဝမ်လုံဖေး တွေ့သွားပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ....

“အစ်ကို လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မလုပ်လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ညီမရယ်။ ဖေဖေအတွက်

ထုံးပဲစီးကို လက်စားပြန်ချေရမယ်။ အစ်ကိုထို့ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် နယ်ချဲ့ကောင်တွေကို တိုက်ထုတ်ရမယ်။ ဒါဟာ အစ်ကိုထို့ တိုင်းပြည် သူ့ကျွန်ဘဝက မလွတ်မချင်း အစ်ကို မသေမချင်း ဆင်နွဲ့ရမယ့် သမိုင်းပေးတာဝန်ပဲ ညီမ၊ ဒီမှာ အစ်ကို နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဟင်.... ဒါဆို ညီမကို အစ်ကို ခွဲသွားမယ်ပေါ့”

“ခွဲမသွားပါဘူး....။ ညီမတို့ သားအဖကို လူ့လောက အသိုင်းအဝိုင်းထဲ အစ်ကို ပြန်ခေါ်သွားမှာပေါ့”

လျှလုံချင်း သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါယမ်းကာ....

“ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ ဖေဖေက လူ့ယဉ်ကျေးတွေ ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဝင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒီမှာပဲ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံးနေသွားမယ် လို့ ညီမကို ပြောထားတယ်။ ဖေဖေကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဖေဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးက သိပ် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ့ကို ညီမ ပစ်ထားခဲ့လို့လည်း မဖြစ်ဘူး....

“အစ်ကိုကလည်း ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတော့ ညီမနဲ့ အစ်ကို ပြန်ဝေးကြရဦးမယ် ထင်ပါရဲ့”

“ကဲပါ ညီမရယ်.... ကြိုတော့ပြီး ပူမနေပါနဲ့။ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာအောင် စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ အစ်ကိုနဲ့ ညီမ ကွဲကွာကြတော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

ဝမ်လုံဖေး ပြောရင်း လျှလုံချင်းအား အသာအယာ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ လျှလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေး၏ ရင်ခွင်ထဲ မှေးဝင်လိုက်သည်။

သူတို့ကို အမှောင်ကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသူရှိ၏။ ထန်ထန်ပင် ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာပြင်တွင် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကြိုးမရခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ မနာလိုဝန်တိုခြင်း စသည့် ခံစားချက်များ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ထန်ထန်ကို ဝမ်လုံဖေးတို့ သတိမပြုမိချေ။

ထန်ထန်ကို မသင်္ကာစိတ်ဖြင့် လိုက်ချောင်းနေသော ဟုန်းအော့ ကမူ မြင်သည်။

ထန်ထန် ပြေးထွက်သွားသည်။ မျောက်တစ်ကောင်၏စိတ်ထိခိုက်စွာ အော်သံကဲ့သို့ အသံမျိုးဖြင့်လည်း စူးစူးဝါးဝါး အော်သွားသည်။

ထိုအခါမှ သူ့အသံကို ဝမ်းလုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့ ကြားသည်။

“ခါ....ထန်ထန် အော်သံ မဟုတ်လား ညီမ”

ဝမ်းလုံဖေး မေးတော့ လျှလုံချင်းက....

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ မကျေမနပ်ဖြစ်ရင် ဒီလိုပဲ အော်တတ်တယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ ညီမ ခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတာ သူ့မကျေမနပ်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ညီမကို သူ မရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ ချစ်နေရာ့သလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ ပဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ ညီမ နေခဲ့တာ ခုနစ်နှစ် ကျော်နေပြီ။ သူဟာ ညီမကို အစ်မတစ်ယောက်လို ကျေးဇူးရှင် သခင်မတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံတယ်။ မရိုးသားတဲ့ အပြုအမူ အပြောအဆိုမျိုး တစ်ခါမှ မပြုမူ မပြောဆိုဘူး။ သူ့မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကြီးလွန်းတာတော့ အမှန်ပဲ အစ်ကို၊ ညီမကို သူကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတာမကြိုက်

ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ အခုလို နေကြတာကိုလည်း ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး အစ်ကို၊ ညီမကို သူ မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး”

“အင်းလေ.... အစ်ကိုနဲ့ ညီမကိုရဲ့ ချစ်ခရီးလမ်းမှာ သူဟာ ဆူးညောင်ခလုတ် ဖြစ်မလာရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဟန့်တား နှောင့်ယှက်လာလို့ ကတော့ အစ်ကို ရှမ်းပစ်မှာပဲ”

“ဒီလောက်အထိတော့ သူ့ အနှောင့်အယှက် မပေးရဲပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

နှစ်ယောက်သား ကျောက်ဖြူအိမ်ကြီးဆီ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဖြူ အိမ်ကြီးအရောက် ဝမ်းလုံဖေးက လျှလုံချင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ တည်းခိုသော အဆောင်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ အဆောင်တံခါးပေါက်စတွင် ဟုန်းအော့ကို တွေ့ရသည်။

ဟုန်းအော့က ဝမ်းလုံဖေးကို မြင်မြင်ချင်း သတိပေးသည်။

“ဟို မျောက်လိုလို လူလိုလိုကောင်က သခင်နဲ့ လျှလုံချင်းတို့ကို အမြဲ လိုက်ချောင်းနေတယ်။ သတိထားနေပါ သခင်။ ဒီကောင်ဟာ အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို လန့်တယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဒီကောင်ကို မကောင်းဆိုးဝါးလို့ပဲ မြင်တယ်။ သူ့မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်

အားကြီးများတယ်၊ လျှလုံချင်းအပေါ် သူ့ အရမ်းပဲ တွယ်တာ
တယ်။ သူ့ကို လျှလုံချင်း ပစ်သွားမှာ အရမ်း စိုးရိမ်နေပုံပဲ။
သခင် သူ့ကိုတော့ အများကြီး သတိထားနေပါ”

ဝမ်လုံဖေးက စိုးရိမ်ပူပန်စရာ မလိုကြောင်း ပေ့ပေါ့တန်
တန်ပင် ပြောလိုက်သည်။ ထန်ထန်အနေဖြင့် မိမိကို အန္တရာယ်
ပေးရဲလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း ဝမ်လုံဖေး ယုံကြည်ထားသည်။

နောက်ရက်များတွင်လည်း ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့
တပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြသည်။ လျှလုံချင်းက ဝမ်လုံဖေးအား သူမ
တို့ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စိုက်ပျိုးခင်းများနှင့် မြင်းမွေးမြူရေး
ခြံသို့ လိုက်ပြသည်။

ထိုသို့ လည်ပတ်ကြရာတွင် နောက်တော်ပါးအဖြစ် ထန်
ထန်နှင့် ဟုန်းအော့တို့လည်း ပါကြသည်။ ထန်ထန်၏ မျက်နှာ
က အမြဲတမ်း သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေတတ်သည်။

လျှလုံချင်း၏ ဖခင် လျှချောင်းကျိုကမူ မကျန်းမမာ ဖြစ်
နေသဖြင့် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ကိုပင် မထွက်နိုင်ချေ။ ဝမ်လုံဖေး
မကြာခဏ သွားကြည့်ပြီး အားပေးစကား ပြောရသည်။

လျှချောင်းကျို ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး
လည်း ဤနေရာမှ ထွက်ခွာရန် အစီအစဉ်ကို မဆွဲနိုင်သေးချေ။

လျှလုံချင်းကိုလည်း ခွဲမသွားလိုချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖွဲ့ဝင်
များကို ကောင်းစွာ အနားယူခိုင်းပြီး အားမွေးစေသည်။ သိုင်း
လေကျင့်စေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ကိုယ်တိုင်လည်း မန်ချူး စစ်သေနာပတိချုပ်
ထူးပဲစီး၏ စကြာလေပေ့သိုင်းကို ချေဖျက်နိုင်မည့် နည်းကို
စဉ်းစားသည်။ သို့သော် စဉ်းစား၍ မရပါချေ။

*

တစ်နေ့ လျှချောင်းကျို အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝမ်လုံဖေး ရောက်
လာသည်။ လျှချောင်းကျို၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို
လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ လျှချောင်းကျိုက အိပ်ရာပေါ် လှဲနေ
သည်။ ဝမ်လုံဖေးကို မြင်သည်နှင့် ခုတင်ဘေးရှိ ခုံပေါ်တွင်
ထိုင်စေသည်။

“တူမောင်ကို ပြောစရာရှိတာနဲ့ ဦးလေး ခေါ်ခိုင်းတော့
မလို့ တူမောင် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ အမိန့်ရှိပါ ဦးလေး”

“ဦးလေးတို့နဲ့ တူမောင်နဲ့ က လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ရမယ့်လူတွေ ဟန်ဆောင်ရမယ့်လူတွေ မဟုတ်တော့ ဦးလေး ပွင့်ပွင့် လင်း လင်းပဲ ပြောချင်တယ် တူမောင်။ ဦးလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေ အနေက တစ်နေ့ရွှေ၊ တစ်နေ့ငွေ ဖြစ်နေတယ်။ ရုတ်တရက် သေချင်လည်း သေထွားနိုင်တယ်။ တူမောင်က ဦးလေးလက် ပေါ်မှာ ကြီးလာတဲ့ တူသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ တူ မောင်ကို ဦးလေး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးပါရစေ”

“မေးပါ ခင်ဗျာ၊ မေးပါ”

“အင်း... တူမောင်နဲ့ သမီးလေး လျှို့ဝှက်ချင်းတို့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မေတ္တာမျှနေကြတယ်လို့ ဦးလေး ကြားရတယ်။ မန် မမန် ဦးလေး သိချင်တယ်”

“ခင်ဗျာ”

လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိ ပွင့်လင်းစွာမေးလာသောအခါ ဝမ်းလှံဖေး ပြန်ဖြေရခက်သွားသည်။

“ရဲရဲသာဖြေပါ တူမောင်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့-လူ... လူငယ်ချင်း... မေတ္တာမျှနေကြပါပြီ ဦးလေး”

လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

“တူမောင်ဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရတာဟာ ဦးလေး ဝမ်းသာတယ်။ ဦးလေးကလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီလိုကွယ် တူမောင်ရဲ့ တစ်ချိန်က ဦးလေးဟာ ရုတ်တရက် ကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့တာကြောင့် လူ့ယဉ်ကျေးတွေ နေတဲ့ အရပ်ဒေသကို စွန့်ပြီး နောက်ဆုံး ဒီမှာ အခြေချနေ ခဲ့ကြတယ်။ သမီးလေးလည်း ပါလာခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ဦးလေးက လူ့လောကကြီး အကြောင်း မသိအောင် ထားဦး မလို့တဲ။ သွေးအေးအေးနဲ့ တွေးကြည့်ပြန်တော့ ဒီအတိုင်း ထားရင် သမီးလေး အညွန့် တိုးသွားမယ် ဆိုတာကို သိလာ တယ်။ ဒီ တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ပညာမဲ့၊ အသိမဲ့၊ ဉာဏ် အမြော်အမြင်မဲ့ပြီး ဒီတောတွင်းသားတွေနဲ့ ပြိုစွန်းသွားမှာ ကိုလည်း မလိုလားဘူးပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးက သမီး ကို တတ်သင့်တဲ့ ပညာတတ်အောင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝအောင် သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သမီးလေး အရွယ်ရောက် လာတော့ ဦးလေးမှာ စိုးရိမ် ပူပန်လာရပြန်တယ်။ ဦးလေး မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သမီးလေး ဘယ်လို ကျန်နေမလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ပဲ။ ဦးလေးကတော့ လူ့ယဉ်ကျေး တွေရဲ့ နယ်ပယ်ထဲကို ပြန်မသွားတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထား တယ်။ သမီးလေး နောင်ရေးအတွက် တွေးပူနေတုန်း ဟော- ကံအားလျော်စွာ ဒီကို တူမောင် ရောက်လာတယ်။ တူမောင် ဟာ ဦးလေးနဲ့ ညီအစ်ကိုရင်းခြာတွေ့လိုနေခဲ့တဲ့ အစ်ကို ဝမ်းဝူ ကျောင်းရဲ့သား။ ပြီးတော့ တူမောင်နဲ့ သမီးလေးတို့ကလည်း

လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကတည်းက တတွဲတွဲနေခဲ့ကြတဲ့သူတွေ၊
ဦးလေး အတော်ပဲ ဝမ်းသာ အားတက်သွားမိတယ်”

လျှူချောင်းကို မောသွားဟန်ဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေးရန် ဝမ်းလုံဖေးကို ပြောသည်။ ဝမ်းလုံ
ဖေး ခပ်ပေးသော ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးမှ ဆက်ပြော
သည်။

“တူမောင်တို့ ဒီကိုရောက်လာတာ တစ်လနီးပါး ရှိနေပြီ၊
တူမောင် ရောက်စကတည်းက ဦးလေးရဲ့ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောချင်
ပေမယ့် ဖွင့်မပြောသေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ခဲ့တယ်။
နောက်ဆုံး တူမောင်နဲ့ သမီးလေးတို့ ရိုးရိုးသားသား ချစ်ခင်
ကြတယ်ပဲ ထားဦး။ တူမောင်တို့အပြန်မှာ သမီးလေးကိုထည့်
လိုက်ဖို့ ဦးလေးဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ အခု တူမောင်တို့တ မေတ္တာ
မျှနေကြတော့ ဦးလေးအနေနဲ့ တိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာ
စရာပဲပေါ့။ သမီးလေးရဲ့ နောင်ရေးအတွက် ဦးလေး စိတ်အေး
ရပါပြီ။ သေမင်းကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်ရဲပါပြီ။ အဲ... တူမောင်
ဆီက ကတိ တစ်ခုပဲ ဦးလေး လိုချင်တယ်”

“ဘာကတိများလဲ ဦးလေး... အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“တူမောင်အနေနဲ့ သမီးကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပြီး ဦး
ကွယ်လွန်တာနဲ့ လူ့ယဉ်ကျေးတွေ့ရဲ့ ဒေသကို ခေအ်ထူးဖို့

ပါပဲ။ တူမောင်နဲ့ သမီးလေးတို့နောင်ရေးမှာ မပူပင်မကြောင်
မကျ နေနိုင်ဖို့ ဦးလေးဆီမှာ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိ
ပါတယ်။ ဦးလေး လိုချင်တဲ့ ကတိကိုပဲ တူမောင်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေးလိုချင်တဲ့ ကတိကို ကျွန်တော်ပေးပါ
တယ် ခင်ဗျာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်... ဒါဆို ခုရက်သတ္တ တစ်ပတ်
အတွင်းမှာပဲ တူမောင်နဲ့ သမီးလေးတို့ကို ဦးလေးကိုယ်တိုင်
လက်ထပ် ပေးချင်ကယ်။ ဦးလေး မသေခင် သမီးလေးကို
စိတ်ချသွားချင်တယ်”

“ဦးလေး ဆန္ဒရှိသလို စီစဉ်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် လိုက်
နာဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

ဝမ်းလုံဖေးလည်း ဝမ်းအသာကြီး သာနေလေသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှူလုံချင်းတို့ အပျော်ကြီး ပျော်ကြသည်။
ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှူလုံချင်းတို့ လက်ထပ်ကြတော့မည် ဟူ
သော သတင်းကို ကြားရသူအပေါင်းတို့သည်လည်း ပျော်ရွှင်
ကြသည်။

ထန်ထန်သာလျှင် ဤသတင်း ထွက်ပေါ် လာပြီး နောက်
အခန်းအောင်း နေလေတော့သည်။ အပြင်သို့ လုံးလုံးမထွက်
တော့။ မည်သူနှင့်မှလည်း စကားမဆိုတော့။ တင်္ဂီတို တရီရီ
ဖြစ်နေသည်။ မှိုင်တွေနေသည်။

ထန်ထန် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးက
ဟုန်းအော့ကို ပြောမိသေးသည်။ ဟုန်းအော့က ထန်ထန်
ပျောက်ချက်သားကောင်းနေခြင်းမှာ ဝမ်လုံဖေးအား မကောင်း
ကြံရှန် ငြိမ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝမ်လုံဖေး အနေနှင့်
လျှူလုံချင်းနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် သတိကြီးစွာ
ထားနေစေလိုကြောင်း သတိပေးသည်။

ဝမ်လုံဖေးကမူ မစိုးရိမ်ချေ။ ထန်ထန်တစ်ယောက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်ပြီး အခန်းအောင်းနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်
မြင်ချက် ပေးသည်။

ထိုညက ဝမ်လုံဖေးလည်း ကျီယန်းချို၊ စုန်းတောက်ဂူနှင့်
သူ့အဖွဲ့ဝင်များထံ သွားလည်ပြီး စကားပြောသည်။ ဝမ်လုံဖေး
နှင့် လျှူလုံချင်းတို့ မနက်ဖြန် လက်ထပ်ပွဲ ဆင်နွဲ့တော့မည်ဖြစ်
သဖြင့် ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ဝမ်လုံဖေးကို ပျော်
ရွှင်စွာ နောက်ကြ ပြောင်ကြသည်။

ညဉ့်နက်မှ ဝမ်လုံဖေးလည်း အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ
သူ့အဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။ အဆောင်တံခါးပေါက်ဝတွင်
ဟုန်းအော့ ထိုင်စောင့်နေသည်။ နှစ် ယောက်သား စကား
အနည်းငယ်ပြောပြီး အိပ်ရာ အသီးသီးဝင်ကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး ခေါင်းရင်းဘက်နား၌ ပြတင်းပေါက် တစ်
ပေါက်ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လရောင်က အခန်းထဲ ဖြာဝင်
လာနေသည်။ ခေါင်မိုးတွင်လည်း အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိပြီး
ထိုအပေါက်မှ လရောင်ဖြာဝင်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်ကို
တွေးပြီး ဝမ်လုံဖေး အိပ်မပျော် ဖြစ်နေသည်။

ဟုန်းအော့ကမူ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူ၍ အိပ်နေလေပြီ။

ဝမ်လုံဖေးကမူ အိပ်မပျော်သဖြင့် အိပ်ရာမှ ပြန်ထသည်။
ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ အပြင်ကို ကြည့်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် လရောင်က ဖြာဖြာလင်းနေသည်။ ည မြင်ကွင်းက လှပနေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ကြည့်နေစဉ် ပန်းရုံတစ်ရုံမှ တစ်ရုံသို့ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသော လူရိပ်သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပြေးသွားပုံက မျောက်တစ်ကောင် ပြေးသွားပုံနှင့် တူနေသည်။

ဝမ်လုံဖေး စိတ်အာရုံထဲတွင် ထန်ထန်ကို ရှုတ်ခြည်း မြင် ယောင် လိုက်မိသည်။ မိမိတွေ့လိုက်ရသော သဏ္ဍာန်မှာ ထန် ထန်များ ဖြစ်နေမလားဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။

သို့သော် မိမိ စိတ်စွဲလမ်းနေ၍သာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြန် ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ လိုရ မယ်ရ အဆောင် တံခါးကိုပါ ပိတ်လိုက်ကာ အိပ်ရာ ပြန်ဝင်သည်။

ချက်ချင်း အိပ်မပျော်သေးဘဲ အတွေးသံသရာထဲ၌ လည်နေ သေးသည်။ နောက်မှ မျက်လုံးစင်းလာပြီး မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားသည်။

မည်မျှ အချိန်ကြာသွားသည် မသိချေ။
“သခင်....သခင်”
“ဝုန်း....ဒုန်း”
“သခင်ထ....မြန်မြန်ထ”

ဟုန်းအော့၏ အော်ဟစ်သံ၊ လဲပြိုကျသံများကြောင့် ဝမ်လုံ ဖေး လန့်နိုးလာသည်။ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပြီး အသံများထွက်ပေါ် လာရာသို့ ကြည့်သည်။

အပေါ်ပေါက်မှ ဖြာဝင်နေသည့် လရောင်ဖြင့် လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေသော လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို မတွေ့ရသည်။ ဝမ်လုံ ဖေး ချက်ချင်းပင် စားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ကြီးကို ထွန်း လိုက်သည်။

မီးရောင် ထိန်ထိန်လင်းသွားပြီး လူချင်း လုံးထွေးနေသည့် ဟုန်းအော့နှင့် ထန်ထန်တို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်က တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ သည်။ ဓားမြှောင်ကို ထန်ထန်က ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“သခင်....လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ပါဦး”

အခြေအနေ မဟန်တော့လည်း ဟုန်းအော့ စိုးရိမ်ဘကြီး ဖြင့် အော်သည်။

ဝမ်လုံဖေး ပြေးသွားပြီး အပေါ်စီးမှ ဟုန်းအော့အား ဓား မြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်ရန် ကြိုးစားနေသော ထန်ထန်ကို ခြေဖြင့် ခတ်သည်။

“ဖြန်း”

ခတ်ချက်ထိပြီး ထန်ထန် ဘေးကို လိမ့်သွားသည်။ ချက်ချင်း သူ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထသည်။ ဓားမြှောင်ကို ကိုင်မြဲ ကိုင်ထားသည်။ သူက ဝမ်လုံဖေးကို တင်းမာခက်ထန်စွာ ကြည့်သည်။

*

ဟုန်းအော့ လူးလဲထပြီး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ဝမ်လုံဖေး ကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော် နိုးပေလို့ သခင်၊ ဒီကောင်က သခင်ကို ဓား နဲ့ ဝင်ထိုးမလို့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အတင်း ဝင်လုံးရ တာ”

ဝမ်လုံဖေးလည်း ခံပြင်းသွားသည်။ ထန်ထန်ကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ မေးသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံရတာလဲ”

ထန်ထန်က ဝမ်လုံဖေးကို မုန်းတီးစွာ ကြည့်၍ ပြန်ပြော သည်။

“အလျင်က ငါ့ကို မမ ဂရုစိုက်.... မင်း ရောက်လာတော့ ဂရုမစိုက်.... မင်းကို မမချစ်.... ငါ့ကို မချစ်.... မင်း မရှိရင် ငါ့ကို ချစ်.... မင်းကို ငါ သတ်”

“မင်းက လျှူလုံချင်းကို လက်ထပ်ချင် လို့လား”

“မဟုတ်.... မဟုတ်.... ငါ ရိုးရိုးချစ်၊ ငါ့ကိုပဲ မမ ဂရု စိုက်ရ၊ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ရ”

“လျှူလုံချင်းနဲ့ ငါနဲ့က ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ချစ်ခဲ့ ကြတဲ့ ချစ်သူတွေကွဲ့၊ ငါနဲ့ ကွဲနေကြတာကြာပြီ၊ ခုမှ ပြန်တွေ့ ကြတာ၊ ငါ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့”

“မစိုက်ရ.... မင်းကို ငါသတ်”

ထန်ထန်ပြောရင်း ဝမ်လုံဖေးကို ဓားဖြင့် ဝင်ဗိုင်းသည်။ ဝမ်လုံဖေး နောက်ဆုတ်ရှောင်ရင်း ထန်ထန်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပြန်ရိုက်သည်။ ထန်ထန်က ဝမ်လုံဖေး၏လက်ကို ရိုက်ဖယ်ထုတ် ပြီး ဓားမြှောင်ဖြင့် ဆက်တိုက်ထိုးသည်။

ထန်ထန်၏ တိုက်ကွက်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်လုံဖေး ထိတ် ထိတ် ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး နောက်ကို တရစင် ဆုတ်ရှောင်ရ သည်။ ထန်ထန်၏ ထက်မြက်သော တိုက်ကွက်ကိုမြင်ပြီး အံ့ဩ တကြီးလည်း ဖြစ်ရသည်။

ထန်ထန်ကို မျောက်များထံမှ လျှူလုံချင်းတို့ ကယ်တင် ထားကြရသည်။ သူ့ကို မည်သူကမှ သိုင်းပညာ သင်ပေးမထား သဖြင့် သိုင်းပညာ တတ်လိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ကဲ့သို့ အကွက်စေ့ စေ့ တိုက် ခိုက်နိုင်စွမ်း ရှိနေသည်။

ဟုန်းအော့က ထန်ထန်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဝင်ရိုက်သည်။

ထန်ထန် လက်ပြန်ရိုက်လိုက်ရာ ဟုန်းအော့ကို ထိပြီး လွင့် သွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ထန်ထန်က ဝမ်လုံဖေးအား ဓားမြှောင် ဖြင့် တရစပ် ထိုးပြန်သည်။

“ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်”

ဝမ်လုံဖေး ဓားမြှောင်ကို ရိုက်ဖယ်သော်လည်း မထိရောက် ချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး ဆုတ်ရှောင်ရပြန် သည်။ အဆောင်က ကျယ်ဝန်းခြင်း မရှိသဖြင့် စိတ်ကြိုက် ဆုတ်ရှောင်၍ မရချေ။

ဝမ်လုံဖေးက ထန်ထန်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်သည်။ ထန်ထန်သည် ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် လုပ်ရာ၌ လူများ လှုပ်ရှားသကဲ့သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းကာ မရွေ့လျားချေ။

မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်၍ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လုပ်သည်။ ညာလက်မှ ဓားကို ကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဍာန် လှုပ်ရှားသည်။ ဘယ်လက်ကို ကွေးချည် ဆန့်ချည် လုပ်လျက် ရှေ့တိုး နောက် ဝင် လှုပ်ရှားသည်။

ထန်ထန်၏ လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ပြီး ဝမ်လုံဖေးက မနဲချူး စစ်သေနာပတိချုပ် ထူးပဲစီး၏ စကြာလေပေ သိုင်းကွက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ ဟုန်းအော့က ထန်ထန်အား ဝင် တိုက်မည် ပြုပြန်သည်။

“ဟုန်းအော့၊ မင်း ပဝင်နဲ့။ အဆောင်တံခါးကိုပဲ ဖွင့်လိုက်”

ဝမ်လုံဖေး လှည့်ပတ်၍ ခုခံရှောင်တိမ်းနေရာမှ ပြောလိုက် သည်။ ဟုန်းအော့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီး အဆောင်တံခါး ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေး ခုခံရှောင်တိမ်းရင်း အဆောင် အပြင်ကို ခုန်ထွက်သည်။ ထန်ထန်ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပြီး ဓားမြှောင်ဖြင့် တရစပ် ထိုးသည်။ ဘယ်လက်က ဓား ဖြင့် တရကြမ်း ရိုက်သည်။

ဝမ်လုံဖေးလည်း ထူးပဲစီး၏ စကြာလေပေ သိုင်းကွက် မျိုးကိုသုံး၍ ထန်ထန်အား ပြန်တိုက်သည်။ သူ့ညာလက်ချောင်း များကို စကြာကဲ့သို့ လည်ပတ်၍ ဘယ်လက်ကို လေပေကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသည်။ ထန်ထန်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်၍ မှတ်သည်။

ထန်ထန်က ညာလက်မှ ဓားမြောင်ကို အပေါ်ဘက် ပင့်
ထိုးဟန် ပြုပြီးမှ အောက်သို့ စိုက်ထိုးသည်။ ထစ်ပြိုင်နက်တည်း
ပင် ဘယ်လက်ကို တည့်တည့်ရိုက်ဟန်ပြုကာ အပေါ်သို့ ပင့်
ရိုက်သည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဝမ်လုံဖေး အသုံးပြုသော စကြာ
လေပွေ သိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်လိုက်နိုင်သည်။

*

ဝမ်လုံဖေး ကတိုက်ကရိုက် ဆုတ်ရှောင်လိုက်နိုင်သဖြင့်သာ
အထိမနာခြင်း ဖြစ်၏။ ဝမ်လုံဖေး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ
အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းလည်း ဖြစ်သွားသည်။ သူက စကြာလေပွေ
သိုင်းကွက်မျိုးသုံး၍ ထန်ထန်အား ပြန်တိုက်ပြန်သည်။ ထန်
ထန်က သူ့ တိုက်ကွက်ကို ချေဖျက်နိုင်သည့်ပြင် ပိုင်နိုင်သော
ထိုးစစ်ကို ဆင်နိုင်ပြန်သည်။

ဝမ်လုံဖေး လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ ရှောင်လိုက်သော်လည်း
ဘယ်လက်မောင်းကို ထန်ထန်၏ ဓားမြောင်က ရှပ်ထိသွား
သည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုသာ အနည်းငယ် နှေးကွေးသွားပါက
ထန်ထန်၏ ဓားမြောင်က သူ့ နှလုံးသားကို စိုက်ဝင်သွားမှာ
သေချာလေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ဒဏ်ရာရလိုက်သော်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ဖြစ်မိသည်။ သူ့ကို တရကြမ်း လိုက်သတ်နေသော ထန်ထန်
ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်မိသည်။

ဟုန်းအော့ကမူ ဝမ်လုံဖေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ကျီယန်း
ချိုတို့ကို အော်ခေါ်သည်။ ထန်ထန်ကလည်း မျောက်တစ်
ကောင်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ပြီး ဝမ်လုံဖေးကို တရကြမ်း ဖိတိုက်
သည်။

ဝမ်လုံဖေး၏ မျက်နှာတွင် ထန်ထန်၏ လက်သည်းရာနှစ်ခု
ပေါ်လာသည်။ အစင်းကြောင်းနှစ်ခုမှ သွေးများ စို့လာသည်။

အော်ဟစ်သံများကြောင့် ကျီယန်းချို၊ စုန်းတောက်ဝူနှင့်
အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်တို့လည်း အပြေးရောက်လာကြသည်။ ထိန်
လင်းသော လရောင်ဖြင့် ဝမ်လုံဖေးနှင့် ထန်ထန်တို့ တိုက်ပွဲကို
မြင်ရသောအခါ မခံချင် ဖြစ်သွားကြပြီး ထန်ထန်အား ဝိုင်း
တိုက်မည် ပြုကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးက မည်သူမှ မဝင်ရန် ဟန့်တားလိုက်ပြီး ကိန္နရီ
မောင်နှံ ဖိုမ သိုင်းကွက်ကို စတင် အသုံးပြု၍ ထန်ထန်အား
ထိုးစစ်ဆင်သည်။

ထန်ထန်က ကိန္နရီမောင်နှံ ဖိုမသိုင်းကွက်၏ ပထမ၊ ဒုတိယ၊
ဇာတိယ သိုင်းကွက်များကို ချေဖျက်လိုက်နိုင်သည်။ စတုတ္ထ
သိုင်းကွက်ကိုမူ မချေဖျက်နိုင်ချေ။

ဝမ်လုံဖေး၏ ဘယ်လက်က ထန်ထန် ညှာလက်မှ ခေးမြောင်ကို ရိုက်ဖယ်လိုက်နိုင်သည်။ ညှာလက်ဝါးကမူ ထန်ထန်၏ပခုံးကို အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်လိုက်နိုင်သည်။

“ဝုန်း”

“အွန်”

ထန်ထန် ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသည်။ သူက မျောက်လို အော်ပြီး ပြန်ခုန်ထမည် ပြုသေးသည်။ သို့သော် ဝမ်လုံဖေးက သွက်လက် လျှင်မြန်စွာ သွေးကြောပိတ်လိုက်သဖြင့် ထန်ထန် သွေးကြော ပိတ်ကာ မလှုပ်ရှား နိုင်တော့ချေ။ အသံလည်း မထွက်နိုင်တော့ချေ။

ယခုမှ ဝမ်လုံဖေးလည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

ကျီယန်းချိုတို့က ဖြစ်ပျက်ပုံကို မေးသောအခါ ဟုန်းအော့ကပင် ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကျီယန်းချိုတို့လည်း ထန်ထန်ကို သတ်ပစ်ရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးက သဘောမတူချေ။

စုန်းတောက်ဝူက....

“ဒီလိုကောင်မျိုးကို အသက်ရှင်လျက် ထားလို့ကတော့ ညီလေးကို ထပ်ပြီး လုပ်ကြံဦးမှာပဲ။ ဒီကောင်က တိရစ္ဆာန်စိတ် ပျောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ညီလေးကို ရတဲ့နည်းနဲ့ သတ်ဦးမှာပဲ။ ဒီကောင် လုပ်ရပ်က သေထိုက်နေပြီ”

ဝမ်လုံဖေးက....

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုတောက်ဝူ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို လျှို့လုံချင်းတို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ သူ့ကျေးဇူး ကျွန်တော်မှာ ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြစ်ဒဏ် မပေးချင်ဘူး”

“ဘာ.... သူ့ကျေးဇူး ညီလေးပေါ်မှာ ရှိနေတယ် ဟုတ်လား။ ညီလေးအသက်ကို လုပ်ကြံတာများ ကျေးဇူးရှိတယ်လို့ ပြောနေရသေးတယ်”

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုတောက်ဝူ....။ ကျွန်တော်ဟာ မန်ချူးစစ်သေနာပတိ ထုံးပဲစီး အသုံးပြုတဲ့ စကြာလေပွေသိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်ဖို့ နည်းလမ်းရှာခဲ့တယ်။ တီထွင် ကြံဆခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မရခဲ့ဘူး။ အခု သူ့နဲ့တိုက်ရင်း စကြာလေပွေသိုင်းကွက်ကို ချေဖျက်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းက သူ့ဆီက ရလိုက်ပြီး ထုံးပဲစီးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး ယှဉ်နိုင်ပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကျေးဇူး ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတာပါ”

စုန်းတောက်ဝူတို့ အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။

“ဒီကောင်က သိုင်းပညာတတ်လို့လား။ သူ့ကို ဘယ်သူက သင်ပေးလို့လဲ”

“ဘယ်သူမှ သင်ပေးလို့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို။ သူက မျောက်တွေနဲ့ နေခဲ့ရတယ်။ မျောက်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားပုံ တိုက်ခိုက်ပုံမျိုး သူတတ်ခဲ့တယ်။ နည်းစံနစ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ သူ့လှုပ်ရှားတတ်သလို လှုပ်ရှားတာပဲ။ ကျွန်တော် ကြည့်တတ်လို့သာ ကျွန်တော် အတွက် အသုံးဝင်မယ် သိုင်းကွက်ဖြစ်နေတာ။ သူ့ကို ဒီည ဒီလိုပဲ ဖမ်းထားလိုက်ပါဦး။ မနက်ကျမှ ဦးလေး လျှူချောင်း ကျိရဲ့ သဘောအတိုင်း စီရင်ပါစေ”

စုန်းတောက်ဝူတို့လည်း သဘောတူကြပြီး ကြီးခိုင်ခိုင်ရှာကာ ထန်ထန်အား တုပ်နှောင်ထားလိုက်ကြလေသည်။

*

နောက်တစ်နေ့တွင် ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှူလုံချင်းတို့ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲကို စည်ကားစွာ ကျင်းပသည်။

ထိုအခါမှ လျှူလုံချင်းတို့ သားအဖနှင့် ရွာသူရွာသားများလည်း ဝမ်လုံဖေး မျက်နှာမှ ကုတ်ခြစ်ခံထားရသည့် ဓက်ရာနှစ်ခုကို မြင်ကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြသဖြင့် ဝမ်လုံဖေးနှင့် ဟုန်းအော့တို့ကလည်း ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို ပြောပြလိုက်ရသည်။

လျှူလုံချင်းသည် ထန်ထန်အပေါ် လွန်စွာ သံယောဇဉ်ရှိသော်လည်း ဝမ်လုံဖေးကို လုပ်ကြံသောကြောင့် စိတ်ကုန်သွားသည်။ လျှူချောင်းကျိကလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြောသည်။

“အင်း... သူ့ကို ကယ်ထားမိတာကိုက ဖေဖေတို့ရဲ့ အမှားပဲ သမီး။ ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းပြီး မနာလို ဝန်တိုစိတ်ကြီးတဲ့ သတ္တဝါကို ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ခဲ့ကြပေမယ့် အလကားပဲ။ သူ့မှာ တိရစ္ဆာန်စိတ်က အမြစ်တယ်နေပြီ။ ဘယ်လိုမှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ဇာတ်သိမ်းပေးရတော့မှာပဲ”

လျှလုံချင်း ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

“ထန်ထန် ကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်က ကြီးပေမယ့် သူ့ကိုတော့ သတ်ပစ်တဲ့အထိ အပြစ်မပေးပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ သမီးကို ချစ်ခင်ရိုသေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ဟာ သမီးတို့အတွက် မင်္ဂလာယူရမယ့် နေ့ပါ”

“အင်းလေ... သမီးပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ကို သတ်ပစ်သည့်တိုင်အောင် ဖေဖေတို့ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းသဲမှာ ထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး သမီး။ သူ့ကြောင့် ဆိုးရွားတဲ့ ပြဿနာတွေ ထပ်ပြီး ပေါ်လာနိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့ မူလနေရာကိုပဲ ပြန်နှင်ရမယ်”

လျှချောင်းကျိ အူးခါးကို ခေါ်ကာ ဝမ်လုံဖေးတို့ နား မလည်သည့် ကူးလန် ဘာသာစကားဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေ သည်။

လျှချောင်းကျိသည် ကျန်းမာရေး အတော် ချို့ယွင်းနေ သော်လည်း မင်္ဂလာပွဲသို့ တက် ရောက်ကာ သူ့ကိုယ် တိုင် ဦးဆောင်ပြီး စီစဉ်ပေးသည်။ သူသည် လမ်းမလျှောက်နိုင်သဖြင့် မင်္ဂလာပွဲသို့ ကူးလန် ၄-ယောက် ထမ်းသော ထမ်းစင်ဖြင့်

ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကူးလန်များက သူ့ကို ကျီးနွဲ့လေးစား စွာဖြင့် ‘ဖခင်ကြီး’ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့ကို လျှချောင်းကျိ ကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးသည်။

တိုက်တိုင်းအောင် တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကူးလန် လူမျိုးစုများက ကောင်းချီးဩဘာ ပေးကြသည်။ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းကြသည်။

လျှချောင်းကျိက ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့ အတွက် လက်ဝတ်ရတနာများ ထည့်ထားသည့် ဝေ့သေတ္တာတစ်လုံးကို လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးအပ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲ အောင်မြင်ပြီးချိန်တွင် အူးခါးနှင့် ကူးလန် နှစ်ယောက်တို့က ကြီးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသော ထန်ထန်ကို ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ ထန်ထန် ရှန်းကန်အော်ဟစ်ရင်းပါလာ သည်။ လျှလုံချမ်း အနားကိုရောက်မှ ထန်ထန် ငြိမ်သွားသည်။

လျှချောင်းကျိက လေသံမာမာဖြင့် မေးသည်။

“ထန်ထန်... ညက ဝမ်လုံဖေးကို သတ်ဖို့ မင်း ကြိုးစားခဲ့ တယ်။ မင်း ငြင်းချင်သေးလား”

ထန်ထန် မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မငြင်း.... ဒီကောင် မကောင်း.... ဒီကောင်သေမှ မမက ကျွန်တော်ကို ဂရုစိုက်။ ဒီကောင်ကို သတ်ချင်”

“မင်းက ဒုထိ မင်းအမှားကို မသိသေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် မမှား.... ဒီကောင်မှား။ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော် သတ်”

ကူးလန်များ စိတ်ဆိုးသွားကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ကြသည်။

“ဒီတိရစ္ဆာန်ကို သတ်ပစ်ပါ ဖခင်ကြီး”

“ဒီမကောင်းဆိုးဝါးက ကျွန်တော်တို့ ရွာကိုပါ ဒုက္ခပေးပါလိမ့်မယ်။ သတ်ပစ်ပါ”

“သတ်ပစ်.... သတ်ပစ်”

ကူးလန်များ အော်ဟစ်၍ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ထန်ထန်ထံ ဝိုင်းလာကြသည်။

လျှူလုံချင်းက ဟန့်တားသည်။ ဝမ်လုံဖေးကလည်း သတ်ပစ်သည်အထိ အပြစ်မပေးရန် တောင်းပန်သည်။ လျှူချောင်း

ကျီကလည်း ထန်ထန်ကို မသတ်ရန်၊ မိမိ အမိန့်ကို နာခံရန် ပြောသည်။ ထိုအခါမှ ကူးလန်တို့လည်း ငြိမ်သွားကြသည်။

ထန်ထန်ကမူ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိချေ။ မုန်းတီး နာကြည်းသော အကြည့်မှ အားလုံးကို ကြည့်နေသည်။

*

အူးခါးက အော်ပြောသည်။

“ဖခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်တော်တို့ မလွန်ဆန် ပါဘူး။ သူ့ကို မသတ်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို နှင်ထုတ်ရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရရင်တော့ သတ်ပစ်ရပါလိမ့်မယ်”

အူးခါး၏ ဆန္ဒကို လျှူချောင်းကျီ သဘောတူသည်။

အူးခါးက ထန်ထန်ကို ကြီးဖြေပေးရင်း ပြောသည်။

“တို့ရွာနဲ့ အဝေးဆုံးကို သွားပေတော့။ နောက်တစ်ကြိမ် တို့ရွာနားမှာ မင်းကို တွေ့လို့ကတော့ အသေသတ်ပဲ”

ကူးလန်များက ထန်ထန်ကို ဓားလှံ လက်နက် လေးမြား လက်နက်တို့ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။

အနှောင်အဖွဲ့ မှလွတ်သွားသည်နှင့် ထန်ထန်လည်း လျှလုံ ချင်းရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ဓမ်းပန်းတနည်းပြော သည်။

“ကျွန်တော်သေရင်- မမရဲ့ အချစ်ကိုမရ- ကျွန်တော် သေ ရင် မျောက်ဘဝပြန်ရောက်”

ပြောရင်း ထန်ထန်မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ပြောပြီး သည်နှင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ဝမ်လုံဖေးကို စူးစူးဝါးဝါး ဩည့်ကာ-

“နေနှင့်ဦး၊ ဝါအကြောင်းသိရ”

ထန်ထန်ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ မျောက်လို့ အော်ပြီး ခုန်ပြေးသွားသည်။ တောင်ခြေရင်းသို့အရောက် ရပ် လိုက်ပြီး လျှလုံချင်းကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ မျောက်ကဲ့သို့ အူရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

သူ့အသံက ကြေကွဲဆွေးမြည့်ဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။

လျှလုံချင်းပင် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ယူကြုံးမရဖြစ်လာသည်။ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည်။

ထန်ထန် မျောက်လို့စူးစူးဝါးဝါး ဆက်တိုက်အော်ရမ်း လူတို့ တက်ရန် ခက်ခဲသော တောင်ပေါ်သို့ ခုန်၍ ခုန်၍ တက်သွား သည်။ ခဏနှင့် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်။

ဟုန်းအော့ ဝမ်လုံဖေးကို တိုးတိုးပြောသည်။

“လူတစ်ပိုင်း မျောက်တစ်ပိုင်းကောင်တော့ သွားပြီ သခင်၊ ဒါပေမယ် စိတ်သာချနေပါ။ သူပြန်လာပြီး ဒုက္ခမပေးဦးမှာ သေချာဘယ်။ တကယ်ဆို ဒီသတ္တဝါကို တစ်ခါတည်း သတ်ပစ် လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ဝမ်လုံဖေး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းရှည်ကိုသာ ချလိုက်မိလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် လျှလုံချင်းတို့သည် ထန်ထန်၏ အပြုအမူ ကြောင့် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အထိ စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်ကြရသေးသည်။ သို့သော် ချစ်စခင်စ ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ် သည့် အားလျော်စွာ နောက်ပိုင်း၌ ထန်ထန်ကို မေ့ပျောက်သွား ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာကြသည်။

သို့သော် လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ဆိုးရွားသထက် ဆိုးရွားလာသဖြင့် သူတို့တတွေ မပျော်နိုင်ကြ ပြန်ချေ။ လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိသည် အဖျားကြီးကာ သတိမရ တစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ ကယောင်ကတမ်းလည်း ပြောသည်။

“ကန်းပိုရွှေ - ကန်းပိုရွှေ - မိန်းမယုတ်။ ငါတို့သားအဖကို မင်းရက်စက်တယ်။ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမ”

“ပိုရွှေ - မင်း-မင်းဘယ်မှာလဲ။ ငါတို့သားအဖရဲ့ အဖြစ် ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး။ မင်းသစ္စာမဲ့ ပေမယ်။ မင်းကိုငါမမေ့ နိုင်ပါဘူး။”

လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိသည် သစ္စာ မဲ့သွားသော ဇနီးသည်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကယောင်ကတမ်းများ ပြောသည်။ သုံးရက် တာမျှ သတိမရတစ်ချက်ရတစ်ချက် ဖြစ်နေရာမှ သမီးလေးနှင့် သူချစ်သောရွာကို အပြီးအပိုင် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိသားမက ဝမ်းလုံဖေးတို့ပါ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြ ရသည်။

ကူးလန်တို့လည်း ဝမ်းပန်းတနည်း ဝိုကြွေးကြသည်။ တစ်ရွာ လုံး ဝိုကြွေးသံနှင့်သာ ညှစ်နေသည်။

ငါးရက်မြောက်တွင် လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိ၏ အလောင်းအား ရွာပြင်ရှိ ရေတံခွန်ကြီး အနီး၌ ခမ်းနားသိုက်မြိုက်စွာ သင်္ဂြိုဟ် ကြသည်။ သင်္ချိုင်းဂူကို ကျောက်ဖြူသားဖြင့် လှပစွာ တည် ဆောက်ကြလည်း။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော အသုဘ အခမ်း အနားကြီး ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိ မှာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစွာ ဝိုကြွေးနေဆဲ ဖြစ်၏။ ဖခင်ကြီး မသေဆုံးခင်က အအိပ်ပျက် အစားပျက် ပြုစုခဲ့ရသည့်အပြင် သေဆုံးပြီးနောက် လည်း ပူဆွေးသောကကြောင့် အအိပ်ပျက် အစားပျက် ဖြစ်ခဲ့ လေရာ သူမသည် အတော်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိနေ လေသည်။

*

လျှို့ဝှက်ချောင်းကျိတို့အား သင်္ဂြိုဟ်ပြီး နှစ်ရက်မြောက် ညဦးပိုင်း တွင် ဝမ်းလုံဖေးလည်း စိတ်ပန်းလှပန်းဖြင့် အိမ်ရှေ့ရှိ ကျောက်ခုံ တွင်ထိုင်၍ စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသည်။ ထိုစဉ် ဟုန်းအော့ မျက်စိ ပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီက ဘယ်တော့ပြန်ကြမှာလဲ သခင်”

“ငါလည်း ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပါ။ ဟုန်းအော့လျှူ ဝံ့ချင်းက သိပ်ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။ လေးငါးရက် ဒါမှမဟုတ် တစ်ပတ်လောက် အခြေအနေစောင့်ကြည့်ပြီးမှ သွားဖို့ စီစဉ်ရမှာပဲ”

ဟုန်းအော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းကာ-

“ဟာ- မဖြစ်ဘူး သခင်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလောက်ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သွားကြမှ ဖြစ်မယ်။ မြန်မြန်သွားနိုင်လေ ကောင်းလေပဲ”

“ဟ- ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟုန်းအော့၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လောနေရတာလဲ”

ဟုန်းအော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ရွာနားကကျောက်တောင်တွေမှာ မျောက်တွေ မျောက်ဝံတွေ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချီပြီး ရောက်နေကြပြီ သခင်”

“အဲဒါများကွာ ဆန်းတာမှတ်လို့ အလျင်ကလည်း မျောက်တွေရှိနေတာပဲ”

“အလျင်ကရှိတာ မှန်ပါတယ်။ အခုမျောက်အုပ်က အလျင်ထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပြီးများတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မျောက်တွေစုပြီး ရောက်လာသလား ထင်ရတယ်။ ဆန်းတာက မျောက်အုပ်ထဲမှာ လူတစ်ပိုင်း မျောက်တစ်ပိုင်းကောင်ကိုပါ တွေ့ရတယ်”

“ဟင်”

ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩသွားသည်။ စိုးရိမ်ပူပင်စိတ် ဝင်လာသည်။

“သေချာလို့လား ဟုန်းအော့”

“သေချာပါတယ် သခင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်တာပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မျောက်ဝံရေကို ခြုံထားတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အန္တရာယ်ပေးဖို့ မျောက်တွေကိုစုပြီးခေါ်လာတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကမြန်မြန်ထွက်ဖို့ ကျွန်တော် လောမိတာပါ”

“တို့မှာလည်း လူအင်အား လက်နက်အင်အား ရှိသားပဲ ဟုန်းအော့ရယ်။ စိုးရိမ်စရာတော့ မလိုပါဘူး။ အေးလေ-ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် သွားဖို့လားဖို့ စီစဉ်ပြီး သန်ဘက်ခါ ဒီကထွက်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဩော်..... မင်းကိုတစ်ခုတော့ မှာထားရဦးမယ်”

“ပြောပါသခင်”

“မျောက်တွေနဲ့ ထန်ထန်အကြောင်း လုံချင်းမသိစေနဲ့၊ တခြားလူတွေကိုလည်း မဖြောင့်မင်းက သတိပေးထား။ နို့မို့ သူသိပ်ပြီး ကြောက်နေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ သခင်”

“မင်းသွားတော့၊ အားခါးကိုခေါ်ပြီး ရွာပတ်ပတ်လည်မှာ အစောင့်တွေချထားခိုင်း”

ဟုန်းအော့ ပြေးထွက်သွားတော့ ဝမ်လုံဖေးလည်း အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ရွှိက်ငိုနေသော လျှူလုံချင်းကို ချော့မော့နှစ်သိမ့် ပြီး သန်ဘက်ခါ ရွာမှထွက်ခွာသွားကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ပထမလျှူလုံချမ်းက ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ထွက်သွားမည်ကို သဘောမတူချေ။

ဝမ်လုံဖေးက အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြု၍ ပြောတော့မှ သဘောတူလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဝမ်လုံဖေးတို့ ဤရွာမှထွက်ခွာသွားကြ တော့မည့် အကြောင်းကို တစ်ရွာလုံးသိသွားကြသည်။ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးက မိမိတို့သွားခြင်းမှာ ခဏသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာများ ပြီးပါက ဤရွာသို့ ပြန်လာကြ

မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောတော့မှ ကူးလန်တို့လည်း ကျေနပ် သွားကြသည်။

ထိုနေ့က ဝမ်လုံဖေးလည်း ခရီးထွက်နိုင်ရန် အားချင်း အစီ အစဉ်များ လုပ်ရသည်။ ခရီးထွက်ရာတွင် အဆင်ပြေမည့် မြပ် များကို ရွေးရသည်။

ဝမ်လုံဖေး ကိုယ်တိုင် တောင်များပေါ်၌ များလှစွာသော မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများကို တွေ့ရသည်။ ထန်ထန်ကိုမူ မတွေ့ ရချေ။

ညနေဘက်တွင် ဝမ်လုံဖေးနှင့် ဟုန်းအော့တို့လည်း အိမ် ပြန်လာကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လျှူလုံချင်းကို မတွေ့ရ ချေ။ ဝမ်လုံဖေး အိမ်အတွင်း အပြင် နေရာအနှံ့ ရှာသည့်တိုင် အောင်မတွေ့သဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ ကင်းစောင့်နေသည့် သူ့အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် မေးကြည့်သည်။

စစ်ယောက်က-

“စောစောကပဲ လျှူလုံချင်း ထွက်သွားပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့မေးတော့ သူ့အဖေသင်္ချိုင်းကို သွားကန်တော့ မယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

“ဟင်- သူနဲ့ ဘယ်သူတွေ အဖော်ပါသွားသေးထလဲ”

“အမဲလိုက် ခွေးနှစ်ကောင်ကို အဖော်ခေါ်သွားပါတယ်”

“ဟာ- ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်လိုက်ကြရအောင် သခင်”

ဟုန်းအော့ စိုးရိမ်တကြီး ဝင်ပြောသည်။ နှစ်ယောက်သား မပြေးရုံတမယ် လှူချောင်းကျိ၏ သင်္ချိုင်းဂူရှိရာ ရေတံခွန်ကြီး ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

သင်္ချိုင်းဂူဆီရောက်သောအခါ ဂူပေါ်၌ လတ်လတ် ဆတ် ဆတ် တင်ထားသော ပန်းများကိုသာ တွေ့ရသည်။ လှူလုံချင်း ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အမဲလိုက် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို လည်းကောင်း မတွေ့ချေ။

ဂူနားတွင်မူ လှူလုံချင်း၏ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကိုသာ တွေ့ရ သည်။

ဝမ်လုံဖေး လွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားသည်။ လှူလုံချင်း၏ နာမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ဟုန်းအော့နှင့်အတူ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာကြသည်။ မကြာမီ တစ်စစီဖြစ်၍ သေနဲ သော အမဲလိုက် ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် လည်မျိုတွင် ခွေးကိုက် ခြက်ရာဖြင့် သေနဲသည့် မျောက်ဝံတစ်ကောင်၊ မျောက် နှစ် ကောင်ကို တွေ့ရသည်။

မြေပျော့ဖြစ်၍ မျောက်ခြေရာများနှင့် အတူ လှူလုံချင်း၏ ခြေရာကိုပါ တွေ့ကြရသည်။

“သေချာပြီသခင်.... လှူလုံချင်းကို ထန်ထန်ဦးဆောင်တဲ့ မျောက်တွေ ဖမ်းခေါ်သွားတာ သေချာပြီ”

ဟုန်းအော့ တုန်လှုပ်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြသော်လည်း စမ်းချောင်း တစ်ခုသို့ အရောက် ခြေရာများ ပျောက်သွားသည်။

“ချောင်းအတိုင်း သွားကြလို့ ခြေရာပျောက်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ် သခင်။ မျောက်အုပ်က များတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်ထဲ လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ အမဲလိုက် ခွေးနှစ်ကောင်လို တစ်စစီဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ လှူလုံချင်း အတွက် အန္တရာယ်မရှိ ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လူပြန်စုပြီးမှ လိုက်ကြရအောင်”

ဟုန်းအော့၏ စကားမှာ သင့်လျော်သဖြင့် ဝမ်လုံဖေးမချင့် မရဲဖြင့် လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

*

၄၂။ တိုက်ပွဲနှင့်ပွဲ

ဝမ်လုံဖေးလည်း ရွာသို့ ပြန်လာကာ အားချင်း လူစုပြီး လျှူလုံချင်းအား ရွာပုံတော်ဖွင့်သည်။ ရွာတွင် အစောင့်အဖြစ် လူအနည်းငယ်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ သူ၏ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင် များ၊ တိုက်ရည် ခိုက်ရည် ကောင်းသော ကူးလန်များ အားလုံး လိုက်ပါလာကြသည်။

သူတို့သည် လျှူလုံချင်းအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားမည့် ဘက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ညဘက်တွင်လည်း မီးတုတ်များထွန်း၍ ရွာလာခဲ့ကြသည်။

မိုးလင်းသွားသည့်တိုင်အောင် တူးထူးခြားခြားဘာမျှမတွေ့ရချေ။

မျောက်တစ်ကောင်တလေကိုပင် မတွေ့ကြရချေ။

အားလုံး စိတ်ပန်းလှပန်းဖြင့် ခေတ္တခဏ အနားယူကြသည်။ ကူးလန်တို့က မျောက်များကို ကျိန်ဆဲနေသည်။ တွေ့လျှင် တစ်ကောင်မကျန် သတ်မည်ဟု ကြုံးဝါးသူက ကြုံးဝါးနေသည်။

သူတို့လူစု ခဏသာနားပြီး ထူးခြားချက် တွေ့လိုတွေ့ငြား လှူဖြန့်၍ ရွာကြသည်။ မကြာမီ မျောက်ဝံနှင့် မျောက်များ၏ များလှစွာသော ခြေရာများကို တွေ့သဖြင့် ခြေရာခံ၍ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ခြေရာများကား ပျောက်မသွားချေ။ ထင်ရှားစွာပေ၎င်း သည်။

အတန်ကြာအောင် ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့ကြပြီးနောက် တောင်နံရံကြီး တစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာကြသည်။ တောင်နံရံ အောက်ခြေတွင် ခြေရာများ ဆုံးသွားသည်။

တောင်နံရံအထက်ပေ ၄၀-ကျော်ခန့်အမြင့်တွင် အပေါက်ကြီး တစ်ပေါက်ရှိနေသည်။ အပေါက်ကြီးက ကျယ်ဝန်းသည်။ ၁၅-ပတ်လည်ခန့် အကျယ်အဝန်းရှိသည်။ အပေါက်ပတ်လည်တွင် ချုံနွယ်ပင်များ တွယ်ကပ်၍ ပေါက်နေကြသည်။ ချုံပင်တစ်ပင်တွင် ပန်းထိုးထားသော အဖြူရောင် ပဝါလေး တစ်ထည် ငြိနေသည်။

“ဟိုပဝါလေးက လုံချင်းရဲ့ ပဝါပဲ”

ဝမ်လုံဖေး ပဝါလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်သည်။ စုန်းတောက်ပူက....

“ဒါဆို မျောက်တွေက လျှံလုံချင်းကို ဒီအပေါက်ထဲ ခေါ်
သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“လှာ.... လာ.... တက်ကြမယ်”

ဝမ်လုံဖေး ပြောရင်း ရှေ့ဆုံးမှ တောင်နံရံကို တက်သည်။
ကျန်လူများလည်း နောက်မှ လိုက်တက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်နံရံ
မှာ ပေ ၂၀-ကျော်အထိ တက်၍ လွယ်သော်လည်း နောက်
ပိုင်းတွင် မတ်စောက်လာသဖြင့် ခြေလက်တို့ဖြင့် ကုတ်၍ တက်
မရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အသင့်ပါလာသော နွယ်ကြီးများကို
အပေါက်ကြီးနားရှိ ချုပ်ပင် နွယ်ပင်များသို့ ပစ်ချိတ်၍ ဆက်
တက်ကြရသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အပေါက်ကြီး
ဆီ ရောက်လာကြသည်။ အပေါက်ကြီးများ ဂူပေါက်ဝမဟုတ်
ဘဲ ရေတိုက်စားခြင်းကြောင့် ဥမင်လမ်းသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။
အောက်ဘက်ကို ပြေပြေကလေး နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ အောက်မှလူများကို စုံအောင် စောင့်နေကြ
စဉ် အတွင်းဘက်မှ မျောက်ကလေးတစ်ကောင် ထွက်လာသည်
ကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုမျောက်ကလေးက ဝမ်လုံဖေးတို့ကို မြင်
သည်နှင့် တကိုကိုအော်ကာ လှည့်ပြေးလေသည်။ ပြေးရင်းမှ
လည်း စူးရှကျယ်လောင်စွာ အော်သွားသည်။

“မြန်မြန်တက်ကြ မြန်မြန်တက်ကြ ကျုပ်တို့ရောက်လာတာ
မျောက်တွေသိသွားပြီ”

ဝမ်လုံဖေး အော်ပြောလိုက်ရာ အောက်မှ လူများလည်း
သွက်လက်စွာ တက်လာကြသည်။ လှူစုံသည်နှင့် ဥမင်လမ်း
အတိုင်း သတိထား၍ ဝင်လာကြသည်။

အတန်ကြာအောင် လာမိကြသောအခါ တစ်ဖက်အပေါက်
သို့ ရောက်လာသည်။ အောက်ဘက်တွင် တောင်များ ပတ်ပတ်
လည်ပိုင်းနေသော လျှိုကြီးကို မြင်ကြရသည်။ လျှိုကြီးထဲ၌
ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေသော မျောက်များ၊ မျောက်ဝံများကို တွေ့
ကြရသည်။ မျောက်ဝံနှင့် မျောက်များ အော်သံ အူသံများ
ညစ်နေသည်။

မျောက်နှင့် မျောက်ဝံအချို့က မာန်ဖီ၍ ဝမ်လုံဖေးတို့ထံ
ပြေးတက်လာကြသည်။

ကူးလန်တို့က မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများထံ မြားများဖြင့်
ဆီးပစ်ကြသည်။ မျောက်နှင့် မျောက်ဝံအချို့ မြားမှန်ကာ
အောက်ကို ပြုတ်ကျ ကြသည်။ သို့သော် မျောက်များက နောက်
ဆုတ် မသွားချေ။ အော်ဟစ် မာန်ဖီပြီး ရှေ့ကို တက်မြဲ တက်
လာကြသည်။

မျောက်နှင့် မျောက်ဝံဦးရေမှာ များပြားလှသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ မညှာနိုင်ပါချေ။ အတင်း ပြေးဝင်လာသော
မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများကို လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဆီး၍ တိုက်

ခိုက်ကြသည်။ မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများ အထိနာပြီး နောက် ဆုတ် ပြေးကြသည်။ ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ခံပြင်း ဒေါသစိတ် ဖြင့် အတင်းလိုက်ကာ ထိုးခုတ်ကြသည်။

ခဏနှင့် ဝမ်လုံဖေးတို့ လူစု လျှိုကြီးထဲ ရောက်လာကြသည်။

မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများသည် ဝမ်လုံဖေးတို့ကို ဝိုင်းထား ကြသော်လည်း အနား မကပ်ရဲကြချေ။ အချို့ မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများကမူ လွန်စွာ ဒေါသ ထွက်နေကြသည်။ အော် ဟစ်ကာ သူတို့ ရင်ဘတ်ကို တဘုံးတုံး ထုနေကြသည်။

ဝမ်လုံဖေး၏ အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကူးလန်များက မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများကို မြားများ၊ လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်ကြပြန် သည်။ မျောက်နှင့် မျောက်ဝံတချို့ကို ထိမှန်ပြီး တချို့က တောင်ပေါ် တက်ပြေးကြသည်။

“ဟိုမှာသခင်....ဟိုမှာ”

ဟုန်းအော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောရင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ဟုန်းအော့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မျောက်အုပ် ထဲ၌ ထန်ထန်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

ထန်ထန်က မျောက်ဝံသားရေကို ခြုံထားသည်။ တုန့်လိန် ရှည်လျားသော ဆံပင်များက ပခုံးပေါ်သို့ ဖြန့်ကျဲနေသည်။ သူ၏ မျက်နှာနှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြင်ရသောကြောင့်သာ ထန်ထန်မှန်း သိရခြင်း ဖြစ်၏။

သူက ဟိုပြေး ဒီပြေး ဖြစ်နေရာမှ အသံအားလုံးကို ဖုံး အောင် စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည်။

ထိုအခါ တောင်စောင်း တောင်နံရံများမှ ကျောက်တုံး များက ဝမ်လုံဖေးတို့ထံ တရကြမ်း ကျလာကြလေသည်။ မျောက် နှင့် မျောက်ဝံများက ပစ်ချ လှိုင့်ချကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ရှောင်ကြ တိမ်းကြရသည်။ သို့တိုင် ကူးလန်တစ်ယောက်မှာ ကျောက်တုံးပို၍ ပွဲချင်းပြီး သေသည်။ နှစ်ယောက်ကမူ ဒဏ်ရာရသွားသည်။

လျှိုအတွင်း ဆက်လက်ရှိနေခြင်းဖြင့် မိမိတို့ အခြေအနေ ပိုဆိုးမည်ကို စဉ်းစားမိသော ဝမ်လုံဖေးလည်း လျှိုပေါ်သို့ တစ်ရှိန်တိုးတက်ကာ မျောက်များကို တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ရန် သူ့လူများကို အမိန့်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကူးလန်များ တစ်ခဲနက် ညာသံပေး အော်ဟစ်ကြကာ ကျောက်တောင်များပေါ်သို့ တရကြမ်း ပြေးတက်ကြသည်။ မြား၊ လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်သုကပစ် အနီးကပ် ဝင်တိုက်သူက တိုက်ဖြင့် မီးကုန် ယမ်း ကုန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မျောက်အော်သံများ၊ လူအော်သံများ၊ ညည်းတွားသံများ ပွက်ပွက်ညံ့နေသည်။ လူနှင့် မျောက်တို့၏ တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန် လှသည်။

မျောက်မင်းရာဇာ ထန်ထန် မနားတမ်း ပေးနေသောအမိန့် ကြောင့် မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများကလည်း လူများကို ပြင်း ပြင်း ထန်ထန် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အနီးကပ် တိုက်ပွဲ ဖြစ်၍ လူနှင့် မျောက်များ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။

ဓားရောင် လှိုရောင်များ တဝင်းဝင်းလက်နေသည်။

လျှိုကြီးအတွင်း သွေးညှိနံ့များ လှိုင်နေသည်။

ဝမ်လုံဖေး ဓားတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်တိုင်း မျောက် (သို့မဟုတ်) မျောက်ဝံတစ်ကောင် ခေါင်းပြတ်သွားတတ်သည်။

မျောက်များ အထိနာနေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆုတ်မပြေးကြချေ။ အင်အားဖြင့် ဖိ၍ ဝမ်လုံဖေးတို့ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

မျောက်များလက်ထဲသို့ ပါသွားသူအချို့မှာ မျောက်အုပ်ကြီး၏ ဝိုင်းဝန်းကုတ်ဖဲ့ ချိုးနှက်ခြင်းကို ခံရခြင်းဖြင့် မချိမဆန့်သေကြရသည်။ တစ်စစီ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မျောက်မင်းရာဇာ ထန်ထန်ကမူ ဟိုမှသည် ပြေးကာ မျောက်တွေကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသည်။ ရံဖန်ရံခါ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြီး နီးရာလူကို ကိုင်ပေါက်တတ်သည်။ ထိုသို့ ကိုင်ပေါက်ခံရသူမှာ စိစိကြေ၍ သေရလေသည်။

ထန်ထန်ကား မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများကို အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေဆဲပင်။

သို့သော် မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများသာ အသေအပျောက်များကြသည်။ အခြေမလှ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နောက်ဆုံး မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများလည်း ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ထန်ထန် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသော်လည်း မနာခံကြတော့ချေ။

ထန်ထန်လည်း သူ့ဘက်မှ မရှုမလှ အရေးနိမ့်သွားသော အခါ ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကာ ဟိုပြေးရမလို ဒီပြေးရမလို ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ရူးသွပ်သွားသည့်နှယ် တဟီးဟီး တဟားဟား အော်ရယ်၍ ခုန်ပေါက်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေရာ အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည့် မျောက်များလည်း ထွက်ပြေးကြလေသည်။

လူသားများနှင့် မျောက်တို့၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲကား အဆုံးသတ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများမှာ မရေမတွက် နိုင်လောက်အောင် သေဆုံးကြသည်။ လျှိုကြီးထဲနှင့် တောင်ခါးပန်းများတွင် မျောက်နှင့် မျောက်ဝံသေများ မည်းမည်းလှုပ်နေသည်။

ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် နှစ်အတန်ကြာအောင် မျောက်နှင့် မျောက်ဝံများ ရှားပါးသွားမည်မှာ သေချာလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့ဘက်မှလည်း တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ဝင် လေးယောက်နှင့် ကူးလန် ဆယ့်ခုနစ်ယောက် သေဆုံးကြသည်။

တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်နှင့် ကူးလန် ရှစ်ယောက် ခက်ရာကြသည်။

ယခုထက်တိုင် ဝမ်လုံဖေးတို့သည် လျှလုံချင်း၏ အရိပ် အယောင်ကို မတွေ့ကြရပါချေ။

ဝမ်လုံဖေးက အနီးတွင်ရှိနေသော ဟုန်းအော့အား စိုးရိမ် စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“လုံချင်းကိုလည်း မတွေ့ပါလား ဟုန်းအော့။ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလားကွာ”

ဟုန်းအော့ မြန်မပြောသေးဘဲ တောင်နံရံများဆီ ရှိသည့် တစ်ဖက်သော တောင်နံရံတွင် ဂူပေါက်များကို တွေ့ရသည်။ အောက်ခြေနှင့် ဂူပေါက်များရှိရာက ဆင်ခြေလျှော ဖြစ်နေ သဖြင့် လွယ်လင့်တကူ သွားနိုင်သည်။

ဟုန်းအော့က ဂူပေါက်များဆီလက်ညှိုးညှန်ပြုပြီးပြောသည်။

“လုံချင်းကို ဟိုက ဂူတစ်ဂူထဲမှာ ဖမ်းထားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် သခင်။ ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်ဂူမကျန် ရှာကြည့်ကြတာပေါ့။ လူတစ်ပိုင်း မျောက်တစ်ပိုင်းကောင်တော့ ရူးသွားပြီနဲ့ တူတယ်။ ဂူတွေဘက်ကို မပြေးဘူး”

“အေးလေ။ တို့တွေ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာကြတာပေါ့”

ဝမ်လုံဖေးက သေဆုံးသူများအား မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရန် အချို့ ကို ဆောင်ရွက်ခိုင်းသည်။ အချို့ကို သူနှင့်ခေါ်ပြီး လျှလုံချင်း အား ရှာပုံတော် ဖွင့်သည်။

သူတို့တွေ လူခွဲ၍ တစ်ဂူပြီး တစ်ဂူ ဝင်ရှာကြသည်။ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ လျှလုံချင်း ရှိနေပါက ပြန်၍ အသံပေးနိုင် ရန် အော်ခေါ်ကြသည်။

ဂူပေါက်များရှိ တောင်နံရံတွင် ကျောက်တုံး ကျောက် ဆောင်ကြီးများ ကျောက်ချွန်ကြီးများ ရှိနေသဖြင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းကို မမြင်ရပါချေ။ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်များက ကွယ်နေသည်။

“လုံချင်း.....လုံချင်း”

“လုံချင်း ဘယ်မှာလဲ”

“သခင်မလေး..... သခင်မလေး”

အော်ခေါ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်၍ ပေါ်ထွက်နေသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးတို့လူစု ရှာရင်း အော်ရင်း ကျောက်တောင်ကြီး ပေါ် တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာကြသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုလုံဖေး”

အပေါ်ဘက်မှ ကြောက်လန့်တကြီးအော်လိုက်သည့် လျှူလုံချင်း၏ အသံ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ ဝမ်လုံဖေး စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ တောင်ပေါ်သို့ အပြေး တက်ခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ကျီယန်းချိုတို့ လူစုနှင့် ကူးလန်များလည်း ပြေးလိုက်လာကြသည်။

“ညီမ လုံချင်း... ဘယ်မှာလဲ”

“ကယ်ပါဦး အစ်ကို... ကယ်ပါဦး”

ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်ဖြင့် လျှူလုံချင်း၏ အော်သံ တောင်ပေါ်မှ ပေါ်လာပြန်သည်။ အသံကို ကြားရုံဖြင့် လျှူလုံချင်း အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ဝမ်လုံဖေးက ကိုယ်ဖော့ပညာကို အစွမ်းကုန်သုံးပြီး တရကြမ်း ပြေးတက်သည်။ သူက ဦးစွာ တောင်ပေါ်ရောက်လာသည်။ တောင်ပေါ်တွင် အနည်းငယ်ကျယ်ဝန်းသော မြေပြန့် ရှိနေသည်။

ဝမ်လုံဖေးက လျှူလုံချင်း တစ်ယောက် ထန်ထန်နှင့် မျောက်အုပ် လက်တွင်း၌ ကျရောက်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ယခုမူ အထင်နှင့်အမြင် အလွဲကြီး လွှဲနေသည်။ ထန်ထန်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။ မျောက်ဆို၍လည်း တစ်ကောင်တလေမှ မတွေ့ရချေ။

လျှူလုံချင်းကိုမူ တွေ့ရသည်။ သူမနှင့်အတူ မန်ချူးတပ်သား ၂၀ ကျော်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မန်ချူးတပ်သားများရှေ့တွင် မန်ချူး စစ်သေနာပတိချုပ် ထုံးပဲစီး ရှိနေသည်။

ထုံးပဲစီးက လျှူလုံချင်းကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

လုံးလုံး မျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်လုံဖေး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားသည်။ ထုံးပဲစီး၏လက်ထဲ၌ လျှူလုံချင်း ရှိနေသဖြင့် ရှေ့မတိုးရဲတော့ချေ။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ။ ဘယ်လိုလဲကွ ဝမ်လုံဖေး၊ တို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ မင်း သိပ်အံ့ဩသွားသလား”

ထုံးပဲစီး လှောင်ရယ် ရယ်၍ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့... ခင်ဗျားတို့... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမှာ ရောက်နေကြတာလဲ”

ဝမ်လုံဖေး စဉ်းစားမရချေ။ ခံပြင်းစွာ မေးမိသည်။

“မင်းတို့က ငါ့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဟစ်ဖွဲ့ကို ဖြိုသွားကြတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နောက်ကို ခြေရာခံပြီး တို့ လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းတို့ သူပုန်အဖွဲ့ကို ဖြိုချင်လွန်းလို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာခဲ့ကြတယ်။ မင်းတို့ကို မသတ်ရမချင်း ငါ မပြန်ဘူးလို့လည်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဇွဲတင်းပြီး ရှာကြရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကမှ မင်းတို့ရှိနေတဲ့ရွာကို တို့ တွေ့တယ်။ ငါ့လူတွေကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခိုင်းတော့ အဲဒီရွာမှာ မင်းတို့လူစု ရှိနေမှန်း သိရတယ်။ မင်းက အဲဒီရွာမှာ ဦးစီး ခေါင်း

ဆောင် ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိရတယ်။ ကူးလန် လူမျိုးစုတွေရဲ့ အင်အားက များနေလို့ ရွာကို ဝင်စီးဖို့ခက် နေတာနဲ့ အခြေအနေကို စောင်ကြည့်ခဲ့တယ်”

တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ကူးလန်တို့မှာ ထူးပဲစီးတို့ အား ဝင်တိုက်မည် တကဲကဲဖြစ်နေကြသည်။ ထူးပဲစီးကိုမည် သူမျှ ယှဉ်၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး သိသဖြင့် တား ထားရလေသည်။

“လျှူလုံချင်းကို ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းခေါ်လာတာလား”

ဝမ်လုံဖေး မေးတော့ ထူးပဲစီးက....

“ငါတို့ ဖမ်းခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေး ကို မျှောက်တွေက ဖမ်းခေါ်လာတာပါ။ မင်းတို့တွေ လိုက် လာကြမယ် ဆိုတာသိလို့ တို့လည်း မျှောက်တွေ နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပုန်းပြီး အခြေအနေ စောင့် ကြည့်ကြတယ်။ နောက်တော့ မင်းတို့ ရောက်လာပြီး မျှောက် တွေနဲ့ တိုက်တယ်။ မျှောက်တွေ အများကြီးသေသလို မင်းတို့ ဘက်ကလည်း သေကြတာပဲ။ မင်းတို့တွေ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတုန်း တို့က ကောင်မလေးကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဖမ်းခေါ်လာခဲ့တာ”

လျှူလုံချင်း အော်ဟစ် ရုန်းကန်သော်လည်း မလွတ်ချေ။

ထူးပဲစီးက အရေးဆိုသည်။

“ကဲ.... ဝမ်လုံဖေး၊ မင်းရဲ့ ပုပ္ပနွေးနွေး ဇနီးလေးကို ငါ သတ်ပစ်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းနဲ့ မင်းအဖွဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး လက်နက်ချ အဖမ်းခံမလား။ မင်းတို့က မျှောက် တွေနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရလို့ ပင်ပန်းနေကြပြီ။ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ငါ့ကို ယှဉ်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဟိုတစ်ခေါက်က ကံကောင်းလွန်းလို့ ငါ့လက်က မင်းလွတ်သွားတာ။ အေး.... မင်းတို့အဖွဲ့ လက်နက်ချအဖမ်းခံမယ်ဆိုရင်တော့ ငါက ကောင် မလေးကို ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်မပေးဘဲ ပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

ဝမ်လုံဖေး မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

ကူးလန်များက မိမိတို့၏ သခင်မလေးကို လွှတ်ပေး ရန် အော်ဟစ်ကြသည်။ တိုက်မည်တကဲကဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဝမ်လုံဖေးက ကူးလန်များကို တားထားရပြီး မည်သို့လုမ ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

*

“ဟေ့ကောင်.... ဝမ်လုံဖေး၊ ငါ နံပါတ် တစ်ဆယ်အထိ ရေမယ်၊ တစ်ဆယ်ပြည့်လို့မှ မင်းတို့အဖွဲ့ လက်နက်မချဘူး ဆိုရင် ကောင်မလေး သေပြီမှတ်”

ထူးပဲစီး စိတ်မရှည်သလို အော်ပြောရင်း သူ့လက်တွင်းမှ လျှူလုံချင်းကို မန်ချူးတပ်သား တစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ လွှဲပေးရင်း အမိန့်ပေးသည်။

“ကောင်မလေးကို ခေTထား၊ ငါ တစ်ဆယ်အထိရေမယ်၊ တစ်ဆယ်ပြည့်လို့မှ တိုကောင်တွေ အညံ့မခံဘူးဆိုရင် ကောင် မလေးကို သတ်ပစ်လိုက်”

မန်ချူးတပ်သားလည်း လျှူလုံချင်းကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက် သည်။

“ကဲ... ဝမ်လုံဖေး... ငါ စရေပြီ”

“တစ်”

“နှစ်”

“သုံး”

ထူးပဲစီး ခပ်မှန်မှန် စ၍ ရေသည်။

ဝမ်လုံဖေး လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ လက်နက်ချရ ခက်၊ မချရခက် ဖြစ်နေသည်။ လက်နက်မချလျှင် မိမိရှေ့မှာ ပင် လျှူလုံချင်း အသတ်ခံရပေတော့မည်။ လက်နက်ချလျှင် လည်း မိမိနှင့် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ဝင်များကို ထူးပဲစီးက သတ်မှာ သေချာသည်။ လျှူလုံချင်းအတွက် မိမိ၏ အသက်ကို လဲရန် ဝန်မလေးသော်လည်း မိမိ၏လူများ အဆစ်ပါမည်ကို တော့ မလိုလားပါချေ။

“လေး”

“ငါး”

“ခြောက်”

“ခုနစ်”

ထိုစဉ် မျောက်အော်သံကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံနှင့်အတူ ဓားမြှောင်တစ်လက်က လျှူလုံချင်းအား ဖမ်းချုပ်ထားသည့် မန်ချူးစစ်သား၏ ကျောကို စိုက်ဝင်သွားသည်။

“အား”

မန်ချူးစစ်သား ကားခနဲ လဲကျသွားသည်။

မထင်မှတ်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ထူးပဲစီးနှင့် နောက်လိုက်
များ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကာ ကြက်သေ သေသွားကြသည်။

ထိုစဉ် လှူလုံချင်း အနီးသို့ ထန်ထန် ရိပ်ခဲကျလာသည်။
သူ့ညာဘက်လက်တွင် အရောင်မှူးမှိန်ပြီး ဖောင်းနှမ်းသော
ဓားရှည်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထန်ထန်က မြေပေါ်
ရပ်မိလျှင် ရပ်မိချင်း လှူလုံချင်း လက်ကို ဆွဲ၍ နောက်ဆုတ်
သည်။

ထန်ထန်၏ လှုပ်ရှားပုံက သွက်လက် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။
“မမ.... ပြေး”

ထန်ထန် ပြောပြီး လှူလုံချင်းကို လွှတ်ပေးသည်။ လှူလုံ
ချင်းလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဝမ်လုံဖေး ရှိရာသို့
တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသည်။

ထူးပဲစီး ဒေါသတကြီးဖြင့် ဆဲဆိုရင်း လှူလုံချင်းနောက်
သို့ ပြေးလိုက်မည်ပြုသည်။ ထန်ထန်က ထူးပဲစီးရှေ့တွင် ပိတ်
ရပ်လိုက်ပြီး အရောင်အဆင်း မှူးမှိန်သော ဓားဖြင့် လွှဲခုတ်
သည်။

ထူးပဲစီး နောက်သို့ ဆုတ်ရှောင်ကာ နှစ်ဖက်ချွန်ဓား နှစ်
လက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် ထန်ထန်ကို ပြန်တိုက်
သည်။

“ထန်း.... ချလွင်”

ဝမ်လုံဖေးက ပြေးလာသော လှူလုံချင်းကို သွားဆွဲခေါ်
ပြီး ဟုန်းအော့လက်သို့ အပ်သည်။ ပြီးမှ တိုက်ခိုက်နေသော
ထူးပဲစီးနှင့် ထန်ထန်တို့ထံ ပြေးလာသည်။

ထူးပဲစီး၏ အမိန့်မရသေးသဖြင့် နောက်လိုက် မန်ချူး
စစ်သားများလည်း မလှုပ်ရှားကြသေးဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။

ထူးပဲစီးသည် ထန်ထန်အား အသာစီးမှ ကိုက်ခိုက်နေ
သော်လည်း နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်သေးချေ။ ထန်ထန်၏
လှုပ်ရှားပုံက မျောက်တစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားပုံအတိုင်းဖြစ်နေ
သည်။

တစ်ခါက ထန်ထန်သည် ထိုလှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြင့်ပင် မိမိကို
တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း ဝမ်လုံဖေး မှတ်မိသည်။ ထန်ထန်၏
လှုပ်ရှားပုံကို အတုယူ၍ ဝမ်လုံဖေး သိုင်းကွက်တစ်ကွက် တီ
ထွင် လေ့ကျင့်ထားသည်။ ထိုသိုင်းကွက်ကိုလည်း မျောက်မင်း
ရာဇာ သိုင်းကွက်ဟု နာမည်ပေးထားခဲ့သည်။

ထန်ထန်သည် ထူးပဲစီးအကြောင်းကို မသိပါချေ။ ထူး
ပဲစီး၏ သိုင်းကွက် သဘောတရားကို နားမလည်ပါချေ။ သူ
တွင် အနိုင်ရလိုစေသော ရှိနေသည်။ တရကြမ်းဖိတိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် လစ်ကွက်ဟာကွက်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“အူး”

ထန်ထန်၏ ရင်အုံကို ထူးပဲစီး၏ နှစ်ဖက်ချွန်ဓားက စိုက်
ဝင်သွားသည်။ ထန်ထန် ခွေလဲကျသွားသည်။

“ထန်ထန်”

လျှူလုံချင်း၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံလည်း ဒပ်လာသည်။

*

ဝမ်လုံဖေးသည် ထန်ထန်ကိုလည်း မကြည့်နိုင်ချေ။ လျှူလုံချင်းကိုလည်း လှည့်မကြည့်နိုင်ချေ။ သူက ထုံးပဲစီးကို တစ်ရှိုန်ထိုး ဝင်တိုက်သည်။ ထုံးပဲစီးက နှစ်ဖက်ချွန် ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ပြန်တိုက်ရင်း သူ့တပ်သားများကို အော်၍ အမိန့်ပေးသည်။

“တိုက်ကြ”

မန်ချူးတပ်သားများလည်း ယခုမှ ရှေ့ကို ပြေးတက်ကြသည်။ ကူးလန်တို့က မြားများဖြင့် လှမ်းပစ်ကြသည်။ မန်ချူးစစ်သားတချို့ မြားမှန်ကာ လဲကျကုန်သည်။

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် ကူးလန်တို့လည်း ညာသံဖေးအော်ဟစ်ကာ တရကြမ်း ပြေးတက်ကြပြီး မန်ချူးစစ်သားများအား ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြလေတော့၏။

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများ ပွက်လော့ညံသွားသည်။ လူတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။

ဝမ်လုံဖေးနှင့် ထုံးပဲစီးတို့ကမူ တစ်ဦးချင်း တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြသည်။ ထုံးပဲစီးက စကြာလေပေ့ သိုင်းကွက်ဖြင့် တိုက်သည်။ ဝမ်လုံဖေးကမူ ကိန္နရီမောင်နွဲ့ သိုင်းကွက်နှင့် ထန်ထန်ထံမှ အတုခိုးတားသောမျောက်မင်းရာဇာသိုင်းကွက်ကို အလျဉ်းသင့်သလို သုံးပြီး တိုက်ခိုက်သည်။

ထုံးပဲစီး ဓားနှစ်လက်တည်းနှင့် မရတော့သဖြင့် ဓားသုံးလက်စလုံးကို အသုံးပြုရလေသည်။ ညာဘက်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန် ဓားနှစ်လက်က စကြာကဲ့သို့ လည်ပတ်နေသည်။ ဘယ်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ဓားတစ်လက်က လေပေ့လို လှုပ်ရှားနေသည်။

“ဝှစ်....ဝှစ်”

“ချလွင်”

ထုံးပဲစီးက ဘယ်လက်မှ နှစ်ဖက်ချွန်ဓားဖြင့် အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ လွှဲခုတ်သည်။ ဝမ်လုံဖေး သူ့ဓားဖြင့် ပြန်လွှဲခုတ်သည်။ ဓားနှစ်လက် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိပြီး ဝမ်လုံဖေး၏ဓား ထက်ပိုင်း ပြတ်သည်။

ဝမ်လုံဖေး နောက်ကို ကတိုက်ကရိုက် ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားပြတ်နှင့် ထူးပဲစီးကို ယှဉ်၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်မှန်းလည်း သိသည်။

ထိုစဉ် ထူးပဲစီးက ဘစ်ရှိုန်တိုး ဝင်တိုက်ပြန်သည်။

ဝမ်လုံဖေး ရှောင်တိမ်းရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိ ရှင်ရှင်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ထိုအခါ မြေပေါ်တွင် ခွေခွေလေး လဲကျနေသော ထန်ထန်၏ အလောင်းကို တွေ့ရသည်။ ထန် ထန်၏ ရင်ဘတ်အနီးတွင် သူ့ကိုင်ခဲ့သည့် ဓားရှည်က ကျနေ သည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှ ထွက်သော သွေးများက ဓားရှည်တွင် ရွှဲရွှဲစိုနေသည်။

အရောင်မှေးမှိန်နေပြီး ဟောင်းနေသည့် ဓားမှာ ယခုအခါ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လျက် ဝင်းလက် တောက်ပနေသည်။ ထိုဓားမှ ရောင်ခြည်များလည်း ဖြာထွက်နေသည်။

အတိုးအိုရီတုံ ပြောခဲ့ဖူးသော ရှေးဟောင်း သွေးသောက် ဓားအကြောင်းကို ရုတ်ခြည်း သတိရလိုက်မိသဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှား သွားသည်။ ဟောင်း၍ အရောင်မှေးမှိန်နေသော ဓားမှာ ထန် ထန်၏ သွေးနှင့် ထိသောအခါ အရောင်ဝင်းလက်သော ဓား ဖြစ်သွားလေပြီ။

သွေးသောက်ဓား”

ဝမ်လုံဖေး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရေရွတ်ရင်း ဘေးကို လှိမ့်ရှောင် လိုက်သည်။ ထန်ထန်အနီးသို့ သူ ရောက်သွားသည်။ သူက ရောင်ခြည်ဖြာနေသော ဓားရှည်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထရပ် သည်။

“အနီးမှ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ဓားဖြင့် ခုတ်ချသည်။

“ထန်း”

ကျောက်တုံးက ထိတိရိရိ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။

“သွေးသောက်ဓား”

ဝမ်လုံဖေး သွေးသောက် ဓားမှန်း သေချာသွားသဖြင့် မြှောက်၍ အော်လိုက်သည်။

ဓားဖြင့် ကျောက်တုံးကို ဖြတ်နိုင်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဝမ်လုံဖေးက သွေးသောက်ဓားဟု အော် လိုက်သဖြင့် တစ် ကြောင်း သွေးသောက်ဓားအကြောင်းကို ကြားသိထားသော ထူးပဲစီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူသည် ဝမ်လုံဖေးကို ဝင် မတိုက်ရဲဘဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ဝမ်လုံဖေးက သွေးသောက်ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလျက် ထူးပဲစီးအား တရကြမ်း ဝင်တိုက်လေသည်။ ဓားရောင်က ထူးပဲစီးကို လွှမ်းခြုံသွားသည်။

ထူးပဲစီး တိုက်စစ်မဆင်နိုင်ဘဲ ခံစစ်ဖြင့်သာ ခုခံရှောင်တိမ်း နေရသည်။ ဝမ်လုံဖေးက ဖိတိုက်သည်။

“ဝှစ်....ဝှစ်....ဝှစ်”

“ချလွှင်....ထန်း”

ထူးပဲစီး၏ စကြာကဲ့သို့ လည်ပတ်နေသော နှစ်ဖက်ချွန်
ခားနှစ်လက်စလုံး သွေးသောက်ခားဖြင့် ပိုင်းမိကာ ပြတ်ကုန်
သည်။

“ကျုပ် အဖေအတွက်”

ဝမ်လုံဖေး အော်ရင်း သွေးသောက်ခားကို ဘယ်မှညာသို့
ကန့်လန့်ဖြတ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝှစ်”

“အ”

ထူးပဲစီး၏ ရင်ဘတ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ် အနီစင်းကြီးပေါ်လာ
သည်။

“ကျုပ်တိုင်းဖြည့်အတွက်”

ဝမ်လုံဖေး အော်ရင်း ဆတ်ခနဲခုန်ကာ ထူးပဲစီး၏ဦးခေါင်း
ကို အပေါ်စီးမှ ခားဖြင့် ခိုးခုတ်သည်။

“ခွပ်”

“အိ”

ထူးပဲစီး အသံပင် ကျယ်ကျယ်မထွက်နိုင်ဘဲ ခေါင်းဟက်
တက် ကွဲကာ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

သွေးသောက်ခားက ပို၍ အရောင်လက်လာသည်။

*

အခြေမလှဖြစ်နေသော မန်ချူးတပ်သားများလည်း ၎င်း
တို့၏ စစ်သေနာပတိချုပ် အဖြစ်ကို မြင်ကြသောအခါကစ၌
ကလျား အော်ဟစ်၍ ထွက်ပြေးကြသည်။

“လိုက်တိုက်.... လိုက်တိုက်”

“မလွတ်စေနဲ့”

“တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်”

မျိုးချစ်သိုင်းသမားများနှင့် ကူးလန်တို့က ညာသံပေးအော်
ဟစ်လျက် မန်ချူးတပ်သားများနောက်သို့ လိုက်တိုက်ကြသည်။

လိုက်၍ မမိသော မန်ချူးတပ်သားများကို မြားများဖြင့် လှမ်း ပစ်ကြသည်။ မန်ချူးတပ်သား တစ်ယောက်မှ ပြေး၍မလွတ် ချေ။

ယခုမှ လျှူလုံချင်းလည်း ထန်ထန်၏ အလောင်းဆီ ပြေး လာပြီး ငိုကြွေးနေလေသည်။

ဝမ်လုံဖေးက သွေးသောက်ခားကို ကြည့်ရင်း ထန်ထန်၏ အလောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ သွေးသောက်ခားကို ထန်ထန် မည်သို့ရလာလေသနည်း။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်သို့ သွေးသောက် ခား ရောက်နေသဖြင့်သာ ထန်ထန် ရလာခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု တွေးမိသည်။

မိမိအနေဖြင့် ဤသွေးသောက်ခားကို အစဉ်အမြဲ ထောက် ပြောင် ထက်မြက်စေရန် နယ်ချဲ့တို့၏ သွေး၊ ဒုစရိုက်သမားတို့ ၏ သွေးများဖြင့် ဆေးကြောရပေလိမ့်မည်။

ထန်ထန် အလောင်းအနီးသို့ ဝမ်လုံဖေး လျှောက်လာသည်။ လျှူလုံချင်း အနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချသည်။ သူက ထန်ထန် အလောင်းကို စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းချ ၍ လျှူလုံချင်းကို ပြောသည်။

“အင်း... ထန်ထန်ဟာ တိရစ္ဆာန်စိတ်ဝင်နေလို့ စိတ်မိုက် ရှိင်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု သူဝင်လိုက်လို့ အစ်ကိုတို့ တစ်တွေ အရှုံးက အနိုင် ရလိုက်တာပဲ ညီမ၊ ထူးပဲစီးကို အစ်ကို အနိုင်ရလိုက်တာလည်း သူယူလာတဲ့ ဟောဒီ သွေး

သောက် ခားကြောင့်ပဲ။ သူ့ကျေးဇူးကို အစ်ကို တစ်ယက် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

“ထန်ထန်ကို ညီမ သိပ်သနားတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ညီမရဲ့ အသက်ကို သူ့အသက်နဲ့လဲပြီး ကယ်ခဲ့တာပဲ”

လျှူလုံချင်း ပြောရင်း ဝမ်လုံဖေးကို ဖက်ငိုသည်။ ဝမ်လုံ ဖေး နှစ်သိမ့် ချော့မော့ရလေသည်။

ထန်ထန်အား ဒေါသဖြစ်ခဲ့ကြသော မျိုးချစ်သိုင်းသမား များနှင့် ကူးလန်တို့လည်း ယခုတော့ ထန်ထန်အတွက် စိတ် မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

ဝမ်လုံဖေးတို့လည်း ထန်ထန်၏ အလောင်းကို ကောင်းမှုန် စွာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်လိုက်သည်။ ထန်ထန်၏ မြေပုံဘေးနားတွင် ဆုတောင်းမှုပြုကြပြီး ဝမ်လုံဖေးက လျှူလုံချင်းကို ပြောသည်။

“အစ်ကိုတို့တွေ ရွာပြန်ပြီး လေးငါးဆယ်ရက်တော့နားကြ သေးတာပေါ့ ညီမ၊ အစ်ကိုတို့ဘက်က ကျဆုံးသွားတဲ့ လူတွေ အတွက်လည်း စိစဉ်ရဦးမယ်၊ ပြီးမှ မြေလတ်ပိုင်းကို ပြန်ကြ တာပေါ့။”

လျှူလုံချင်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောသည်။

“ညီမတော့ ရွာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်ချင် တော့တာပဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုလည်း ရွာမှာပဲ နေလိုက်ပါ တော့လား။ အခု အစ်ကိုရဲ့ အမိကရန်သူ ထူးပဲစီးကိုလည်း သုတ်သင်လိုက်နိုင်ပြီပဲ”

“အင်း...ထူးပဲစီကို သုတ်သင်နိုင်ရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးညီမ၊ နယ်ချဲ့ကောင်တွေကို အစ်ကိုတို့မြေပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် တိုက်ထုတ်ရဦးမယ်။ မျိုးဖျက်သစ္စာဖောက်တွေကို သုတ်သင်ရဦးမယ်။ မြေလတ်ပိုင်းကို အစ်ကိုမပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ညီမ အနေနဲ့လည်း ဒီရွာမှာ မနေသင့်တော့ပါဘူး။ နို့မို့ ညီမ ဖေဖေကို သတိရနေလိမ့်မယ်။ ထန်ထန်ကို သတိရနေလိမ့်မယ်။ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ညီမ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရလိမ့်မယ်။ အစ်ကို နဲ့ ပဲလိုက်ခဲ့ပြီး ပါရမီဖြည့်ပါ ညီမရယ်”

လျှလုံချင်း သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

မိလုံဖေးတို့ မျိုးချစ် သိုင်းသမားများကား မပြီးဆုံးသေးသော တော်လှန်ရေးကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲရပေလိမ့်ဦးမည်တည်း။

(ပြီးပါပြီ။)

စာဖတ်ပရိသတ် အားလုံး၏ မေတ္တာကို ခံယူလျက်...

ဆောင်ရဲလင်း